DASHIELL
HAMMETT
OMUL UMBRĂ
NOIR MASTERS
PALADIN

DASHIELL

HAMMETT

NOIR MASTERS

DASHIELL

HAMMETT

OMUL UMBRĂ

Traducere din limba engleză şi note
de Vali Florescu

PALADIN

Colecție coordonată de Horia Nicola Ursu

Tehnoredactori: Vasile Ardeleanu, Corneliu Frumosu
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAMMETT, DASHIELL
Omul umbră / Dashiell Hammett ;
trad.: Vali Florescu. - Bucureşti : Art, 2013
ISBN 978-973-124-898-1

I. Florescu, Vali (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Dashiell Hammett
The Thin Man
Copyright © 1933, 1934 by Alfred A. Knopf., Inc.
Copyright renewed 1961, 1962 by Dashiell Hammett
This translation is published by arrangement with Alfred A. Knopf, an imprint of The Knopf Doubleday Group, a division of Random House, Inc.

© Editura Paladin, 2013, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Pentru Lilian

1

Stăteam rezemat de bar într-un local[1] de pe Fifty-second Street, așteptând ca Nora să-și termine cumpărăturile de Crăciun, când o fată s-a ridicat de la masa la care stătea împreună cu alte trei persoane și s-a apropiat de mine. Era mică de statură și blondă și, fie că te uitai la fața ei, fie că te uitai la corpul îmbrăcat în haine de sport bleu, erai la fel de mulțumit.

— Ba da, am răspuns.

— Nu ești cumva Nick Charles? m-a întrebat.

Mi-a întins mâna.

— Sunt Dorothy Wynant. Nu-ți mai amintești de mine, dar ar trebui să-l știi pe tata, Clyde Wynant. Ai...

— Sigur, i-am zis, și acum îmi amintesc și de tine, dar pe vremea aia aveai doar unșpe sau doișpe ani, nu?

— Da, sunt opt ani de atunci. Fii atent: mai știi poveștile alea pe care mi le spuneai? Erau adevărate?

— Probabil că nu. Ce face tatăl tău?

A râs.

— Asta voiam și eu să te întreb. Știi, mama a divorțat de el și nu mai știm despre el decât ce mai apare din când în

[1] În original *speakeasy*, bar clandestin pe vremea Prohibiției (1920-1933).

când prin ziare, când mai face câte-o nebunie. Nu te-ai mai întâlnit cu el?

Aveam paharul gol. Am întrebat-o ce vrea să bea, mi-a spus că whisky și sifon, am comandat pentru amândoi și am zis:

— Nu, am locuit la San Francisco în ultima vreme.

A spus ușor tărăgănat:

— Aș vrea să-l văd. Mama ar face un scandal monstru dac-ar afla, dar aș vrea să-l văd.

— Și care-i problema?

— Nu mai locuieşte unde stăteam înainte, pe Riverside Drive, și nu e nici în cartea de telefon, nici în registrul primăriei.

— Încearcă să iei legătura cu avocatul lui, i-am sugerat.

S-a luminat la față.

— Cum îl cheamă?

— Era un tip, Mac-nu-știu-cum... Macaulay, așa îl chema. Herbert Macaulay. Stătea în blocul Singer.

— Împrumută-mi o monedă de cinci cenți, a zis și s-a dus la telefon.

S-a întors zâmbind.

— E chiar aici după colț, pe Fifth Avenue.

— Tatăl tău?

— Avocatul. Zice că tata e plecat din oraș. O să trec pe la el.

Și-a ridicat paharul spre mine.

— Pentru reuniunile de familie. Auzi, ce-ar fi să...

Asta a sărit și mi-a tras o lovitură zdravănă în burtă cu picioarele din față. Nora, aflată la capătul opus al zgărzii, a zis:

— A avut o după-masă pe cinste – a răsturnat o masă cu jucării la *Lord&Taylor's*, a băgat în sperieți o femeie grasă lingându-i piciorul în *Saks'* și a fost mângâiată de trei polițiști.

Am făcut prezentările.

— Soția mea, Dorothy Wynant. Tatăl ei mi-a fost client pe vremuri, când ea era cam atâtica. Un tip cumsecade, dar cam țicnit.

— Eram fascinată de el, un detectiv în carne și oase, și-l urmăream peste tot, și-l puneam să-mi povestească despre experiențele lui, a zis Dorothy, referindu-se la mine. Îmi spunea niște minciuni gogonate, dar eu credeam fiecare cuvințel.

— Pari obosită, Nora, am zis.

— Sunt. Hai să ne așezăm.

Dorothy Wynant s-a scuzat, spunându-ne că trebuia să se întoarcă la masa ei. A dat mâna cu Nora; trebuie neapărat să venim la cocteilurile ei, locuiau la Courtland, numele de fată al mamei ei era Jorgensen acum. Ne-ar face plăcere, ar trebui să vină și ea pe la noi, noi stăteam la *Normandie* și mai rămâneam la New York o săptămână sau două. Dorothy a mângâiat câinele pe cap și a plecat.

Am găsit o masă.

— E frumoasă, a spus Nora.

— Dacă îți place genul...

Mi-a tras un zâmbet pieziș.

— Înțeleg că ai un gen preferat?

— Doar genul tău, brunete trase prin inel, cu bărbie sexy.

— Și cum rămâne cu roșcata aia cu care ai plecat azi-noapte de la familia Quinn?

— O să râzi, am zis. Voia doar să-mi arate niște gravuri franțuzești.

2

A doua zi m-a sunat Herbert Macaulay.

— Salut. Nu știam că te-ai întors în oraș până nu mi-a spus Dorothy Wynant. Ce-ai zice să ne vedem la prânz?

— Cât e ceasul?

— Unșpe jumate. Te-am trezit?

— Da, am spus, dar nu face nimic. Mai bine vii tu să iei prânzul cu noi: mă simt ca dracu' de la cât am băut aseară și nu prea am chef de alergat prin oraș... OK, hai să zicem pe la ora unu.

Am băut un pahar cu Nora, care se pregătea să plece la coafor să se spele pe cap, apoi încă unul după duș, așa că în clipa în care a sunat iar telefonul mă simțeam deja mai bine.

O voce de femeie a întrebat:

— Domnul Macaulay este cumva?

— Încă nu.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, dar sunteți drăguț să-l rugați să sune la birou imediat ce va ajunge acolo? E important.

I-am promis ca așa am să fac.

Macaulay a ajuns vreo zece minute mai târziu. Era un tip solid, cu păr cârlionțat, rumen în obraji, destul de arătos, cam de patruzeci și unu de ani – avea vârsta mea, deși arăta mai tânăr. Umbla vorba că e un avocat destul de bun. Lucrasem de câteva ori pentru el pe când locuiam la New York și întotdeauna ne înțelesesem destul de bine.

Acum ne-am strâns mâinile și ne-am bătut amical pe spate, el m-a întrebat ce mai fac și eu i-am zis „bine", l-am întrebat la rândul meu și mi-a răspuns „bine", apoi i-am zis să sune la birou.

S-a întors de la telefon încruntat.

— S-a întors Wynant în oraș, mi-a zis, și vrea să mă văd cu el.

M-am întors cu băuturile pe care le turnasem.

— Păi, prânzul poate să...

— Lasă-l să aștepte, a zis, și a luat unul dintre paharele pe care le adusesem.

— E la fel de nebun cum era?

— Nu-i de râs, să știi, a spus Macaulay solemn. Ai auzit că în '29 l-au închis aproape un an de zile într-un azil?

— Nu.

El a încuviințat. S-a așezat, a pus paharul pe o masă de lângă scaun și s-a aplecat ușor către mine.

— Ce-are de gând Mimi, Charles?

— Mimi? A, nevasta... fosta nevastă. Nu știu. De ce trebuie să aibă ceva de gând?

— De regulă are, a zis el sec, apoi, tacticos: m-am gândit că tu trebuie să știi.

Deci despre asta era vorba...

— Uite ce e, Mac, n-am mai lucrat ca detectiv de șase ani, din 1927.

M-a țintuit cu privirea.

— Pe cuvânt, l-am încredințat. La un an după ce m-am însurat, tatăl soției mele a murit și i-a lăsat o fabrică de cherestea, o cale ferată îngustă și alte câteva lucruri, iar eu am părăsit agenția ca să mă ocup de ele. În orice caz, n-aș lucra pentru Mimi Wynant, sau Jorgensen, sau cu o cheamă – nu m-a plăcut niciodată... și nici eu pe ea.

— A, n-am crezut că...

Macaulay a tăcut, a schițat un gest vag din mână, apoi și-a ridicat paharul. Când l-a luat de la gură, a rostit:

— Pur și simplu mă întrebam. Mimi m-a sunat acum trei zile – marți –, încercând să dea de Wynant; pe urmă, ieri, a sunat Dorothy, să-mi spună că tu i-ai zis să mă sune și că

va trece pe la mine. Am crezut că încă mai faci pe detectivul, așa că m-am întrebat ce-o fi cu toate astea.

— Nu ți-au spus?

— Ba da: voiau să-l vadă, de dragul vremurilor de odinioară. Asta poate să însemne foarte multe.

— Voi, avocații, sunteți o specie de oameni foarte suspicioși, am zis. Poate chiar îi duceau grija... lui și banilor lui. Dar ce-i cu toată tevatura asta? Se ascunde de cineva?

Macaulay a ridicat din umeri.

— Nici eu nu știu mai mult decât tine. Nu l-am mai văzut din octombrie.

A mai luat o înghițitură.

— Cât mai stai în oraș?

— Până după Anul Nou, i-am zis și m-am dus la telefon să sun la *room-service* după meniu.

3

În seara aia, Nora și cu mine ne-am dus la premiera „Honeymoon" de la Little Theatre, iar apoi la o petrecere dată de un cuplu pe nume Freeman sau Fielding sau ceva de genul ăsta. A doua zi, când m-a trezit, mă simțeam cam ca dracu'. Mi-a dat un ziar și o ceașcă de cafea și mi-a zis:

— Citește asta.

Am citit răbdător un pasaj sau două, după care am lăsat jos ziarul și am luat o gură de cafea.

— Foarte distractiv, am spus. Acum însă aș da cu mare plăcere toate interviurile cu O'Brien, candidat la primărie, chiar şi publicate, bașca poza indianului, pentru o înghițitură de whi...

— Nu aia, prostule. Mi-a pus un deget pe ziar. Asta!

SECRETARA INVENTATORULUI UCISĂ ÎN APARTAMENT A FOST DESCOPERIT TRUPUL CIURUIT DE GLOANȚE AL JULIEI WOLF; POLIȚIA ÎL CAUTĂ PE PATRONUL EI, CLYDE WYNANT

Ieri, spre sfârşitul după-amiezii, trupul ciuruit de gloanțe ale Juliei Wolf, în vârstă de treizeci și doi de ani, secretara personală a lui Clyde Miller Wynant, binecunoscutul inventator, a fost descoperit în apartamentul ei de la numărul 1, pe East Fifty-four Street nr. 41, de către doamna Christian Jorgensen, care se dusese acolo în încercarea de a afla adresa curentă a fostului ei soț.

Doamna Jorgensen, care s-a întors luni după o ședere de șase ani în Europa, a spus poliției că a auzit niște gemete stinse când a sunat la uşa decedatei, așa că a decis să-l anunțe pe Mervin Holly, băiatul de la lift, care l-a chemat pe Walter Meany, administratorul blocului. Domnișoara Wolf era întinsă pe podeaua dormitorului având patru răni provocate de gloanțe de calibrul 32 și a murit fără să-și mai recapete cunoștința înainte de sosirea poliției și a ambulanței.

Herbert Macaulay, avocatul lui Wynant, a declarat poliției că nu l-a mai văzut pe inventator din luna octombrie. El a afirmat că Wynant l-a sunat ieri la telefon și a stabilit o întâlnire cu el, la care însă nu a venit; a mai susținut că nu are nici cea mai mică idee despre locul în care s-ar afla clientul său. Domnișoara Wolf, a afirmat Macaulay, se afla în slubja inventatorului de opt ani. Avocatul a spus că nu știe nimic despre familia femeii decedate sau despre viața ei personală și nu poate ajuta în niciun fel poliția cu indicii care să facă lumină asupra mobilului crimei.

Rănile de glonț nu ar fi putut fi auto-provocate, conform spuselor...

Restul textului relua obișnuitele clișee din comunicatele de presă emise de departamentul poliției.

— Crezi că el a omorât-o? a întrebat Nora când am lăsat din nou ziarul din mână.

— Wynant? Nu m-ar mira. E nebun de legat.

— Ai cunoscut-o?

— Da. Ce-ai zice de o picătură de ceva, să-mi taie greața?

— Cum era?

— Nu era rea, am zis. Nu arăta rău deloc, avea și minte și curaj... și avea nevoie de amândouă ca să stea cu individul ăla.

— Erau împreună?

— Da. Vreau ceva de băut, te rog. Adică... așa era când i-am cunoscut eu.

— De ce nu vrei să iei un mic dejun mai întâi? Îl iubea sau erau doar afaceri?

— Nu știu. E prea devreme pentru micul dejun.

Când Nora a deschis ușa să iasă din încăpere a intrat cățeaua, și-a pus labele din față pe pat și și-a lipit fața de a mea. Am mângâiat-o pe cap și am încercat să-mi amintesc un lucru pe care mi-l spusese odată Wynant, ceva legat de femei și de câini. Nu era chestia cu femeia, spanielul și nucul[1]. Nu mi-am amintit ce era, dar am avut impresia că ar putea fi ceva semnificativ, un lucru pe care ar fi fost important să mi-l amintesc.

Nora a revenit cu două băuturi și o nouă întrebare:

— Cum e tipul?

— Înalt, peste un metru optzeci, și unul dintre cei mai uscățivi indivizi pe care i-am văzut în viața mea. Trebuie să aibă vreo cincizeci de ani acum; avea părul aproape alb când l-am cunoscut. De obicei e netuns, are o mustață

[1] Proverb cu multiple variante, cea mai cunoscută în spațiul anglo-saxon fiind cea a lui John Taylor, din secolul al XVII-lea: „Femeia, spanielul şi cu nucul, / Cu cât îi baţi mai mult, cu-atâta sunt mai buni."

neîngrijită și pestriță și își roade unghiile. Am împins ușor câinele ca să-mi iau băutura.

— O poezie de om. Ce treabă ai avut cu el?

— Un tip care a lucrat pentru el l-a acuzat că i-a furat nu știu ce idee sau invenție. Rosewater îl chema. A încercat să-l impresioneze pe Wynant amenințându-l că-l împușcă, că-i aruncă în aer casa, îi răpește copiii, îi ia gâtul nevesti-sii – și nu mai știu câte altele, numai nebunii – dacă nu-i plătește ce-i datorează. Nu l-am prins niciodată – probabil că s-a speriat. În orice caz, amenințările au încetat și nu s-a întâmplat nimic.

Nora s-a oprit din băut ca să întrebe:

— Și chiar i-a furat-o Wynant?

— Nț, nț, nț, am spus. E Ajunul Crăciunului: încearcă să gândești frumos despre semenii tăi.

4

În după-masa aia am scos-o pe Asta la o plimbare, i-am explicat dragului meu sufletel că e un schnauzer și nu o corcitură între un terrier scoțian și unul irlandez, m-am oprit la Jim's pentru câteva pahare, am dat peste Larry Crowley și l-am luat cu mine, la *Normandie*. Nora tocmai turna cocteiluri pentru familia Quinn, Margot Innes, un bărbat al cărui nume nu l-am reținut și Dorothy Wynant.

Dorothy mi-a zis că voia să vorbească cu mine, așa că ne-am luat cocteilurile și ne-am dus în dormitor. A trecut direct la subiect.

— Crezi că tata a omorât-o, Nick?

— Nu, am spus. De ce-aș crede asta?

— Păi, poliția așa a... Spune-mi, te rog, era amanta lui, nu-i așa?

Am încuviințat.

— Era, pe vremea când i-am cunoscut eu.

S-a uitat lung la pahar în timp ce a zis:

— E tatăl meu. Nu mi-a plăcut niciodată. Nici de mama nu mi-a plăcut niciodată. A ridicat privirea spre mine. Nu-mi place Gilbert.

Gilbert era fratele ei.

— Nu-ți face griji. Multora nu le plac rudele lor.

— Tu îi placi?

— Pe cine, pe rudele mele?

— Pe ale mele. Încetează să-mi vorbești ca și cum aș avea doișpe ani! mi-a zis strâmbându-se.

— Nu e vorba de asta, i-am explicat. M-am cam amețit.

— Zi, îi placi?

Am clătinat din cap.

— Ai dreptate, Gilbert e doar un puști răsfățat. M-aș lipsi bucuros de toți.

— Care-i problema noastră? m-a întrebat, şi nu era doar o întrebare de complezență, ci ca și cum chiar voia să afle adevărul.

— Diverse lucruri. În cazul tău...

Harrison Quinn a deschis ușa și a zis:

— Nick, vino și tu să joci ping-pong!

— Imediat.

— Ad-o și pe frumoasa asta cu tine.

Rânji la Dorothy și plecă.

— Bănuiesc că nu-l cunoști pe Jorgensen, spuse ea.

— Îl știu pe un anume Nels Jorgensen.

— Așa sunt unii, băftoși. Pe ăsta-l cheamă Christian. E un scump. Asta-i mama... divorțează de un nebun și se mărită cu un gigolo.

Ochii i se umeziră. Oftă lung şi mă întrebă:

— Ce-o să mă fac, Nick? Avea un glas de copil speriat.

Am înconjurat-o cu brațul și am scos niște sunete care am sperat că o vor liniști. A plâns pe reverul hainei mele. Telefonul de pe noptieră a început să sune. În cealaltă cameră tocmai se auzea *Rise and Shine* la radio. Aveam paharul gol.

— Rupe-te definitiv de ei, am zis.

A început să plângă iar, cu suspine.

— Nu te poți rupe de tine.

— Sincer, nu prea înțeleg ce vrei să spui...

— Te rog, nu-ți bate joc de mine, a spus, cu glas pierit.

Nora, care tocmai intra să răspundă la telefon, m-a privit întrebător. M-am strâmbat la ea peste capul fetei.

Când Nora a zis „Alo" la telefon, fata s-a tras repede de lângă mine și s-a îmbujorat.

— Îmi... îmi pare rău, s-a bâlbâit, n-am vrut să...

Nora i-a zâmbit înțelegătoare.

— Nu fi prostuță!

Fata și-a găsit batista și și-a tamponat grăbită ochii cu ea.

Nora a rostit în receptorul telefonului:

— Da... Să văd dacă a venit. Cine-ntreabă, vă rog?

Acoperi receptorul cu mâna și mi se adresă:

— E un tip pe nume Norman, vrei să vorbești cu el?

Am zis că nu știu și am luat telefonul.

— Alo?

O voce cumva aspră a zis:

— Domnul Charles?... Domnule Charles, înțeleg că acum ceva timp ați avut de-a face cu Trans-American Detective Agency.

— Cine sunteți?

— Mă numesc Albert Norman, domnule Charles, ceea ce probabil nu vă spune nimic, dar aș dori să vă fac o propunere. Sunt sigur că veți...

— Ce fel de propunere?

— N-o pot discuta la telefon, domnule Charles, dar, dacă-mi permiteți să vă răpesc o jumătate de oră din timpul dumneavoastră, vă promit că...

— Îmi pare rău, am zis. Sunt destul de ocupat și...

— Dar, domnule Charles, este o... Apoi a urmat un zgomot puternic: ar fi putut fi o împușcătură sau ceva căzuse făcând un zgomot puternic. Am spus „Alo" de câteva ori, n-am primit niciun răspuns și am închis.

Nora era cu Dorothy în fața unei oglinzi, încercând să o învioreze cu niște pudră și ruj. Am zis „Un tip care vindea asigurări" și m-am dus în living, să-mi iau ceva de băut.

Intraseră mai multe persoane. Am vorbit cu ele. Harrison Quinn s-a ridicat de pe canapeaua pe care stătuse cu Margot Innes și a zis:

— Acum a venit momentul pentru ping-pong!

Asta a sărit și mi-a tras una în burtă cu picioarele din față. Am închis radioul și mi-am turnat un cocteil. Bărbatul al cărui nume nu-l prinsesem tocmai spunea:

— ...Vine revoluția și primul lucru pe care-o să-l facă o să fie să ne alinieze pe toți la perete.

Părea să creadă că e o idee bună. Quinn a venit lângă mine ca să-și umple paharul. S-a uitat spre ușa de la dormitor.

— Unde-ai găsit-o pe blondină?

— O știu de când o legănam pe genunchi.

— Ce genunchi? m-a întrebat. Pot să-l ating?

Nora și Dorothy au ieșit din dormitor. Pe radio am văzut un ziar, ediția de după-amiază, și l-am ridicat. Titra, cu litere mari:

**JULIA WOLF, FOSTA IUBITĂ A UNUI GANSTER;
ARTHUR NUNHEIM IDENTIFICĂ TRUPUL;
WYNANT, ÎN CONTINUARE DISPĂRUT.**

Nora, aflată lângă cotul meu, zise cu un glas șoptit:

— Am invitat-o să ia masa cu noi. Fii drăguț cu biata fetiță – Nora avea douăzeci și șase de ani –, e foarte afectată.

— Cum vrei tu.

M-am răsucit pe călcâie. În partea opusă a camerei, Dorothy râdea la ce-i spunea Quinn. Am continuat:

— Dar dacă te amesteci în problemele altora, să nu te aștepți să te pup acolo unde-o să te doară.

— De acord. Ești un fraier bătrân și impresionabil. Nu citi ăsta acum, aici.

Îmi luă ziarul și-l ascunse, să nu se vadă, în spatele radioului.

5

Nora n-a putut să doarmă în noaptea aia. A citit memoriile lui Șaliapin până când m-a luat somnul, după care m-a trezit, întrebându-mă „Dormi?".

Am mormăit afirmativ. A aprins o țigară pentru mine și una pentru ea.

— Nu te-ai gândit niciodată să te întorci la munca de detectiv, măcar din când în când, doar așa, de distracție? Știi ce spun, când apare ceva special, cum ar fi Lindb...

— Draga mea, am zis, bănuiala mea e că Wynant a ucis-o, iar poliția o să-l prindă şi fără ajutorul meu. Oricum, subiectul nu mă interesează deloc.

— Nu m-am referit doar la asta, ci...

— În plus, n-am nici timp: sunt prea ocupat să am grijă să nu pierzi banii pentru care te-am luat de nevastă. Am sărutat-o. Nu crezi că o băutură te-ar ajuta să adormi?

— Nu, mulțumesc.

— Atunci poate că o să beau eu ceva.

Când mi-am adus paharul cu whisky și sifon în pat, ea se uita încruntată undeva în gol.

— E drăguță, dar e dusă cu pluta, am zis. Nici n-ar putea fi altfel, fiind fata lui. Nu-ți dai seama dacă ea însăși crede ce spune și nici cât anume din ce crede ea chiar s-a întâmplat. Îmi place de ea, dar cred că te lași...

— Nu sunt sigură c-o plac, a zis Nora gânditoare. Probabil e o mică nesuferită, dar dacă fie și un sfert din ce ne-a spus e adevărat, e într-o situație groaznică.

— N-am cu ce s-o ajut.

— Ea crede că ai.

— Și tu crezi la fel, ceea ce demonstrează că, indiferent ce părere ai, întotdeauna poți găsi pe altcineva care să fie pe aceeași lungime de undă.

Nora oftă.

— Aș vrea să fii suficient de treaz încât să pot să vorbesc cu tine. Se aplecă să ia o gură din băutura mea. Îți dau cadoul de Crăciun dacă mi-l dai și tu pe al meu.

Am clătinat din cap.

— La micul dejun.

— Dar e deja Crăciunul.

— La micul dejun.

— Orice mi-ai da, a zis, sper să nu-mi placă.

— Va trebui să-l păstrezi oricum, fiindcă tipul de la Acvariu a zis că el sigur nu-l mai ia înapoi. Mi-a zis că ceilalți i-au mușcat deja coada...

— Dar nu te-ar costa atât de mult să vezi dacă o poți ajuta, nu? Are atâta încredere în tine, Nicky!

— Toată lumea are încredere în greci.

— Te rog!

— Vrei pur și simplu să-ți bagi nasul în chestii care...

— Am vrut să te-ntreb: nevastă-sa știa că Wolf e amanta lui?

— Nu știu. N-o plăcea.

— Cum e soția lui?

— Habar n-am. E o femeie ca toate femeile.

— Arată bine?

— Pe vremuri era trăsnet.

— Pe vremuri? E în vârstă?

— Patruzeci, patruzeci și doi. Încetează, Nora! Nu vrei să te bagi în așa ceva, crede-mă. Lasă-i pe alde Charles să-și vadă de problemele lor și pe alde Wynant de ale lor.

Nora s-a bosumflat.

— Poate c-o să-mi fie de ajutor băutura aia.

M-am dat jos din pat și i-am pregătit o băutură. În timp ce i-o aduceam în dormitor, a început să sune telefonul. M-am uitat la ceasul de pe masă. Era aproape ora cinci.

Nora vorbea la telefon.

— Da? Eu sunt.

Mi-a aruncat o privire piezișă. Am clătinat din cap.

— Da, sigur că da... sigur.

Lăsă telefonul jos și-mi zâmbi larg.

— Ești o minunăție de fată, am zis. Acum ce mai e?

— O să vină Dorothy. Cred că a luat ceva la bord.

— Splendid. Mi-am luat halatul. Mi-era teamă c-o să fiu nevoit să mă culc.

Ea se aplecă să-și caute papucii.

— Nu te mai văicări ca un babalâc. Nu poți să dormi toată ziua. Își găsi papucii și se ridică în picioare, încălțându-se. Chiar îi e așa de teamă de mama ei, cum spune?

— Dacă are vreun gram de minte, da. Mimi e otravă curată.

Nora își miji spre mine ochii negri și mă întrebă domol:

— De ce mi te pui atâta împotrivă?

— Of, Doamne, am zis. Speram să nu trebuiască să-ți spun. De fapt, Dorothy e fiica mea. N-am știut ce fac, Nora. Eram la Veneția, era primăvară, iar eu eram atât de tânăr și luna strălucea deasupra...

— Bine, ia totul în râs. Nu vrei să mănânci ceva?

— Dacă vrei și tu. Tu ce vrei?

— Un sandvici cu bucăți de carne de vită, multă ceapă și niște cafea.

Dorothy a sosit în timp ce eu dădeam telefon la un magazin de delicatese deschis toată noaptea. Când am revenit în sufragerie, s-a ridicat cu oarecare greutate și a spus:

— Nick, îmi pare extrem de rău că vă tot deranjez atâta pe tine și pe Nora, dar nu mă pot duce acasă acum, în halul ăsta. Pur și simplu nu pot. Mi-e frică. Nu știu ce mi s-ar putea întâmpla, ce-aș face. Te rog, nu mă obliga să mă duc!

Era foarte beată. Asta i-a amușinat gleznele.

— Sssst... Aici ești în siguranță, am zis. Stai jos. Vine și cafeaua cât de curând. Unde-ai fost de te-ai făcut așa de praștie?

Ea s-a așezat și a clătinat tâmp din cap.

— Nu știu. Am fost peste tot de când am plecat de la voi. Am fost peste tot, în afară de acasă, fiindcă nu mă pot duce acasă în asemenea hal. Uite ce mi-am luat.

Se ridică iar și scoase un pistol automat vechi și zgâriat din buzunarul hainei.

— Ia uite aici!

Îl flutură spre mine în timp ce Asta sări veselă la el, dând din coadă.

Nora respiră adânc hâşâind. Mie îmi îngheţase ceafa. Am împins câinele într-o parte şi am luat pistolul de la Dorothy.

— Ce Dumnezeu te-a apucat? Stai jos!

Am dat drumul pistolului într-un buzunar al halatului şi am împins-o pe Dorothy în jos, pe scaunul ei.

— Nu te supăra pe mine, Nick, s-a tânguit ea. Poţi să-l păstrezi tu. Nu vreau să fiu o pacoste.

— De unde-l ai? am întrebat.

— De la o cârciumă de pe Tenth Avenue. I-am dat unui tip brăţara mea pentru el – aia cu smaralde şi diamante.

— Şi pe urmă ai câştigat-o înapoi la barbut, am zis. O ai la mână.

Ea s-a holbat la brăţară.

— Aşa am crezut...

M-am uitat la Nora şi am clătinat din cap. Norma a spus:

— Haide, Nick, n-o lua aşa tare. E...

— Nu mă ia deloc tare, Norma, chiar deloc, a sărit Dorothy. El... el e singura persoană din lume la care pot apela.

Mi-am adus aminte că Nora nu se atinsese de whisky-ul ei cu sifon, aşa că m-am dus în dormitor şi l-am băut. Când m-am întors, Nora stătea pe braţul fotoliului lui Dorothy, cu un braţ în jurul fetei. Dorothy îşi trăgea nasul; Nora tocmai zicea:

— Dar Nick nu e supărat, draga mea! Te place.

Ridică ochii spre mine.

— Nu eşti supărat, Nick, aşa-i?

— Nu, sunt doar rănit. M-am aşezat pe canapea. De unde-ai pistolul, Dorothy?

— De la un tip, ţi-am zis.

— Ce fel de tip?

— Ţi-am zis: de la un tip de la un bar.

— Şi i-ai dat brăţara pentru el.

— Așa am crezut, dar uite, se pare că încă o mai am.

— Am remarcat.

Nora o bătu ușor pe fată pe umăr.

— Sigur că încă mai ai brățara.

— Când vine băiatul cu cafeaua și celelalte, o să-i dau niște bani să mai rămână puțin prin zonă, am spus. N-am de gând să rămân singur cu două...

Nora se strâmbă la mine și îi spuse fetei:

— Nu-l băga în seamă. Așa a fost toată noaptea.

— Pentru el, sunt doar o fată cam prostuță, beată criță, a zis fata.

Nora o mai bătu de câteva ori pe umăr.

Am întrebat:

— Dar pentru ce aveai nevoie de pistol?

Dorothy se îndreptă de spate și mă fixă cu ochii mari și beți.

— Pentru el, șopti însuflețită, dacă mă deranja. Mi-era teamă, fiincă eram beată. Despre asta a fost vorba. Și pe urmă mi s-a făcut frică și de asta, așa că am venit aici.

— Te referi la tatăl tău? întrebă Nora, străduindu-se să nu lase să i se simtă entuziasmul în glas.

Fata clătină din cap.

— Clyde Wynant e tatăl meu. Tatăl meu vitreg. Se lăsă pe pieptul Normei.

Norma făcu „Ahaaa!", pe tonul că a înțeles perfect. Apoi a zis:

— Biata fată, rosti, și mă privi cu subînțeles.

— Hai să bem cu toții câte ceva, am zis.

— Eu nu. Nora făcea iar fețe-fețe la mine. Și nici Dorothy nu cred că mai vrea.

— Ba da, vrea. O s-o ajute să doarmă.

I-am turnat o doză zdravană de whisky și am văzut c-a băut-o. Lucrurile s-au rezolvat perfect: dormea dusă în momentul în care au venit cafeaua și sandviciurile noastre.

— Cred că acum ești mulțumit, a zis Nora.

— Acum sunt mulțumit. O băgăm în pat înainte să mâncăm?

Am luat-o pe sus și am dus-o în dormitor, după care am ajutat-o pe Nora s-o dezbrace. Avea un trup zvelt și frumos.

Ne-am întors la mâncarea noastră. Am luat pistolul din buzunar și l-am examinat cu atenție. Văzuse multe la viața lui. Avea două cartușe, unul pe țeavă şi altul în încărcător.

— Ce-o să faci cu el? a întrebat Nora.

— Nimic, până nu aflu dacă e sau nu cel cu care a fost omorâtă Julia Wolf. E un pistol de calibru 32.

— Dar ea a zis...

— Că l-a luat dintr-un bar, de la un tip, în schimbul brățării. Am auzit-o.

Nora s-a aplecat spre mine, peste sandvici. Avea ochii foarte strălucitori și aproape negri.

— Crezi c-ar fi posibil să-l aibă de la tatăl ei vitreg?

— Da, am zis, dar am spus-o prea convins.

Nora a zis:

— Ești un grec ticălos. Poate chiar așa e; n-ai de unde să știi. Și tu nu crezi deloc în povestea ei.

— Ascultă, draga mea, mâine o să-ți cumpăr câte romane polițiste vrei tu, dar în seara asta nu-ți bate căpșorul tău drăgălaș cu tot soiul de intrigi și făptași. Tot ce încerca ea să-ți spună era faptul că îi era teamă că Jorgensen o așteaptă să-i facă felul când ajunge acasă și că se temea că e așa de beată încât s-ar putea să-l lase.

— Dar mama ei?

— Familia asta nu e o familie ca toate familiile. Poți să...

Dorothy Wynant, clătindu-se pe picioare în ușă, într-o cămașă de noapte mult prea lungă pentru ea, își strânse ochii din cauza luminii și zise:

— Vă rog, pot să vin și eu puțin aici? Mi-e frică singură în camera aia.

— Sigur.

Se apropie și se ghemui lângă mine pe canapea în timp ce Nora se duse să ia ceva să o acopere.

6

Când familia Jorgensen şi-a făcut apariția, pe la începutul după-amiezei, tocmai ne luam micul dejun, în trei. Nora răspunse la telefon și se întoarse la noi încercând să nu-și arate surescitarea.

— E mama ta, i-a spus lui Dorothy. E jos. I-am zis să urce.

Dorothy a zis:

— Fir-ar să fie! Îmi pare rău c-am sunat-o.

— Poate c-ar fi bine să-i întâmpinăm în antreu.

Nora a liniştit-o:

— Nu-l băga în seamă!

A bătut-o pe Dorothy pe umăr.

S-a auzit soneria. M-am dus la ușă.

Cei opt ani nu lăsaseră nicio urmă pe chipul lui Mimi. Era un pic mai coaptă, dar şi mai apetisantă. Era puțin mai împlinită decât fiica ei, iar finețea trăsăturilor ei era chiar mai pronunțată. A râs și şi-a întins brațele spre mine.

— Crăciun fericit! Mă bucur nespus să te revăd, după toți anii ăștia. El e soțul meu. Domnul Charles. Chris...

Am spus „Mă bucur să te văd, Mimi!" și am dat mâna cu Jorgensen. Era cu vreo cinci ani mai tânăr decât soția lui: un

bărbat brunet, înalt, subțire și cât se poate de drept, îmbrăcat îngrijit, cu păr lucios perfect pieptănat și mustață dată cu ceară.

S-a aplecat puțin.

— Îmi pare bine, domnule Charles.

Avea accent pronunțat, teuton, iar mâna-i era slabă și musculoasă.

Am intrat cu toții.

Când s-au terminat prezentările, Mimi şi-a cerut scuze față de Nora pentru apariția lor intempestivă.

— Dar am vrut să-l revăd pe soțul tău și, pe de altă parte, singura metodă de a mă asigura că odrasla asta a mea ajunge vreodată la timp e s-o iei pe sus. Ar fi bine să te îmbraci, scumpete, îi zise zâmbind lui Dorothy.

Scumpetea mormăi, în timp ce mesteca pâinea prăjită, că nu vedea niciun rost în a-și irosi o după-masă la mătușa Alice, chiar dacă era Crăciunul.

— Pun pariu că Gilbert nu vine.

Mimi a lăudat-o pe Asta și m-a întrebat dacă aveam idee pe unde ar putea fi fostul ei soț.

— Nu.

Ea continuă să se joace cu câinele.

— Ce nebunie! E nebunie curată să dispari într-un asemenea moment. Nu-i de mirare că la început poliția a crezut că are legătură cu crima.

— Și acum ce crede? am întrebat.

Şi-a ridicat privirea spre mine.

— N-ai văzut ziarele?

— Nu.

— Cic-ar fi vorba de un invidid pe nume Morelli – un gangster. El a ucis-o. Era iubitul ei.

— L-au prins?

— Nu încă, dar el a făcut-o. Aș vrea să dau de Clyde. Macaulay nu vrea deloc să mă ajute. Zice că nu știe unde e, dar e ridicol. Are împuternicire de la el și tot ce trebuie și știu foarte bine că păstrează legătura cu Clyde. Crezi că Macaulay e de încredere?

— E avocatul lui Wynant, am zis. Nu ai niciun motiv să ai încredere în el.

— Așa m-am gândit și eu. Se așează puțin mai încolo, pe canapea. Stai jos. Vreau să te-ntreb o mie de lucruri.

— Ce zici să-ncepem cu o băutură?

— Orice în afară de lichior de ouă, a zis ea. Îmi face rău la fiere.

Când am revenit, Nora și Jorgensen își exersau cunoștințele de franceză, Dorothy continua să se joace de-a mâncatul, iar Mimi se juca din nou cu câinele. Am împărțit băuturile și m-am așezat lângă Mimi.

— Soția ta e adorabilă, mi-a zis.

— Îmi place.

— Spune-mi adevărul, Nick: din punctul tău de vedere, Clyde chiar e nebun? Vreau să zic... atât de nebun, încât să fie nevoie de măsuri serioase?

— Eu de unde să știu?

— Îmi fac griji pentru copii, a zis. Eu n-am nicio pretenție de la el – când am divorțat am avut grijă de toate astea –, însă copiii au. Noi am rămas fără niciun ban acum și sunt îngrijorată pentru ei. Dacă e nebun, poate foarte bine să renunțe la tot și să-i lase fără un cent. Ce crezi c-ar trebui să fac?

— Te gândești să-l bagi în cămașă de forță?

— Nuu, a zis încetișor, dar aș vrea să vorbesc cu el. Mi-a pus o mână pe braț. Tu poți să-l găsești.

Am clătinat din cap.

— Nu vrei să mă ajuți, Nick? A fost o vreme când eram prieteni.

Ochii ei mari și albaștri mă priveau blânzi și seducători.

Dorothy ne privea bănuitoare de la masă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mimi, am zis, sunt o mie de detectivi în New York. Angajează-l pe unul dintre ei. Eu nu mă mai ocup de chestii din astea.

— Știu, dar... Dorry s-a îmbătat foarte tare azi-noapte?

— Poate că eu eram cel beat. Mie mi s-a părut că e OK.

— Nu ești de părere că s-a făcut foarte frumușică?

— Întotdeauna am fost de părerea asta.

Ea s-a gândit o clipă, apoi a zis:

— E doar un copil, Nick.

— Și asta ce-are a face? am întrebat.

Mi-a zâmbit.

— Ce-ai zice să-ți pui niște haine pe tine, Dorry?

Dorothy repetă bosumflată că n-avea niciun rost să-și irosească o după-amiază la tanti Alice.

Jorgensen se întoarse către soția sa și i se adresă:

— Doamna Charles are amabilitatea de a sugera să nu...

— Da, zise Nora, ce-ar fi să mai rămâneți puțin? Or să vină câteva persoane. N-o să fie cine știe ce petrecere, dar...

Își încheie fraza fluturându-și paharul.

— Mi-ar plăcea, răspunse Mimi încet, dar mi-e teamă că Alice...

— Ai putea să-i dai un telefon și să te scuzi, sugeră Jorgensen.

— O sun eu, se oferi Dorothy.

Mimi încuviință.

— Să fii drăguță cu ea!

Dorothy se duse în dormitor. Toată lumea părea mult mai voioasă. Nora îmi surprinse privirea și clipi veselă și

am fost nevoit să-i răspund în același mod și să mă prefac încântat, fiindcă în clipa aia Mimi se uita la mine.

Mimi m-a întrebat:

— Spune drept, n-aveai niciun chef să rămânem, nu-i așa?

— Ba da, sigur că da.

— Nu prea-mi vine să te cred. Nu o simpatizai oarecum pe biata Julia?

— „Biata Julia" sună ca naiba venind de la tine. Da, o simpatizam.

Mimi și-a pus din nou mâna pe brațul meu.

— Mi-a distrus viața cu Clyde. Normal că am urât-o atunci – dar asta a fost acum mult timp. Vineri, când m-am dus s-o văd, n-aveam niciun resentiment față de ea. Nick, am văzut-o murind! Nu merita să moară. A fost oribil. Orice-aș fi simțit înainte, acum n-a mai rămas decât milă. Când am zis „biata Julia", chiar asta am vrut să zic.

— Nu știu ce urmărești, am spus. Nu știu ce vreți cu toții.

— Cu toții, a repetat ea. Ce vrei să spui, că Dorry a...

Dorothy veni din dormitor.

— Am pus lucrurile la punct.

Își sărută mama pe gură și se așeză lângă ea.

Mimi se uită în oglinjoara din cutia de pudră să vadă dacă i s-a întins rujul, apoi întrebă:

— N-a fost arțăgoasă?

— Nu, am pus lucrurile la punct. Ce trebuie să fac ca să primesc ceva de băut?

I-am răspuns:

— Trebuie să te duci la masa aia unde sunt gheața și sticlele și să-ți torni singură.

— Bei prea mult, a zis Mimi.

— Nu beau nici pe departe cât Nick.

Se duse la masă. Mimi clătină din cap.

— Copiii ăștia! Vreau să spun... o plăceai destul de mult pe Julia Wolf, așa-i?

— Vrei și tu ceva de băut, Nick? strigă Dorothy.

— Mulțumesc, am zis; iar apoi, către Mimi: O plăceam destul de mult.

— Ești al naibii de evaziv, se tângui ea. O plăceai, de pildă, la fel de mult cât mă plăceai odinioară pe mine?

— Te referi la cele câteva amieze în care ne-am petrecut timpul împreună?

Râsul ei a fost sincer.

— E și ăsta un răspuns, în mod categoric. Se întoarse către Dorothy, care venea cu paharele. Trebuie neapărat să-ți iei și tu un halat în nuanța asta de albastru, draga mea. Îți stă foarte bine.

Am luat un pahar de la Dorothy și am spus că ar fi bine să merg să mă îmbrac.

7

Când am ieșit din baie, Nora și Dorothy erau în dormitor. Nora se pieptăna, iar Dorothy stătea pe marginea patului, fluturând un ciorap.

Uitându-se în oglinda măsuței de toaletă, Nora îmi trimise o bezea. Părea foarte fericită.

— Îți place foarte mult Nick, nu-i așa, Nora? întrebă Dorothy.

— E un bătrânel grecotei fără minte, dar m-am obișnuit cu el.

— Charles nu e un nume grecesc.

— De fapt, numele e Charalambides, i-am explicat. Când a venit taică-miu în America, tembelu' care l-a întâmpinat în Insula Ellis i-a zis că Charalambides e prea lung şi prea

greu de scris, așa că l-a ajustat el, pe loc, transformându-l în Charles. Bătrânul n-a avut nimic împotrivă; puteau să-i spună și X, câtă vreme îl lasau să intre în țară.

Dorothy s-a uitat lung la mine.

— Nu știu niciodată când minți. Începu să-și pună ciorapul, apoi se opri. Ce încearcă mama să-ți facă?

— Nimic. Vrea să scoată tot ce poate de la mine. Ar vrea să știe ce-ai făcut și ce-ai zis azi-noapte.

— Așa mi s-a părut şi mie. Și ce i-ai spus?

— Ce puteam să-i spun? N-ai făcut și n-ai zis nimic.

Meditã încruntată la vorbele mele, dar când mi se adresă din nou schimbă subiectul:

— N-am știut niciodată că a fost ceva între tine și mama. Sigur că eram doar un copil pe vremea aia și n-aș fi știut despre ce e vorba chiar dac-aș fi observat ceva, dar nu știam nici măcar că vă spuneți pe numele mic.

Nora se întoarse de la oglindă râzând.

— Hai că începe să devină interesant. Flutură pieptenele către Dorothy. Zi mai departe, scumpa mea.

Dorothy spuse cu sinceritate:

— Ei bine, n-am știut.

Eu scoteam cârligele de care fusese agățată la uscat o cămaşă.

— Și acum ce știi? am întrebat.

— Nimic, a zis ea încet, înroşindu-se la față, dar pot să bănuiesc.

Se aplecă să-şi aranjeze ciorapul.

— Poți şi chiar o faci, am mormăit eu. Ești o găgăuță, dar nu mai fi aşa stânjenită. Nu e vina ta că ai o imaginație bolnavă.

Ea ridică ușor capul și râse, dar când mă întrebă „Crezi că semăn mult cu mama?", era cât se poate de serioasă.

— Nu m-ar mira.

— Crezi asta sau nu?

— Vrei să zic nu? Nu.

— Asta trebuie să suport eu în fiecare zi, spuse Nora veselă. Nu poți discuta nimic serios cu el.

Am fost primul care s-a îmbrăcat și a ieșit în sufragerie. Mimi stătea pe genunchii lui Jorgensen. Se ridică și întrebă:

— Ce-ai primit de Crăciun?

— Nora mi-a dăruit un ceas.

I l-am arătat. Mi-a spus că e frumos și chiar era.

— Și tu? Ce i-ai luat?

— Un colier.

— Îmi permiteți? întrebă Jorgensen și se ridică să-și pregătească o băutură.

Se auzi soneria. I-am invitat înăuntru pe familia Quinn și pe Margot Innes, apoi i-am prezentat lui Jorgensen. Curând Nora și Dorothy s-au îmbrăcat și ele și au ieșit din dormitor, iar Quinn s-a lipit imediat de Dorothy. A sosit şi Larry Crowley, cu o fată pe nume Denis, iar câteva minute mai târziu a apărut familia Edge. Am câștigat treizeci și doi de dolari – pe datorie – de la Margot la barbut. Fata numită Denis a trebuit să se ducă în dormitor și să se întindă puțin. Puțin după ora șase, cu ajutorul lui Margot, Alice Quinn a reușit să-l desprindă pe soțul ei de Dorothy și să-l ia pe sus la o întâlnire pe care și-o programaseră. Au plecat și alde Edge. Mimi și-a pus haina, apoi i-a ajutat să se îmbrace pe soțul şi fiica ei.

— Știu că e mult prea din scurt, a zis, dar n-ați vrea să veniți mâine seară la noi la cină?

Nora a răspuns amabilă:

— Sigur că da.

Ne-am strâns mâinile și am rostit fiecare câteva cuvinte politicoase, apoi ei au plecat. Nora a închis ușa în urma lor și s-a rezemat cu spatele de ușă.

— Doamne, ce tip mișto! a zis.

8

Până în clipa aceea crezusem că ştiu care era poziția mea față de cazul Wolf-Wynant-Jorgensen și ce trebuia să fac. Nu mă interesa şi nu voiam să fac nimic. Când ne-am oprit la *Reuben's* pentru cafea în drumul nostru spre casă, a doua zi dimineață, Nora a deschis un ziar și a citit într-unul dintre articolele de cancan: „Nick Charles, fost as al agenției de detectivi Trans-American, părăsește New Yorkul pentru a rezolva misterul uciderii Juliei Wolf." Şase ore mai târziu, când am deschis ochii și m-am ridicat în capul oaselor în pat, Nora mă zgâlțâia de zor, iar un bărbat cu un pistol în mână stătea în ușa dormitorului.

Era un tip brunet, durduliu și destul de tânăr, de înălțime potrivită, cu fălci late și ochi apropiați. Purta un melon negru şi un palton negru care îi venea ca turnat, un costum închis la culoare și pantofi negri, toate arătând de parcă tocmai și le cumpărase în urmă cu un sfert de oră. Arma, un pistol automat de calibrul 38, stătea confortabil în mâna lui, fără să fie îndreptată asupra unei ținte anume.

Nora tocmai zicea:

— M-a obligat să-i dau drumul în casă, Nick. A zis că trebuie să...

— Trebuie să vorbesc cu tine, a zis tipul cu pistol. Asta-i tot, dar trebuie s-o fac.

Avea o voce joasă, neplăcută.

La ora respectivă clipisem destul cât să mă trezesc, așa că m-am uitat la Nora. Era agitată, dar nu părea deloc speriată: părea că se uită la un cal pe care a pariat și care tocmai se apropie de finiș, conducând la mustață. Am zis:

— Bine, vorbește, dar n-ai vrea să fii amabil şi să pui deoparte pistolul ăla? Soției mele nu-i pasă, dar eu sunt gravid și nu vreau ca bebelușul să se nască cu...

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Nu trebuie să mă convingi cât ești de bun. Am auzit de tine. Și-a vârât pistolul în buzunarul de la palton. Sunt Shep Morelli.

— N-am auzit de tine, am zis.

A făcut un pas în cameră și a început să-și scuture capul într-o parte și-n alta.

— Nu i-am făcut eu felul Juliei.

— Poate că nu, dar să ştii că aduci vestea în locul greșit. Eu n-am nimic de-a face cu asta.

— N-am mai văzut-o de trei luni, a zis. Nu mai aveam nimic unul cu altul.

— Spune-le-o celor de la poliție!

— N-aveam niciun motiv să-i fac rău: s-a purtat întotdeauna cât se poate de bine cu mine.

— Mă bucur, am zis, doar că, ți-am spus, îți faci reclamă în piața greșită.

— Ascultă! A mai făcut un pas către pat. Studsy Burke zice că erai OK De-asta sunt aici. Crezi că...

— Ce mai face Studsy? am întrebat. Nu l-am mai văzut de când a intrat la pârnaie, în '23 sau '24.

— E bine. Ar vrea să te vadă. Are un local pe West Forty-ninth, *Clubul Pigiron*. Ascultă, ce zic oamenii legii? Cred că eu am făcut-o? Sau vor doar să-mi mai pună ceva în cârcă?

Am clătinat din cap.

— Ți-aș spune dac-aș ști. Nu te lăsa păcălit de ziare: n-am niciun amestec în povestea asta. Întreabă poliția.

— Ar fi foarte inteligent din partea mea. Surâse iar, cu jumătate de gură. Ar fi cel mai inteligent lucru pe care l-am

făcut în viața mea. Io, care se zice că l-aș fi băgat în spital trei săptămâni pe un căpitan de poliție, fiindcă am avut ceva de-mpărțit cu el. Le-ar plăcea la băieți să vin să-i iau la întrebări. Le-ar plăcea al naibii să-și altoiască pulanu' pe mine.

Își întoarse mâna cu palma în sus.

— Am venit la tine cu toată seriozitatea. Studsy zice că ești un tip serios. Ia-mă în serios!

— Te iau foarte în serios, l-am încredințat. Dacă aș ști ceva aș...

Se auziră trei bătăi distincte în ușa ce dădea în hol. Înainte de ultimul ciocănit, pistolul fu din nou în mâna lui Morelli. Ochii lui păreau că privesc în toate direcțiile simultan. Vocea lui era un mârâit metalic ce venea din adâncul pieptului.

— Ei?

— Nu știu. M-am ridicat mai bine în pat și am arătat din cap spre pistolul din mâna lui. Cred că pe tine te caută.

Arma lui era ațintită drept spre pieptul meu. Îmi auzeam sângele pulsându-mi în urechi și îmi simțeam buzele umflate.

— Nu există scări de incendiu, am zis. Mi-am întins mâna stângă spre Nora, care stătea în capătul cel mai îndepărtat al patului.

Pumnul izbi din nou ușa și se auzi o voce puternică:

— Deschide! Poliția!

Buza inferioară a lui Morelli se ridică, acoperind-o pe cea superioară, și începu să i se vadă albul ochilor.

— Nenorocitule! zise tărăgănat, aproape ca și cum i-ar fi fost milă de mine.

Își mișcă foarte puțin picioarele, lipindu-și bine tălpile de podea.

Pe partea din afară a broaștei intră o cheie.

Am lovit-o pe Nora cu mâna stângă, aruncând-o jos, în partea opusă a camerei. Perna pe care am azvârlit-o cu mâna dreaptă spre pistolul lui Morelli păru ușoară ca un fulg; pluti încet, ca o bucată de hârtie igienică. Niciun zgomot din lume, de dinainte sau de după, nu mi-a părut vreodată atât de puternic cum a fost cel produs de arma lui Morelli când s-a descărcat. Am simțit o lovitură dinspre partea stângă care m-a aruncat pe podea. L-am prins de gleznă și m-am rostogolit, făcându-l să cadă peste mine; el m-a izbit cu pistolul în spate, apoi mi-am eliberat o mână și am început să-l lovesc și eu în partea de jos a corpului, cum puteam.

Mai mulți bărbați au sărit și ne-au despărțit.

Ne-a luat cinci minute s-o aducem pe Nora în simțiri.

S-a ridicat ținându-se cu mâna de obraz și s-a uitat în jur până când l-a zărit pe Morelli, cu cătușe la o mână, în picioare între doi detectivi. Avea fața bumbăcită bine de tot: polițiștii îl luaseră un pic la burdușit, doar așa, de distracție. Nora m-a fixat furibundă:

— Prostule ce ești, a zis, nu trebuia să mă lași lată! Știam c-o să-i vii de hac, dar voiam s-o văd și eu.

Unul dintre polițai râse.

— Dumnezeule, zise admirativ, uite o femeie cu sânge-n instalație!

Ea-i zâmbi și se ridică. Când se uită la mine îi pieri zâmbetul.

— Nick, ai sânge pe...

I-am zis că nu cred că-i mare lucru și mi-am deschis ce mai rămăsese din bluza de la pijama. Glonțul lui Morelli săpase un șănțuleț de vreo zece centimetri pe sub sfârcul meu stâng. Sângera la greu, dar nu era foarte adânc.

— Ghinion, făcu Morelli. Dacă nimeream câțiva centimetri mai încolo alta era situația.

Polițaiul care o admirase pe Nora – un tip masiv blond-roșcat, de patruzeci și opt-cincizeci de ani, într-un costum cenușiu care nu-i venea prea bine – îi trase o palmă lui Morelli peste gură.

Keyser, directorul hotelului *Normandie*, se oferi să cheme un doctor și plecă în căutarea unui telefon. Nora o zbughi în baie, după prosoape.

Am pus un prosop peste rană și m-am întins pe pat.

— Sunt bine. Haideți să nu ne agităm prea mult până vine doctorul. Cum se face c-ați trecut așa, pe la noi?

Polițistul care îl plesnise pe Morelli a zis:

— Întâmplarea face că am auzit că aici e un soi de loc de întâlnire pentru familia lui Wynant, avocatul lui și toată lumea, așa că ne-am gândit să stăm pe-aproape în caz că apare. În dimineața asta, când tipul de-aici, Mack, care – să zicem – ținea locu' sub vizor, îl vede pe individ dând buzna, ne sună și noi punem mâna pe domnu' Keyser și urcăm – mare noroc pe capul dumitale.

— Da, mare noroc pe capul meu, fiindcă poate nici nu m-ar fi împușcat.

Tipul m-a fixat bănuitor. Avea ochi apoși, de un cenușiu spălăcit.

— Sunteți prieten cu individu'?

— Nu l-am mai văzut în viața mea.

— Și ce vrea de la dumneavoastră?

— Voia să-mi spună că n-a omorât-o el pe fata aia, Wolf.

— Și dumneavoastră ce treabă aveți cu asta?

— Niciuna.

— Și el de ce credea că aveți?

— Întrebați-l. Nu știu.

— Vă întreb pe dumneavoastră.

— Întrebați-mă ce vreți.

— Să vă mai întreb ceva: sunteți gata să faceți plângere și să juraţi că v-a împușcat?

— Nici la asta nu pot să vă răspund în clipa asta. Poate a fost un accident.

— Bun ș-așa. Avem tot timpul. Văd că treb'e să vă întrebăm mult mai multe lucruri decât credeam. Se întoarse către unul dintre însoțitorii săi, patru la număr: Luați locu' la puricat!

— Nu fără mandat, i-am spus.

— Asta-i părerea dumneavoastră. Haide, Andy!

Au început să-mi cotrobăie prin casă.

Intră doctorul – o mână de om, șters și fonfăit –, țâțâi din buze și fârnâi aplecat deasupra mea, îmi opri sângerarea și-mi puse un bandaj, apoi îmi spuse că n-aveam de ce să-mi fac griji dacă aveam să stau câteva zile liniștit. Nimeni n-a catadicsit să-i spună nimic. Poliția nu l-a lăsat să se atingă de Morelli. A plecat, mai șters și mai fantomatic decât venise.

Tipul masiv și blond se întorsese din sufragerie, cu o mână la spate. Așteptă până plecă doctorul, apoi întrebă:

— Aveți permis de pistol?

— Nu.

— Atunci ce faceți cu ăsta?

Scoase de la spate arma pe care o luasem de la Dorothy Wynant.

N-am avut ce să-i spun.

— Ați auzit de Legea Sullivan? m-a întrebat.

— Da.

— Atunci știți cum stați. E al dumneavoastră pistolul?

— Nu.

— Al cui e?

— O să încerc să-mi amintesc.

Puse pistolul în buzunar și se așeză pe un scaun de lângă pat.

— Uite ce e, domnule Charles, a zis. Cred că amândoi am început-o cu stângul. Nu vreau să mă pun rău cu dumneavoastră și cred că nici dumneavoastră nu vreți cu adevărat să vă puneți cu mine. Cred că nu vă e tocmai bine cu gaura aia în coastă, așa că n-o să vă mai sâcâi până nu vă odihniți un pic. Poate reușim pe urmă să vorbim și noi ca oamenii.

— Mersi, am zis, cât se poate de sincer. O să vă facem cinste cu o băutură.

Nora a prins ideea din zbor și s-a ridicat de pe marginea patului.

Matahala blondă a privit-o cum iese din cameră. A clătinat solemn din cap. Vocea îi era gravă:

— Dumnezeule mare, ce noroc aveți, domnule! Îmi întinse brusc mâna: Mă numesc Guild, John Guild.

— Pe mine știți cum mă cheamă.

Ne-am strâns mâinile. Nora s-a întors cu un un sifon, o sticlă de whisky și niște pahare pe o tavă.

Vru să-i dea și lui Morelli o băutură, dar Guild o opri.

— E cât se poate de amabil din partea dumneavoastră, doamnă Charles, dar e împotriva legii să-i oferi unui arestat băuturi sau medicamente cu excepția cazului în care i-au fost prescrise de medic. S-a uitat la mine. Nu-i așa?

Am confirmat. Am băut doar noi, ceilalți.

N-a durat mult până când Guild și-a pus deoparte paharul și s-a ridicat.

— Trebuie să iau pistolul ăsta cu mine, dar nu vă faceți griji. Avem suficient timp să vorbim când vă veți simți mai bine. Luă mâna Norei și se înclină cu stângăcie deasupra ei. Sper că nu v-a supărat ce-am zis mai devreme, dar am spus-o în sensul cel mai...

Nora se pricepea să zâmbească foarte frumos atunci când voia asta. Îi dărui unul dintre cele mai frumoase zâmbete ale ei.

— Să mă supăr? Mi-a făcut plăcere!

Îi conduse pe polițiști și pe arestat. Keyser plecase cu câteva minute în urmă.

— E drăguț, zise când se întoarse de la ușă. Te doare rău?

— Nu.

— E oarecum vina mea, așa-i?

— Prostii! Ce-ai zice să mai bem ceva?

Îmi turnă încă un pahar.

— Eu, una, n-aș exagera cu băutul azi.

— Mă opresc, i-am promis. Mi-ar prinde bine niște heringi afumați la micul dejun. Și, acum când necazurile noastre par să se fi terminat deocamdată, poate îi rogi să ne trimită sus gardianul ăla absent. Și spune-i telefonistei să nu ne facă legătura cu nimeni; dacă sună, sunt probabil reporteri.

— Și ce-o să spui poliției despre pistolul lui Dorothy? Va trebui să le spui ceva, nu?

— Nu știu încă.

— Spune-mi adevărul, Nick: am făcut-o de oaie?

Am clătinat din cap.

— Să zicem, de oiță.

— Grec ticălos ce eşti! a zis râzând și a înconjurat patul, ca să ajungă la telefon.

9

— Vrei doar să te dai mare, atâta tot, a spus Nora. Și pentru ce? Știu că nu te atinge niciun glonț. Nu e nevoie să-mi demonstrezi.

— Nu pățesc nimic dacă mă dau jos din pat.

— Dar nici dacă mai stai în pat, măcar o zi. Doctorul a zis...

— Dacă ar fi ceva de capul lui, s-ar vindeca singur de fonfăit.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am pus picioarele pe podea. Asta mi-a gâdilat picioarele cu limba.

Nora mi-a adus papucii și halatul.

— Bine, durule, ridică-te și sângerează pe covoare!

M-am ridicat cu grijă și mi s-a părut că totul e în regulă dacă nu-mi forțez brațul stâng și mă feresc de labele Astei.

— Fii rezonabilă, am zis. N-am vrut să mă amestec în treburile acestor oamenii – nici acum nu vreau – și uite unde-am ajuns! Ei bine, nu pot s-o iau pe ghicite, ca să încerc să ies din situație. Trebuie să văd.

— Hai să plecăm din țară! mi-a propus ea. Să mergem în Bermude sau în Havana pentru o săptămână sau două. Sau înapoi pe coasta de vest.

— Tot o să fie nevoie să spun poliției ceva, acolo, despre pistol. Dacă se dovedește că e chiar cel cu care a fost ucisă? Dacă încă nu știu, or să afle.

— Tu chiar crezi că e arma crimei?

— E o bănuială. Diseară ne ducem să cinăm acolo și...

— Nici să nu te gândești. Ai înnebunit de tot? Dacă vrei să te întâlnești cu cineva, cheamă-i pe ei aici.

— Nu-i același lucru. Am încercuit-o cu brațele. Nu-ți mai face griji în legătură cu zgârietura asta. Sunt bine.

— Vrei să te dai mare, a zis ea. Vrei să lași lumea să vadă că ești un erou care nu poate fi oprit de gloanțe.

— Nu fi răutăcioasă!

— Ba o să fiu. N-am de gând să te las să...

Am făcut-o să tacă, punându-i o mână peste gură.

— Vreau să-i văd pe Jorgenseni la ei acasă, vreau să-l văd pe Macaulay și vreau să-l văd pe Studsy Burke. Prea m-au luat ca din oală. Trebuie să văd ce se petrece.

— Ești așa de încăpățânat, s-a plâns ea. Oricum, e abia ora cinci. Mai stai în pat până se face ora de îmbrăcat.

M-am instalat confortabil pe canapeaua din living. Ne fuseseră aduse ziarele de după-masă. Din câte se părea, Morelli mă împușcase – de două ori conform unuia dintre ziare și de trei ori conform altuia – atunci când încercasem să-l arestez pentru uciderea Juliei Wolf; eram prea aproape de pragul morții ca să văd pe cineva sau să fiu mutat la un spital. Erau fotografii cu Morelli, dar și una cu mine, veche de treisprezece ani, cu o pălărie destul de haioasă pe cap, o poză făcută, mi-am amintit, pe când lucram la cazul exploziei de pe Wall Street. Majoritatea articolelor care urmăreau povestea uciderii Juliei Wolf erau destul de vagi. Tocmai le citeam amândoi când a sosit mica și nelipsita noastră musafiră, Dorothy Wynant.

Am auzit-o la ușă când i-a deschis Nora:

— Cei de la hotel n-au vrut să vă spună c-am venit, așa că m-am furișat. Vă rog, nu mă trimiteți la plimbare. Pot să te ajut să-l îngrijești pe Nick. Fac orice. Te rog, Nora!

Atunci Nora a apucat în fine să-i spună:

— Hai, intră.

Dorothy a intrat. S-a holbat la mine.

— D-dar în ziare scria că tu...

— Ți se pare că aș fi pe moarte? Ce-ai pățit?

Avea buza de jos umflată și tăiată la colț, avea o vânătaie pe un obraz și două zgârieturi în partea de jos a celuilalt obraz, și avea ochii roșii și umflați.

— M-a bătut mama, mi-a zis. Uite.

Și-a lăsat paltonul să cadă pe podea, și-a rupt un nasture în timp ce-și desfăcea nasturii rochiei, și-a scos un braț din

mânecă și și-a dat rochia în jos ca să ne arate spatele. Avea vânătăi negre pe braț, iar spatele îi era brăzdat de crestături lungi și roșii. Acum plângea.

— Vedeți?

Nora şi-a pus un braț în jurul ei.

— Biata fată!

— De ce te-a bătut?

S-a întors de la Nora și a îngenuncheat pe podea, lângă canapeaua mea. Asta s-a apropiat și a început să-și frece botul de ea.

— A crezut c-am venit – c-am venit să vă întreb despre tata și Julia Wolf.

Propozițiile îi erau întrerupte de hohote de plâns.

— De-asta a venit aici, ca să afle... și voi ați convins-o că n-am aflat. A-ați făcut-o să creadă că nu vă pasă deloc de ce s-a întâmplat – așa cum m-ați convins și pe mine – și a fost în regulă până azi-dimineață, când a văzut ziarele. Atunci a știut – a știut că ați mințit când ați spus că n-aveți nicio legătură cu cele petrecute. M-a bătut ca să încerce să mă facă să-i spun ce v-am spus vouă.

— Și ce i-ai spus?

— N-am putut să-i spun nimic. N-n-am putut să-i spun despre Chris. N-am putut să-i spun nimic.

— Era și el acolo?

— Da.

— Și a lăsat-o să te bată în halul ăsta?

— Păi el... el niciodată n-o oprește.

I-am zis Norei:

— Pentru numele lui Dumnezeu, hai să bem ceva!

Nora i-a luat paltonul lui Dorothy, l-a pus pe spătarul unui scaun și a dispărut în oficiu.

Dorothy a continuat:

— Te rog, Nick, lasă-mă să stau aici! N-o să vă fac niciun necaz, pe cuvânt, mi-ai spus chiar tu că ar trebui să mă rup complet de ei. Știi bine că asta ai zis, iar eu nu am unde să mă duc în altă parte. Te rog!

— Ia-o ușor. Trebuie să ne gândim bine ce e de făcut. Să știi că și mie mi-e la fel de frică de Mimi ca și ție. Ce crede că mi-ai spus?

— Cred că știe ceva despre crimă... știe ceva şi crede că știu și eu, dar eu nu știu nimic, Nick. Jur pe Dumnezeu că nu știu.

— Grozav ajutor! m-am plâns. Ascultă aici, surioară: știi niște lucruri și o să începem cu ele. O iei de la început și-mi spui absolut tot, ori nu ne mai jucăm.

A făcut un gest de parcă și-ar fi făcut cruce.

— Jur c-așa o să fac, a zis.

— Ar fi foarte bine. Acum hai să bem! Am luat fiecare câte un pahar de la Nora. I-ai spus că pleci definitiv?

— Nu, n-am zis nimic. Poate nici nu și-a dat seama că nu sunt în camera mea.

— Asta ne va fi de ajutor.

— N-o să mă faci să mă întorc, da? a strigat.

Nora a intervenit ținându-şi paharul în mână:

— Doar n-o trimitem acasă pe biata fată, să fie bătută în halul ăsta, Nick?!

— Sssst, am făcut eu. Nu știu. Mă gândeam că, dacă ne ducem la cină, poate e mai bine ca Mimi să nu știe...

Dorothy m-a privit cu ochi îngroziți în timp ce Nora a zis:

— Doar nu-ți imaginezi că am să merg cu tine acolo.

Apoi Dorothy a spus grăbită:

— Dar mama nu vă așteaptă. Nici măcar nu știu dacă o să fie acasă. Ziarele au zis că ești pe ducă. Nu se gândește că veniți.

— Cu atât mai bine, am zis. O să-i luăm prin surprindere.

Și-a apropiat fața, acum albă ca varul, de a mea, vărsându-și o parte din băutură pe mânecă din cauza emoțiilor.

— Nu vă duceți! Nu vă puteți duce acolo acum. Ascultă-mă! Ascult-o pe Nora. Nu vă puteți duce. Își întoarse chipul palid către Nora și ridică privirea spre ea. Îl lași? Spune-i că nu se poate duce!

Nora, fără să-și desprindă ochii negri de fața mea, a zis:

— Stai așa, Dorothy! Cred că el știe cum e mai bine. Ce e de făcut, Nick?

Am făcut o grimasă.

— Încerc și eu să-mi dau seama. Dacă tu zici că Dorothy rămâne aici, rămâne. Bănuiesc că poate să doarmă cu Asta. Dar, în rest, trebuie să mă lași să judec singur. Nu știu ce-am să fac fiindcă nu știu cine și de ce m-a băgat în povestea asta. Trebuie să aflu. Trebuie să aflu în felul în care am să cred eu de cuviință.

— Noi nu ne băgăm, a zis Dorothy. Nu-i așa, Nora?

Nora a continuat să se uite la mine, fără să zică nimic.

Am întrebat-o pe Dorothy:

— De unde ai luat pistolul ăla? Și, de data asta, te rog lasă vrăjeala.

Ea și-a umezit buza de jos și s-a înroşit și mai tare la față. Și-a dres glasul.

— Ai grijă, am zis. Dacă încerci iar să mă aburești, o sun pe Mimi să vină să te ia.

— Dă-i o șansă! a spus Nora.

Dorothy și-a dres din nou vocea.

— P-pot să vă spun ceva ce mi s-a întâmplat când eram mică?

— Are vreo legătură cu pistolul?

— Nu tocmai, dar o să vă ajute să înțelegeți de ce eu...

— Nu acum, poate altă dată. De unde-ai luat pistolul?

Abia i se auzi vocea.

— De la un tip dintr-un local.

Am zis:

— Știam eu că până la urmă o să ne spui adevărul.

Nora s-a încruntat și a clătinat din cap către mine.

— Bine, să zicem că așa e. Din ce local?

Dorothy a ridicat capul.

— Nu știu. Cred că era pe Tenth Avenue. Prietenul tău, domnul Quinn, ar trebui să știe. El m-a dus acolo.

— Te-ai întâlnit cu el după ce ai plecat de la noi, în noaptea aia?

— Da.

— Din întâmplare, bănuiesc.

M-a privit cu reproș.

— Încerc să-ți spun adevărul, Nick. Îi promisesem să ne vedem într-un local pe nume *Palma Club*. Mi-a scris chiar el adresa. Așa că, după ce v-am zis noapte bună ție și Norei, m-am întâlnit acolo cu el și ne-am dus în multe locuri și, într-un final, în cel din care am luat arma. Era un loc care te cam băga în sperieți. Poți să-l întrebi, o să-ți confirme că spun adevărul.

— Quinn ți-a făcut rost de pistol?

— Nu. La ora aia adormise. Dormea cu capul pe masă. L-am lăsat acolo. Mi-au spus că au ei grijă să ajungă cu bine acasă.

— Și pistolul?

— Ajung și la el. Începu să se împurpureze la față. El mi-a spus că locul ăla era ascunzătoarea unui ucigaș profesionist. De-asta am zis să mergem acolo. Și, după ce el a adormit, am început să vorbesc cu un individ de acolo, un tip cu o față dură de tot. Mă fascina. Și am stat acolo

fiindcă pur și simplu nu voiam să mă duc acasă, voiam să mă întorc aici, dar nu știam dac-o să mă primeşti.

Fața i se înroșise deja destul de tare și, de jenată ce era, se bâlbâia atunci când vorbea.

— Așa m-am gândit că poate, dacă ai să mă crezi că aș... dacă ai crede că sunt într-un pericol cumplit... și apoi, în felul ăsta n-aș mai fi avut de ce să simt că mă port așa prostește. În orice caz, l-am întrebat pe gansterul ăsta cu față dură, sau ce-o fi fost, dacă mi-ar vinde un pistol sau mi-ar putea spune de unde să-mi cumpăr unul. A crezut că glumesc și la început a râs, dar eu i-am zis că nu glumesc, și atunci el a continuat să rânjească, dar mi-a zis că o să vadă, iar când s-a întors a zis că da, îmi poate face rost de un pistol și m-a întrebat cât pot să plătesc pentru el. Nu aveam prea mulți bani, așa că i-am oferit brățara, dar probabil a crezut că e falsă, fiindcă a zis nu, lui îi trebuie bani gheață, așa că până la urmă i-am dat doișpe dolari – tot ce aveam, am păstrat doar un dolar pentru taxi – și el mi-a dat pistolul și eu am venit aici și am inventat chestia aia, că mă tem să mă duc acasă din cauza lui Chris.

A încheiat atât de grăbită încât a rostit ultimele cuvinte legate, fără nicio pauză, și a oftat, cu aerul că era foarte fericită că a terminat.

— Atunci Chris nici vorbă să se fi dat la tine?

Și-a mușcat buza.

— Ba da, dar nu chiar atât de tare. Și-a pus ambele mâini pe brațul meu, și chipul ei aproape l-a atins pe al meu. Trebuie să mă crezi. Nu ți-aș fi spus toate astea, n-aș fi recunoscut deschis că am fost o proastă și o mincinoasă, dacă n-ar fi fost adevărat.

— Logica mă cam împiedică să te cred. Doișpe dolari nu sunt de ajuns. Dar deocamdată să lăsăm asta. Tu știai că Mimi se duce în după-masa aia să se întâlnească cu Julia Wolf?

— Nu. La ora aia nu știam nici măcar că încerca să dea de urma tatei. Nu mi-au zis unde se duc.

— Mai era cu cineva?

— Da. Chris a plecat de acasă cu ea.

— Cât era ceasul?

Pe frunte i-au apărut câteva cute.

— Cred că era spre ora trei – trecut de două jumate, oricum –, fiindcă îmi amintesc că întârziasem la întâlnirea cu Elsie Hamilton, cu care mă duceam la cumpărături, și mă grăbeam să mă îmbrac.

— Și s-au întors împreună?

— Nu știu. Când m-am întors, erau amândoi acasă.

— Cât era ceasul?

— Trecut de șase. Nick, doar nu crezi că ei... A, îmi amintesc un lucru pe care l-a zis în timp ce se îmbrăca. Nu știu ce-a zis Chris, dar ea a spus: „Când am s-o întreb, o să-mi spună", pe tonul ăla al ei de regină a Franței, cu care vorbește câteodată. Îl ştii. Altceva n-am mai auzit. Înseamnă ceva?

— Ce ți-a spus despre crimă când te-ai întors acasă?

— A, doar că a găsit-o și cât de supărată a fost și despre cum a venit poliția și tot restul.

— Părea foarte șocată?

Dorothy clătină din cap.

— Nu, doar agitată. O știi pe mama. Mă fixă o clipă, apoi întrebă fără grabă: Crezi că e posibil să aibă vreo legătură cu crima?

— Tu ce crezi?

— Eu nu m-am gândit la varianta asta. Eu m-am gândit doar la tata. Puțin mai târziu a zis: Dacă a făcut-o el, a făcut-o fiindcă e nebun, dar ea, dacă ar ucide pe cineva, ar face-o fiindcă așa a vrut.

— Dar nu e musai să fie unul dintre ei, i-am amintit. Poliția pare să-l fi ales drept suspect pe Morelli. Ea de ce voia să-l găsească pe tatăl tău?

— Pentru bani. Suntem faliți. Chris a cheltuit tot. Și-a lăsat colțurile gurii în jos. Bănuiesc că am contribuit cu toții la asta, dar cei mai mulți bani i-a cheltuit el. Mama se teme c-o s-o părăsească dacă nu mai are bani.

— De unde știi asta?

— I-am auzit vorbind.

— Și tu îl crezi în stare de asta?

Ea a încuviințat.

— Dacă nu are bani...

M-am uitat la ceasul de la mână și am zis:

— Restul poveștii va mai trebui să aștepte până ne întoarcem. Oricum, în seara asta poți să stai aici. Fă-te comodă și sună la restaurant, să-ți trimită cina sus. Probabil e mai bine să nu ieși.

Se uită lung, cu tristețe, la mine, fără să zică nimic.

Nora o bătu pe umăr.

— Nu știu ce face, Dorothy, dar dacă el zice că trebuie să mergem acolo la cină probabil că știe ce vorbește. Altfel n-ar...

Dorothy zâmbi și sări în picioare.

— Te cred. N-o să mă mai port prostește.

Am sunat la recepție și i-am rugat să ne trimită sus corespondența. Erau câteva scrisori pentru Nora, una pentru mine, niște felicitări întârziate de Crăciun (inclusiv una de la Larry Crowley, o broșură Haldeman-Julius[1], numărul 1534,

[1] *Little Blue Books*, o serie de broșuri format mic, extrem de populare, publicate de editura Haldeman-Julius din Kansas, la inițiativa editorului și a soției sale, în scopul popularizării operelor literare, a cunoștințelor din diverse domenii și a diverselor puncte de vedere asupra subiectelor importante ale zilei din societate, politică, medicină, societate.

cu urarea „Crăciun fericit!", însoțită de numele lui Larry încercuit de o coroniță de ilice, toate tipărite cu roșu sub titlul broșurii, *Cum să-ți testezi urina acasă*), mai multe bilețele cu numele celor care mă sunaseră, dar și o telegramă de la Philadelphia:

NICK CHARLES
THE NORMANDIE NEW YORK N Y
VREI SĂ VORBEȘTI CU HERBERT MACAULAY SĂ
DISCUTAȚI PROPUNEREA SĂ PREIEI INVESTIGAȚIA
DESPRE CRIMA WOLF STOP
ÎI DAU INSTRUCȚIUNI COMPLETE STOP
TOATE CELE BUNE
CLYDE MILLER WYNANT

Am pus telegrama într-un plic cu un bilet în care explicam că abia am primit-o și am trimis-o prin curier la Biroul de Omucideri din cadrul Departamentului Poliției.

10

În taxi, Nora m-a întrebat:

— Ești sigur că te simți bine?

— Sigur.

— Și n-o să te obosească prea tare?

— Sunt bine. Ce zici de povestea fetei?

Ea ezită.

— N-o crezi, așa-i?

— Doamne ferește – cel puțin până în momentul ăsta.

— Tu știi mai multe despre chestiile de genul ăsta decât mine, a zis ea, dar cred că măcar încerca să spună adevărul.

— Multe dintre cele mai îmbârligate scorneli vin tocmai de la oameni care încearcă să facă asta. Nu-i ușor, dacă nu eşti obişnuit să spui adevărul.

— Pun pariu că știi multe despre firea omului, domnule Charles, mi-a spus ea. Am dreptate? Poate-mi povestești odată despre experiențele tale de detectiv.

Am spus:

— Să cumperi un pistol cu doișpe dolari într-un bar clandestin? Mă rog, se poate, dar...

Am mers câteva clipe în tăcere. Apoi Nora a întrebat:

— De fapt, care-i problema ei?

— Taică-său e nebun; ea crede că ea e.

— De unde știi?

— M-ai întrebat. Ți-am răspuns.

— Adică asta-i bănuiala ta?

— Adică asta e problema ei; nu știu dacă Wynant e într-adevăr nebun și nici dacă ea i-a moștenit nebunia, dar ea crede că răspunsul la ambele întrebări e da, iar asta a făcut-o să se lanseze în toate figurile alea de patinaj artistic.

Când ne-am oprit în fața hotelului *Courtland*, ea a zis:

— E îngrozitor, Nick. Cineva ar trebui să...

— Poate că Dorothy are dreptate. Nu cred că la ora asta face hăinuțe de păpușă pentru Asta.

I-am rugat pe cei de la recepție să le transmită soților Jorgensen că am venit și, după câteva minute de aşteptare, ni s-a spus să urcăm. Când am ieșit din lift, Mimi ne-a întâmpinat în hol cu brațele deschise și extrem de locvace.

— Ziarele astea păcătoase! M-au scos din minți cu prostiile lor despre cum mai ai puțin și dai în primire. Am sunat la voi de două ori, dar n-au vrut să-mi facă legătura, să-mi spună cum te simți.

Îmi luase ambele mâini într-ale ei.

— Vai, Nick, ce mă bucur că au fost doar niște minciuni sfruntate, chiar dacă în seara asta vom mânca doar ce-om găsi pe-aici. Evident că nu vă așteptam și... Dar ești palid. Chiar ai fost rănit?

— N-a fost grav, am zis. M-a atins razant un glonț, dar nu e cine știe ce.

— Și ai venit la cină chiar și așa! E flatant, dar mă tem că e și prostesc din partea ta. Se întoarse către Nora. Ești sigură că e înțelept să-l lași să...

— Nu sunt sigură, a spus Nora, dar a ținut morțiș să venim.

— Ce idioți mai sunt și bărbații ăștia, a zis Mimi. Și-a pus un braț în jurul meu. Ori fac din țânțar armăsar, ori neglijează total lucruri care pot să... Dar haideți, intrați! Să te-ajut!

— Nu e chiar așa de grav, am încredințat-o, dar ea a insistat să mă conducă la un scaun și să-mi aranjeze în spate vreo șase perne.

A intrat și Jorgensen, a dat mâna cu mine și a zis că se bucură să mă vadă mult mai viu decât au zis ziarele. S-a înclinat puțin deasupra mâinii Norei.

— Dacă mă puteți scuza încă un minuțel, mă duc să termin cocteilurile.

A ieșit. Mimi a spus:

— Nu știu unde-o fi Dorry. Probabil o fi pe undeva bosumflată. N-aveți copii, nu?

— Nu, i-a răspuns Nora.

— Ați pierdut mult, deși uneori tare îți mai pun nervii la încercare, a oftat Mimi. Bănuiesc că nu sunt o mamă suficient de strictă. Când trebuie s-o cert pe Dorry, se uită la mine de zici că-s cine știe ce căpcăun. Se lumină la față:

Uite-o și pe cealaltă odraslă a mea. Îl mai știi pe domnul Charles, Gilbert? Iar dânsa e doamna Charles.

Gilbert Wynant era cu doi ani mai tânăr decât sora lui, un băiat palid, blond și molâu, de vreo optsprezece ani, aproape lipsit de bărbie, genul care rămâne mereu cu gura deschisă. Ochii albaștri mari și extraordinar de limpezi și genele foarte lungi îi dădeau un aer ușor efeminat. Speram că a încetat să mai fie o pacoste mică și plângăcioasă, cum era când era mic.

Jorgensen a adus cocteilurile, iar Mimi a insistat să-i povestesc cum a fost cu împușcătura. I-am povestit, făcând incidentul să pară mai nesemnificativ decât fusese în realitate.

— Dar de ce a vrut să vină la tine? m-a întrebat.

— Dumnezeu știe... Și eu aș vrea să știu. Și poliția ar vrea să știe.

Gilbert a zis:

— Am citit undeva că, atunci când sunt acuzați de lucruri pe care nu le-au făcut – chiar și de chestii minore –, infractorii se supără și mai tare decât alte persoane. Credeți că așa e, domnule Charles?

— Foarte posibil.

— Cu excepția cazului când e ceva important, mă-nțelegeți, un lucru pe care le-ar fi plăcut să-l facă ei, adăugă Gilbert.

Am zis, din nou, că e foarte posibil.

— Nick, să nu fii prea amabil cu Gil dacă începe să îndruge tot felul de prostii, m-a avertizat Mimi. Are creierii varză de la atâta citit. Mai dă-ne un cocteil, dragul meu!

Gil s-a dus să ia shakerul. Nora și Jorgensen erau într-un colț și alegeau discuri de fonograf.

— Am primit azi o telegramă de la Wynant, am zis.

Mimi s-a uitat cu prudență în jur, apoi s-a aplecat în față, iar glasul ei a fost aproape șoptit:

— Ce zicea?

— Voia să aflu cine-a omorât-o. A fost trimisă în după-masa asta, din Philadelphia.

Respira cu greutate.

— Și o s-o faci?

Am ridicat din umeri.

— Am predat-o poliției.

Gilbert a revenit cu shakerul. Jorgensen și Nora puseseră la fonograf *Fuga mică* de Bach. Mimi și-a băut repede cocteilul și l-a pus pe Gilbert să-i mai facă unul.

El s-a așezat și a spus:

— Vreau să vă întreb ceva: vă dați seama dacă un om e dependent de droguri doar dacă vă uitați la el?

— Foarte rar. De ce?

— Mă întrebam. Nici dacă sunt vechi consumatori?

— Cu cât consumă de mai mult timp, cu atât mai mari sunt șansele să-ți dai seama că s-a întâmplat ceva, dar nu poți fi întotdeauna sigur că e vorba de droguri.

— Încă o întrebare, a zis el. Grass spune că atunci când ești înjughiat nu simți decât o mică împunsătură în momentul respectiv, și nu începe să te doară decât mai târziu. Așa e?

— Da, dacă ești înjunghiat destul de tare, cu un cuțit rezonabil de ascuțit. La fel e și cu glonțul: la început nu simți decât lovitura – și, dacă e vorba de un glonț cu manta de oțel, de calibru mic, nici măcar atât. Restul vine când ajunge aerul la rană.

Mimi și-a băut al treilea cocteil și a zis:

— Hai că sunteți amândoi de groază, mai ales după ce i s-a întâmplat lui Nick azi. Încearcă să dai de Dorry, Gil.

Trebuie să cunoști niște prieteni de-ai ei. Sună-i. Bănuiesc că trebuie să apară și ea de pe unde-o fi, dar mă îngrijorează.

— E la noi acasă, am zis.

— La voi acasă?

Era posibil ca mirarea ei să fie sinceră.

— A venit în după-masa asta și ne-a întrebat dacă poate să stea la noi o vreme.

Ea zâmbi îngăduitor și clătină din cap.

— Tinerii ăștia! Surâsul îi îngheță pe buze. O vreme?

Am încuviințat.

Gilbert, care părea că e pe punctul de a-mi adresa o nouă întrebare, nu arătă niciun semn de interes pentru conversația asta dintre mama lui și mine.

Mimi zâmbi iar și zise:

— Îmi pare rău că vă deranjează, pe tine și pe soția ta, dar e o ușurare să știu că e la voi și nu Dumnezeu știe unde. Până vă-ntoarceți voi, îi trece și bosumflarea. Trimiteți-o acasă, bine? Îmi turnă un cocteil. Ați fost cât se poate de drăguți cu ea.

N-am zis nimic.

Gilbert începu:

— Domnule Charles, de obicei criminalii – vreau să spun ucigașii profesioniști...

— Nu ne întrerupe, Gil, a zis Mimi. O trimiți acasă, da?

Tonul îi era amabil, dar am înțeles la ce se referea exact Dorothy când îi spunea Regina Franței.

— Poate să stea, dacă dorește. Nora o place.

Mimi mă admonestă cu degetul îndoit.

— Dar nu pot accepta să o răsfățați așa. Bănuiesc că v-a spus tot felul de bazaconii despre mine.

— Ne-a zis ceva despre o bătaie.

— Poftim, zise Mimi cu satisfacție, ca și cum tocmai îi demonstrasem afirmația. Nu, trebuie neapărat să o trimiteți acasă, Nick.

Mi-am terminat cocteilul.

— Ei? a întrebat.

— Mimi, dacă ea vrea, poate să rămână la noi. Ne face plăcere compania ei.

— E ridicol. Locul ei e acasă. Vreau să stea aici.

— E doar un copil. N-ar trebui să-i căutați atâta în coarne.

— Eu nu-i fac nimic. Dacă vrea să rămână, n-are decât.

Ochii albaștri ai lui Mimi erau și mai fascinanți când era mânioasă.

— E copilul meu și e minoră. Ați fost foarte drăguți cu ea, dar nu ne faceți un serviciu nici ei, nici mie, și n-am de gând să accept. Dacă nu vreți s-o trimiteți acasă, o să iau măsurile care se impun. Aș prefera să nu fiu forțată să intervin, dar – se aplecă în față și rosti, cu pauză între cuvinte – Dorry va veni acasă.

— Nu cred că vrei să te certi cu mine, Mimi, am zis.

M-a privit de parcă era pe punctul de a spune „Te iubesc" și a întrebat:

— E o amenințare?

— Bine, am zis, zi-le să mă aresteze pentru răpire, contribuție la delincvența juvenilă și pentru încălcarea nu știu căror altor legi care-ți mai vin în minte.

Replică brusc, cu glasul aspru și furios:

— Iar tu... spune-i nevesti-tii să-și ia laba de pe bărbată-miu.

Nora, care căuta un alt disc de fonograf cu Jorgensen, își pusese o mână pe mâneca lui. S-au întors mirați și s-au uitat la Mimi.

— Nora, doamna Jorgensen vrea să-ți ții mâinile departe de domnul Jorgensen, am zis.

— Îmi cer scuze.

Nora i-a zâmbit lui Mimi, apoi s-a uitat la mine, și-a luat o mină cât se poate de falsă de îngrijorare și, pe o voce oarecum cântată, de parcă ar fi fost un copil de școală care recita o poezie, a zis:

— Vai, Nick, ești palid. Sunt sigură că ți-ai epuizat toate resursele fizice și o să cazi iar la pat. Îmi pare rău, doamnă Jorgensen, dar cred că ar trebui să-l duc acasă și să-l bag imediat în pat. O să ne scuzați, da?

Mimi a încuviințat. Toată lumea se purta cu toată lumea cu o politețe de menuet. Am coborât și am urcat într-un taxi.

— Ei, a zis Nora, te-a mâncat limba și acum am rămas flămânzi. Ce vrei să facem acum? Să mergem acasă și să mâncăm cu Dorothy?

Am clătinat din cap.

— Pot să trăiesc câteva ore și fără un Wynant în preajmă. Hai să mergem la *Max*: am poftă de niște melci.

— Bine. Ai aflat ceva?

— Nimic.

Zise meditativ:

— Ce păcat că tipu' e așa de arătos...

— Cum e?

— Păpușel, dar în rest e zero. Mare păcat.

Am cinat și ne-am întors la *Normandie*. Dorothy nu era acolo. Mă cam așteptasem la asta.

Nora a luat toate camerele la rând, a sunat la recepție. Nu fusese lăsat niciun bilet, niciun mesaj pentru noi.

— Și ce dacă? a întrebat ea.

Nu era nici măcar ora zece.

— Poate nu înseamnă nimic, am spus. Sau poate însemna orice. Părerea mea e că o să apară pe la ora trei dimineața, beată mangă, cu o mitralieră pe care a cumpărat-o la *Childs'*.

Nora a zis:

— Naiba s-o ia! Pune-ți pijamalele și culcă-te.

11

A doua zi pe la prânz, când m-a strigat Nora, nu mă mai durea așa de tare într-o parte.

— Polițistul care mă place vrea să te vadă, mi-a spus. Cum te simți?

— Groaznic. Trebuia să nu beau nimic înainte să mă culc. Am împins-o pe Asta din calea mea și m-am ridicat.

Când am intrat în living, Guild s-a ridicat cu o băutură în mână și mi-a oferit un zâmbet cât toată fața lui latră și rozalie.

— Ei, domnule Charles, arătați cât se poate de sprințar în dimineața asta.

Am dat mâna cu el și i-am zis că da, mă simt destul de bine, și ne-am așezat.

S-a încruntat, cu o mină destul de prietenoasă.

— Și totuși, n-ar fi trebuit să-mi jucați festa aia.

— Ce festă?

— Știți la ce mă refer, să fugiți așa să vă-ntâlniți cu alții, când eu am amânat să vă pun niște întrebări ca să vă dau o șansă să vă odihniți. După mintea mea, eu ar fi trebuit să fiu primul cu care să faceți schimb de impresii, cum s-ar spune.

— Nu m-am gândit, am zis. Îmi pare rău. Ați văzut telegrama aia pe care-am primit-o de la Wynant?

— Da. Am dat-o în cercetare în Philly.

— În legătură cu pistolul ăla, am început, eu...

El m-a oprit.

— Care pistol? Ăla numai pistol nu se mai poate numi. Are percutorul făcut praf, toate componentele ruginite și înțepenite. Dacă a tras cineva cu el în ultimele șase luni – sau ar putea să tragă –, eu sunt Papa de la Roma. Haideți să nu pierdem vremea discutând despre vechitura aia.

Am râs.

— Asta explică multe. L-am luat de la un bețiv care zicea că l-a cumpărat într-o bodegă cu doișpe dolari. Acum îl cred.

— Într-o zi, cineva o să-i vândă lu' fraieru' ăsta și primăria. Între noi fie vorba, domnule Charles, lucrați sau nu la cazul Wolf?

— Ați văzut telegrama de la Wynant.

— Am văzut-o. Aşadar, nu lucrați pentru el. Dar tot vreau să-mi răspundeți.

— Nu mai sunt detectiv privat. Nu mai lucrez deloc ca detectiv.

— Am auzit asta. Dar vă rog să-mi răspundeți.

— Bine. Nu.

Se gândi o clipă, apoi zise:

— Atunci am să pun problema altfel: vă interesează cazul?

— Îi cunosc pe cei implicați, normal că mă interesează.

— Și asta-i tot?

— Da.

— Și credeți că n-o să vă băgați?

A sunat telefonul și Nora s-a dus să răspundă.

— Sincer să fiu, nu știu. Dacă unul și altul mă tot împing atâta de la spate, nu știu ce-or să obțină de la mine.

Guild dădu din cap în sus și-n jos.

— Văd asta. N-am nicio problemă să vă spun că m-aș bucura să vă implicați... de partea care trebuie.

— Adică nu de partea lui Wynant. El a făcut-o?

— Asta nu pot să vă spun, domnule Charles, dar nu e nevoie să vă spun că absența lui nu ne ajută în niciun fel să aflăm cine a făcut-o.

Nora apăru în prag.

— La telefon, Nick.

La celălalt capăt al firului era Herbert Macaulay.

— Salutare, Charles. Ce mai face rănitul?

— Sunt bine, mulțumesc.

— Ai vreo veste de la Wynant?

— Da.

— Mi-a scris o scrisoare, ca să mă anunțe că ți-a trimis o telegramă. Te simți prea rău să...

— Nu, sunt pe picioarele mele. Dacă ești la birou mai târziu în după-masa asta trec pe la tine.

— Perfect, a zis. O să fiu acolo până la șase.

M-am întors în living. Nora tocmai îl invitase pe Guild să ia prânzul în timp ce noi aveam să ne luăm micul dejun. El a spus că e extraordinar de amabil din partea ei. Am zis că ar trebui să beau ceva înainte de micul dejun. Nora s-a dus să ne comande mâncarea și să ne toarne băuturile. Guild a clătinat din cap și a spus:

— E o femeie nemaipomenită, domnule Charles.

Am încuviințat grav.

Mi-a zis:

— Să zicem că ați fi împins de la spate să vă implicați în povestea asta, cum spuneți; mi-ar plăcea mult mai tare să simt că lucrați cu noi decât împotriva noastră.

— Și mie la fel.

— Atunci hai să zicem c-am făcut târgul, a spus. Și-a tras puțin scaunul spre mine. Îmi închipui că nu vă mai

amintiți de mine, dar odinioară, când lucrați în orașul ăsta, eu patrulam pe Forty-third Street.

— Sigur că da, am zis, mințind politicos. Mi s-a părut mie că vă știu de undeva. Uniforma vă schimbă mult.

— Cred că da. Aș vrea să pot fi sigur că nu ne ascundeți ceva ce încă nu știm.

— N-am nici cea mai mică intenție. Dar nu știu cât anume știți dumneavoastră. Adevărul e că nici eu nu știu prea multe. Nu l-am mai văzut pe Macaulay de când a avut loc crima și nici măcar n-am urmărit subiectul în ziare.

Telefonul sună din nou. Nora ne-a dat băuturile și s-a dus să răspundă.

— Nu e cine știe ce secret ceea ce știm noi și, dacă aveți puțin timp la dispoziție, n-am nimic împotrivă să vă spun. Guild gustă din băutură și încuviință. Dar mai întâi vreau să vă întreb un lucru. Azi-noapte, când v-ați dus la doamna Jorgensen, i-ați spus că ați primit telegrama de la el?

— Da, și i-am spus că v-am predat-o dumneavoastră.

— Și ea ce-a zis?

— Nimic. A început să pună tot soiul de întrebări. Încearcă să dea de el.

El și-a înclinat capul într-o parte și a mijit un ochi.

— Nu credeți că există vreo șansă să fie în cârdășie, nu? Ridică o mână. Înțelegeți că nu știu care ar fi motivul și ce ar însemna asta, dar întreb și eu.

— Orice e posibil, am spus, dar aș zice că e destul de sigur că nu sunt înțeleși. De ce?

— Cred că aveți dreptate. Apoi adăugă, ezitând: Dar există câteva semne de întrebare. Oftă. Întotdeauna există. Ei bine, domnule Charles, asta-i tot ce știm sigur și, dacă ne mai puteți da și alte informații din când în când pe măsură ce înaintăm, v-aș fi grozav de recunoscător.

I-am spus câteva cuvinte, dând de înțeles că aveam să fac tot posibilul să îl ajut.

— Ei bine, în jurul zilei de 3 octombrie a anului trecut, Wynant îi zice lu' Macaulay că trebuie să plece o vreme din oraș. Nu-i zice unde se duce și de ce, dar lu' Macaulay îi intră în cap ideea că pleacă să lucreze la nu știu ce invenție, despre care nu vrea să afle nimeni. Mai târziu află de la Julia Wolf că are dreptate și presupune că Wynant s-a dus să se ascundă undeva în munții Adirondacks, dar când o întreabă despre asta mai târzu, ea zice că nici ea nu știe mai multe decât el.

— Și ea știe despre ce invenție era vorba?

Guild scutură din cap.

— Macaulay zice că nu, mi-a spus doar că probabil era o chestie pentru care avea nevoie de loc și de echipamente tehnice sau lucruri care costă bani, fiindcă asta voia să aranjeze cu Macaulay. Stabiliseră ca Macaulay să aibă acces la acțiunile, obligațiunile și celelalte bunuri ale lui și să le preschimbe în bani când dorește și să aibă grijă de conturile lui bancare și de tot, așa cum ar fi făcut-o Macaulay pentru sine însuși.

— I-a dat aşadar procură pentru tot?

— Exact. Când voia bani, voia bani gheață.

— Întotdeauna a avut scrântelile lui.

— Asta zice toată lumea. De fapt, pare că nu voia să riște să-i ia cineva urma după cecurile semnate de el sau ca vreunul dintre apropiații lui să știe că el e Wynant. De-asta n-a luat-o și pe față cu el – nici măcar nu i-a spus unde e, dacă tipa nu mințea – și și-a lăsat favoriții să-i crească.

Își mângâie o barbă imaginară cu mâna stângă.

—„Aici, pe coclauri", am citat. Deci a fost în munții Adirondacks?

Guild a ridicat din umeri.

— Am zis asta doar fiindcă presupunerea asta și Philadelphia sunt singurele două indicii pe care le avem. Ne încercăm norocul în munți, dar nu știm. Poate fi și-n Australia.

— Și câți bani gheața voia Wynant?

— Pot să vă spun exact.

Scoase din buzunar un teanc de hârtii pătate, mototolite și cu colțurile îndoite, alese un plic care era o idee mai jegos decât cele mai multe, apoi le îndesă pe cele rămase la loc în buzunar.

— În ziua de după ce-a vorbit cu Macaulay a scos cinci mii de dolari din bancă el însuși, numerar. Pe data de 28 – înțelegeți, vorbim de octombrie – l-a pus pe Macaulay să mai scoată cinci pentru el, apoi două mii cinci sute pe 6 noiembrie, încă o mie pe 15, șapte mii cinci sute pe 30, o mie cinci sute pe 6 decembrie, pe urmă o mie pe 18 și cinci mii pe 22, mai precis cu o zi înainte ca Julia Wolf să fie ucisă.

— Aproape treizeci de miare, am zis. Da' știu că avea un cont frumușel...

— Douăzeci și opt de mii cinci sute, ca să fim exacți. Guild puse plicul înapoi în buzunar. Dar, cred că înțelegeți, nu avea toți banii ăștia în cont. După primul telefon, Macaulay a început să vândă câte ceva de fiecare dată, ca să facă rost de bani. Își pipăi din nou buzunarul. Am o listă cu chestiile pe care le-a vândut, dacă vreți să le vedeți.

Am zis că nu vreau.

— Și cum îi parveneau banii lui Wynant?

— Wynant îi scria fetei când voia bani, iar ea îi obținea de la Macaulay. El are chitanțele de la ea.

— Și cum îi trimitea ea banii lui Wynant?

Guild clătină din cap.

— I-a spus lui Macaulay că se întâlnea cu el în locurile indicate, dar el crede că ea știa unde e, deși a susținut mereu că nu știe.

— ...Și poate că încă mai avea la ea ultimele cinci miare când a fost ucisă, nu?

— ...Ceea ce ar face din cazul ăsta unul de tâlhărie, dacă nu cumva – ochii cenușii și apoși ai lui Guild erau aproape închiși – a omorât-o chiar el când a venit să-i ia.

— ...Sau dacă nu cumva, am sugerat, altcineva care a ucis-o pentru cu totul alt motiv, a găsit banii și s-a gândit că n-ar strica să-i ia.

— Sigur că da, a fost el de acord. Lucruri de genul ăsta se întâmplă mereu. Se întâmplă chiar ca primii care găsesc un cadavru într-o asemenea situație să subtilizeze una sau alta înainte de a da alarma. Ridică o mână uriașă: Firește, în cazul doamnei Jorgensen – așa o doamnă bine! – sper că nu credeți că ar fi...

— În plus, am zis, nici n-a fost singură, nu?

— Doar pentru scurt timp. Telefonul din apartament era distrus, iar băiatul de la lift a coborât repede la administrator să sune de la biroul lui. Doar nu vă închipuiți că o doamnă ca dânsa...

— Dar ce-avea telefonul? am întrebat.

S-a auzit soneria.

— Păi, a zis Guild, pur și simplu nu pricep. Telefonul avea...

Se opri în clipa în care intră un chelner și începu să așeze masa.

— Legat de telefon, reluă Guild pe când ne așezam la masă, pur și simplu nu știu ce să înțeleg, cum am zis. I-a trecut un glonț chiar prin partea de jos a receptorului, cea în care se vorbește.

— Accidental sau...?

— Nu știu nici eu. A fost tras cu același pistol ca și cele patru care o nimeriseră pe Julia Wolf, firește, dar nu știu dacă a ratat-o sau a fost intenționat. Mi se pare o metodă cam gălăgioasă să scoți din funcțiune un telefon.

— Apropo, am zis, n-a auzit nimeni împușcăturile? O armă de calibru 32 nu e o pușcă, dar e imposibil să n-o fi auzit cineva.

— Sigur s-a auzit, a zis el scârbit. Sunt nu știu câți nea Caisă care au impresia acum că au auzit ceva, dar nimeni n-a făcut nimic atunci, și Dumnezeu știe că nu sunt în stare să pună cât de cât cap la cap ce li se pare c-au auzit.

— Așa e întotdeauna, am zis înțelegător.

— Mie-mi spuneți? Își duse o furculiță cu mâncare la gură. Unde rămăsesem? A, da, la Wynant. Când a plecat a renunțat la apartament și și-a pus lucrurile la păstrare într-o magazie. Ne-am uitat prin ele – mobilă și celelalte –, dar încă n-am găsit nimic care să ne spună unde s-a dus sau măcar la ce lucra, fiindcă ne-am gândit că ne-ar putea fi de ajutor. N-am avut noroc nici în primul lui atelier de pe First Avenue. L-a închis și pe-ăsta când a plecat, se ducea acolo o oră sau două o dată sau de două ori pe săptămână ca să-și rezolve corespondența și altele. Printre scrisorile venite de când a dat ea colțul nu e nimic care să ne ofere cel mai mic indiciu. Nici la ea acasă n-am găsit nimic care să ne ajute. Îi zâmbi Norei: Bănuiesc că toate astea vă plictisesc de moarte, doamnă Charles.

— Să mă plictisească? făcu ea, mirată. Nu vedeți că stau ca pe ghimpi?

— Doamnelor le plac poveștile mai colorate, a zis el și a tușit semnificativ. În orice caz, n-am găsit nimic care să ne arate unde a fost, știm doar că vinerea trecută l-a sunat pe Macaulay și i-a dat întâlnire la ora două, în holul de la

Plaza. Macaulay nu era acasă, așa că doar i-a lăsat mesajul.

— Macaulay a fost aici, am intervenit, am luat prânzul împreună.

— Mi-a spus. Ei bine, Macaulay n-a ajuns la Plaza decât în jurul orei trei și nu l-a găsit pe Wynant acolo. Wynant nu era înregistrat la recepție. A încercat să-l descrie, cu și fără barbă, dar nimeni de la Plaza nu-și amintește să-l fi văzut. A sunat la birou, dar Wynant nu îl căutase. Când a sunat-o pe Julia Wolf și ea i-a spus că nici măcar nu știa că Wynant e în oraș, el și-a dat seama că e o minciună, fiindcă tocmai îi dăduse cinci mii de dolari pentru Wynant cu o zi înainte. E convins că Wynant a venit după ei, dar s-a mulțumit să spună că totul e în regulă și a închis telefonul, apoi şi-a văzut de treburile lui.

— Treburile lui fiind...? am întrebat.

Guild se opri din mestecat bucata de chiflă din care tocmai o mușcase.

— Cred că n-ar strica să știm, chiar așa! O să aflu. Nu ni s-a părut că ar exista ceva care să-l indice drept suspect, așa că nu ne-am obosit să aflăm, da' nu strică niciodată să știi cine are alibi și cine n-are.

Am clătinat din cap, ca răspuns la întrebarea pe care se hotărâse să n-o pună.

— Nu văd nimic care să-l indice drept suspect, în afara faptului că e avocatul lui Wynant și probabil că știe mai multe decât spune.

— Sigur. Înțeleg. Mă rog, să zicem că de-aia își ia lumea avocat. Acum, să revenim la fată: poate că în realitate n-o chema de fapt Julia Wolf. N-am reușit să aflăm cu certitudine încă, dar am aflat că nu era genul de femeie în care te-ai aștepta să aibă el încredere, încât să o lase să umble

cu atâta bănet... vreau să zic, nu cred că ar fi avut încredere, dacă ar fi știut despre ea ce știm noi.

— Avea cazier?

El clătină din cap în sus și-n jos.

— Vorbim despre o damă stilată. Cu câțiva ani înainte de a lucra pentru el a făcut șase luni pe coasta de vest, în Cleveland, pentru implicare într-o schemă de șantajare a tipului cu care era combinată[1], sub numele de Rhoda Stewart.

— Crezi că Wynant știa asta?

— Habar n-am. Nu prea cred că i-ar fi lăsat toți banii ăia pe mână dac-ar fi știut, dar nu poți să știi niciodată. Am înțeles că era destul de topit după ea, cum sunt bărbații când le ia câte una mințile. Tipa se dădea în bărci, când avea chef, și cu Shep Morelli, ba chiar și cu amicii lui.

— Chiar aveți dovezi împotriva lui Morelli? am întrebat.

— Nu în povestea asta, a zis el cu regret, dar voiam să punem mâna pe el din alte câteva motive. Își împreună sprâncenele de culoarea nisipului. Aș vrea să știu ce l-a făcut să vină să vă vadă. Sigur că prăjiții ăștia sunt în stare de orice, dar aș vrea să știu.

— V-am spus tot ce știu.

— Nu mă îndoiesc, m-a asigurat. Se întoarse către Nora. Sper că nu credeți că suntem prea duri cu el, dar vedeți dumneavoastră, trebuie să...

Nora a zâmbit și a zis că înțelege perfect și i-a umplut ceașca de cafea.

— Vă mulțumesc, doamnă.

— Ce înseamnă „prăjit"? întrebă ea.

— Opioman.

---

[1] Schemă de șantaj în care o femeie pune un bărbat într-o poziție compromițătoare și apoi îi cere bani, înscenând împreună cu un complice bărbat o situație în care acesta, pozând drept soț sau rudă furioasă, intră peste ei și îi amenință cu violența, scandalul etc.

Ea m-a privit.

— Păi Morelli era...?

— Varză cu carne, am zis.

— Și mie de ce nu mi-ai spus? s-a plâns ea. Mă uitam și eu mai bine la el.

Se ridică de la masă ca să răspundă la telefon.

Guild întrebă:

— O să-l dați în judecată fiindcă v-a împușcat?

— Dacă nu vă e de folos acest lucru, nu.

El clătină din cap. Când vorbi, tonul său era unul normal, dar în ochii lui am citit o oarecare curiozitate.

— Cred că deocamdată ne ajung datele pe care le avem împotriva lui.

— Îmi spuneați despre fată...

— Da, a zis el. Am aflat că lipsea destul de des nopțile din apartamentul ei; uneori câte două-trei zile la rând. Poate că atunci aveau loc întâlnirile ei cu Wynant. Nu știu. N-am reușit să găsim nimic care să infirme povestea lui Morelli, cum că n-ar fi văzut-o de trei luni. Dumneata ce deduci de-aici?

— Același lucru ca și dumneavoastră, am răspuns. Sunt doar trei luni de când a plecat Wynant. Poate că înseamnă ceva, poate că nu.

Nora a intrat și a zis că la telefon e Harrison Quinn. Mi-a spus că a vândut niște obligațiuni pe care îi cerusem să le vândă fiindcă începusem să pierd bani cu ele și mi-a spus prețurile.

— Ai văzut-o pe Dorothy Wynant? l-am întrebat.

— Nu, de când am văzut-o la tine acasă, dar mă văd cu ea după-masă la *Palma*, la un cocteil. Dacă stau să mă gândesc, mi-a zis să nu-ți spun. Ce zici despre aurul ăla, Nick? Să știi că pierzi dacă nu te bagi! Dementii ăia din vest o să

pună de-o inflație când se întrunește Congresul, asta e sigur și, chiar dacă n-or s-o facă, toată lumea se așteaptă la asta. Cum ți-am zis și săptămâna trecută, deja se vorbește despre un zăcământ care se...

— Bine! i-am zis, apoi i-am dat ordin să cumpere niște acțiuni Dome Mines cu dobândă 12,5.

Pe urmă și-a adus aminte că văzuse ceva în ziare despre faptul că aș fi fost împușcat. Nu mi-a cerut prea multe detalii și nu a fost prea atent la asigurările mele că sunt bine.

— Bănuiesc că asta înseamnă fără ping-pong câteva zile, a zis cu un regret ce părea sincer. Auzi, știu că ai bilete la deschiderea din seara asta. Dacă nu te poți duce, aș putea să...

— Ba da, mergem. Mulțumesc oricum.

A râs și și-a luat la revedere.

Când m-am întors în living, un chelner tocmai scotea masa din cameră. Guild se instalase comod pe canapea. Nora îi spunea:

— ...trebuie să plecăm în fiecare an de Crăciun, fiindcă membrii familiei mele încă în viață se agită foarte mult de sărbători și, dacă suntem acasă, vin să ne viziteze sau trebuie să mergem noi la ei, iar lui Nick nu-i place.

Asta își lingea labele într-un colț. Guild se uită la ceas.

— V-am răpit mult timp. N-am vrut să vă stau atâta pe cap...

M-am așezat și am zis:

— Tocmai ajunseserăm la crimă, așa-i?

— Cam pe-acolo. Se relaxă din nou pe canapea. S-a întâmplat vineri, pe 23, cu puțin timp înainte de trei și douăzeci după-masa, adică ora la care doamna Jorgensen a ajuns acolo și a găsit-o. E destul de greu de zis cât timp a zăcut acolo, pe moarte, până să fie găsită. Tot ce știm e că

era bine și a răspuns la telefon – care era și el în stare de funcționare – pe la două și jumătate, când a sunat-o doamna Jorgensen, și tot bine era și în jur de ora trei, când a sunat-o Macaulay.

— Nu știam că a sunat-o doamna Jorgensen.

— Știm precis asta. Guild și-a dres glasul. Înțelegeți, n-am bănuit-o de nimic, dar am făcut o verificare de rutină și am aflat de la telefonista centralei de la *Courtland* că i-a făcut legătura doamnei J. pe la două jumate.

— Și doamna J. ce-a zis?

— A zis că a sunat s-o întrebe cum poate să dea de Wynant, dar Julia Wolf i-a răspuns că nu știe, așa că doamna J. s-a gândit că minte și că poate o convinge să spună adevărul dacă discută față-n față. A întrebat-o dacă poate să treacă pe-acolo un minut, iar ea a fost de acord. Guild se încruntă, cu privirea ațintită la genunchiul meu drept: Ei bine, se duce acolo și o găsește. Vecinii de bloc nu-și amintesc să fi văzut pe nimeni intrând sau ieșind din apartamentul lui Wolf, dar asta nu înseamnă nimic. Vreo doișpe oameni ar fi putut s-o facă fără să fie văzuți. Pistolul nu era acolo. Nu exista niciun semn de intrare prin violență, iar casa nu era deloc răscolită, în afară de cele câteva lucruri despre care v-am spus deja. Nu părea c-ar fi fost jefuită. Fata avea pe deget un inel cu diamant care cred că valora câteva sute de dolari, iar în geantă vreo treizeci de dolari. Cei de acolo îi cunosc și pe Wynant, și pe Morelli – amândoi au intrat și au ieșit din apartament de destule ori –, dar susțin că n-au văzut pe niciunul de ceva vreme. Fereastra de la scara de incendiu era încuiată și pe scara de incendiu nu exista nicio urmă de pași recenți. Își întoarse mâinile, cu palmele în sus. Cam asta ar fi tot ce avem.

— Nicio amprentă?

— Ale ei, câteva ale celor care fac curat, așa cum bănuiam și noi. Nimic care să ne fie de vreun folos.

— Nici de la prietenii ei n-ați aflat nimic?

— Se pare că nu prea avea – nu apropiați, în orice caz.

— Și individul ăla... cum îl chema? Nunheim, care a identificat-o ca prietenă a lui Morelli?

— O știa doar din vedere; o tot vedea cu Morelli și i-a recunoscut poza când a văzut-o în ziar.

— Cine-i tipu'?

— E în regulă. Știm totul despre el.

— Sper că nu-mi ascundeți informații, am întrebat, după ce m-ați făcut să vă promit că nici eu n-am să fac asta. Nu?

Guild a zis:

— Păi, dacă rămâne între noi, Nunheim e un tip care mai lucrează pentru noi din când în când.

— Aha.

Se ridică.

— Îmi pare rău să recunosc, dar asta-i cam tot ce avem până acum. Ne mai puteți ajuta cu ceva?

— Nu.

M-a privit lung.

— Dumneata ce crezi?

— Inelul cu diamant era cumva un inel de logodnă?

— Pe degetul ăla îl avea. După o pauză, a întrebat: De ce?

— Poate ne-ar ajuta să aflăm cine i l-a cumpărat. În după-masa asta mă văd cu Macaulay. Dacă aflu ceva vă sun. Pare să fie vorba de Wynant, într-adevăr, dar...

A mormăit aprobator, a dat mâna cu Nora și cu mine, ne-a mulțumit pentru whisky, prânz, ospitalitate și pentru amabilitatea noastră în general, apoi a plecat.

I-am spus Norei:

— N-aș putea niciodată să sugerez că farmecul tău nu l-ar face pe orice bărbat să se dea peste cap pentru tine, dar nu fi prea sigură că tipul ăsta nu ne duce de nas.

— Deci despre asta e vorba acum, a zis ea. Ești gelos pe polițiști.

12

Scrisoarea primită de Macaulay de la Clyde Wynant era un document interesant. Era foarte prost dactilografiată pe o hârtie albă, simplă și datată Philadelphia, Pa., 26 decembrie, 1932. Scria așa:

Dragă Herbert: îi telegrafiez lui Nick Charles, care a lucrat pentru mine – îți amintești, cred – acum câțiva ani; e la New York. Am să îi cer să ia legătura cu tine legat de cumplita moarte a bietei Julia. Vreau să faci tot ce ține de tine să (un rând întreg fusese acoperit cu x-uri și m-uri, astfel încât era imposibil să înțelegi ceva) îl convingi să-l găsească pe ucigașul ei. Nu-mi pasă cât costă, plătește-l!

Iată câteva lucruri pe care vreau să i le spui, pe lângă tot ce știi tu personal. Nu cred că ar trebui să le spună mai departe, la poliție, dar el va ști singur cum e mai bine și vreau să aibă mână liberă, fiindcă am încredere totală în el. Cel mai bine ar fi să-i arăți scrisoarea asta, după care trebuie să te rog să o distrugi cu atenție.

Iată faptele:

Când m-am întâlnit joi seara cu Julia ca să iau cei 1 000 de dolari de la ea mi-a spus că vrea să demisioneze. Mi-a zis că nu se simte bine de ceva timp și doctorul i-a spus că ar fi bine să plece să se odihnească și, acum că intrase în posesia moștenirii de la unchiul ei, își putea permite și voia să facă asta.

Nu mi se mai plânsese niciodată până atunci de probleme de sănătate și am crezut că îmi ascunde motivul real; am încercat să-l obțin de la ea, dar ea a ținut-o pe-a ei. Nici treaba cu unchiul aflat pe moarte n-o mai auzisem până atunci. Mi-a zis că e vorba de unchiul John din Chicago. Bănuiesc că se poate verifica, dacă e important. N-am putut s-o conving să se răzgândească, așa că a rămas că va pleca în ultima zi a lunii. Părea îngrijorată sau speriată, dar mi-a zis că nu e. Inițial mi-a părut rău că pleacă, fiindcă am avut întotdeauna încredere în ea, dar pe urmă m-am împăcat cu gândul; acum îi spuneam practic că nu mai am și că mă minte; chiar asta credeam.

Al doilea lucru pe care vreau să-l știe Charles e că, orice s-ar crede sau orice ar fi fost cândva adevărat despre relația dintre mine și Julia, în momentul crimei era mai bine de un an de când aveam o relație strict profesională. Această relație a fost rezultatul unei înțelegeri reciproce.

Apoi, cred că ar trebui să se afle pe unde este Victor Rosewater, cu care am avut ceva probleme în urmă cu câțiva ani. Experimentele în care sunt implicat în clipa asta ar avea legătură cu cele pe care a susținut că i le-am furat, iar eu îl consider suficient de nebun încât s-o fi ucis pe Julia într-un acces de furie la refuzul ei de a-i spune unde m-ar putea găsi.

În al patrulea rând, și cel mai important, fosta mea soție, de care am divorțat, a luat oare legătura cu Rosewater? De unde a aflat acesta că eu pun azi în practică experimentele la care el m-a asistat mai demult?

În al cincilea rând, poliția trebuie convinsă imediat că nu le pot spune nimic despre crimă, ca să nu ia nicio măsură pentru a mă găsi – care ar putea duce la descoperirea și expunerea prematură a experimentelor mele, lucru pe care îl consider foarte periculos în acest moment. Calea cea mai sigură de a evita acest lucru este soluționarea imediată a misterului uciderii Juliei; îmi pare rău că n-am putut să fac asta chiar eu.

Voi lua legătura cu tine din când în când; dacă apare între timp ceva care să facă imperativă comunicarea cu mine, te rog să dai următorul anunț în Times:

Abner. Da. Bunny.

Am să-l văd şi voi aranja să iau legătura cu tine.

Sper că înțelegi suficient de bine necesitatea de a-l convinge pe Charles să acționeze în numele meu, dat fiind că el e deja familiarizat cu toată povestea cu Rosewater și îi cunoaște pe majoritatea celor implicați.

Al tău,
Clyde Miller Wynant

Am pus scrisoarea pe biroul lui Macaulay și am zis:

— Sunt multe lucruri de bun simț aici. Îți amintești de ce s-a certat cu Rosewater?

— Era ceva legat de schimbările din structura cristalelor. Pot să verific. Macaulay ridică prima coală a scrisorii și o privi încruntat. Zice că în seara aia a primit de la ea o mie de dolari. Eu i-am dat ei cinci mii; mi-a spus că atâta vrea.

— Patru mii din moștenirea unchiului John? am sugerat.

— Așa se pare. E amuzant: nu m-am gândit niciodată c-o să-l tragă în piept. Va trebui să aflu ce s-a întâmplat cu ceilalți bani pe care i-am dat pentru el.

— Știai că a făcut pușcărie în Cleveland pentru șantaj?

— Nu. Serios?

— Așa spune poliția: sub numele de Rhoda Stewart. Unde a găsit-o Wynant?

El a clătinat din cap.

— Habar n-am.

— Știi ceva despre ea, unde s-a născut, ce rude are, chestii de-astea?

El a dat iar din cap.

— Cu cine a fost logodită? am întrebat.

— Nu știam c-a fost logodită.

— Purta un inel cu diamant, pe degetul corespunzător.

— Asta e o noutate pentru mine, a zis. Închise ochii și se gândi. Nu, nu-mi aduc aminte să fi remarcat vreodată vreun inel de logodnă. Își puse antebrațele pe birou și îmi zâmbi: Ei bine, ce șanse sunt să te conving să faci ce dorește?

— Foarte mici.

— Mă gândeam eu. Mișcă o mână, pentru a ajunge la scrisoare. Și ce te-ar face să te răzgândești?

— Eu nu...

— Te-ar ajuta dacă l-aș convinge să se vadă cu tine? Poate, dacă i-aș spune că e singura cale să accepți cazul...

— Sunt de acord să vorbesc cu el, am zis, dar va trebui să vorbească mult mai clar decât scrie.

Macaulay întrebă fără grabă:

— Adică tu crezi că e posibil s-o fi ucis el?

— Nu știu ce să zic despre asta, am zis. Poliția știe mai multe decât mine și pun pariu că n-au destule dovezi să-l bage la zdup chiar dacă l-ar găsi.

Macaulay oftă.

— Nu e prea distractiv să fii avocatul unui prost. O să încerc să-l fac să mă asculte, dar știu că n-o s-o facă.

— Am vrut să te întreb: cum mai stă cu banii? E la fel de bogat cum era?

— Aproape. Criza l-a afectat destul de mult, cum ne-a afectat și pe noi ceilalți, iar sumele pe care le încasează din metalurgie au scăzut drastic, acum când metalele nu mai interesează pe nimeni, dar tot mai câștigă cincizeci sau șaizeci de mii pe an din patentele lui pentru hârtia de calc și izolațiile fonice, plus cât îi mai pică de ici și colo din... Se opri brusc să mă întrebe: Doar nu-ți faci griji că nu e-n stare să-ți plătească atât cât ceri?

— Nu, doar eram curios. Apoi mi-a venit alt gând: Are și alte rude în afară de fosta soție și copii?

— O soră, Alice Wynant, care nu vorbește cu el de... cred că sunt deja vreo patru-cinci ani.

Am presupus că e vorba de acea tanti Alice la care nu se dusese în vizită familia Jorgensen în după-masa de Crăciun.

— De ce s-au certat? am întrebat.

— El a dat un interviu în ziare și a zis că nu crede că cincinalul rusesc e un plan care e musai destinat eșecului. De fapt asta e tot ce-a zis.

Am râs.

— Hai că sunt și ăștia...

— Ea e și mai și decât el. Nu ține minte nimic. Când și-a scos frate-său apendicele, ea și Mimi erau în taxi, tocmai se ducea cu Mimi să-l vadă în prima după-masă de după operație. Au trecut pe lângă un dric ce venea din direcția spitalului. Tanti Alice s-a albit la față, a prins-o pe Mimi de braț și a zis: O, Doamne! Să nu fie cum-îl-cheamă!

— Unde stă?

— Pe Madison Avenue. E în cartea de telefon. Șovăi: Eu nu cred...

— N-am să deranjez.

Înainte să mai zic ceva, a început să sune telefonul. A dus receptorul la ureche şi a rostit:

— Alo... Da, la telefon... Cine? A, da...

Mușchii din jurul gurii i se încordară, iar ochii i se făcură puțin mai mari.

— Unde? Ascultă câteva clipe. Da, sigur. Oare am timp să ajung? Se uită la ceasul de pe încheietura stângă. Bine. Ne vedem în tren. Lăsă telefonul jos. Era locotenentul Guild, îmi zise. Wynant a încercat să se sinucidă în Allentown, Pennsylvania.

13

Dorothy și Quinn erau la bar când am intrat în clubul Palma. Nu m-au văzut până n-am ajuns lângă Dorothy și am zis „Salutare, oameni buni". Dorothy era îmbrăcată cu aceleași haine în care o văzusem ultima oară.

S-a uitat la mine și la Quinn și s-a înroşit la față.

— Trebuie să-i spui.

— Vezi că fătuca e cu capsa pusă, zise Quinn vesel. Am cam încasat-o eu pentru tine. Ar trebui să-ți predau ștafeta... Dar ia zi, ce bei?

— Un *old-fashioned*[1]. Halal musafiră... să pleci fără să lași vorbă în urma ta.

Dorothy m-a privit din nou. Zgârieturile de pe fața ei erau mai şterse, vânătaia abia se mai vedea și nu mai avea nici gura umflată.

— Am avut încredere în tine, mi-a zis. Părea că stă să plângă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Știi bine ce vreau să spun. Chiar și când te-ai dus la cină la mama am avut încredere în tine.

— Și de ce nu?

— Așa a fost, cu capsa pusă, toată după-masa, a zis Quinn. N-o stârni.

Își puse o mână peste una dintre mâinile ei.

— Hai, draga mea, nu vrei să...

— Te rog să taci. Își retrase mâna. Știi foarte bine la ce mă refer, îmi zise. Tu și Nora ați făcut mișto de mine la mama și...

Am început să înțeleg ce se întâmplase.

---

[1] Cocteil făcut din whisky, bitter, apă și zahăr, garnisit cu felii de citrice și o cireașă.

— Ea ți-a spus asta și tu ai crezut-o? Am râs: După douăzeci de ani și încă te mai fraierește cu minciunile ei. Bănuiesc că te-a sunat după ce-am plecat: ne-am certat și n-am rămas mult.

Și-a ridicat capul și a zis cu o voce joasă și tristă:

— Vai, cât sunt de proastă! Apoi m-a înșfăcat de braț și a zis: Ascultă, hai să mergem la Nora chiar acum. Trebuie să-mi cer scuze în fața ei. Sunt așa o idioată. Aș merita să nu mai vrea să...

— Sigur. Avem tot timpul. Hai să terminăm băutura asta mai întâi.

Quinn a zis:

— Frate Charles, aș vrea să-ți strâng mâna. Ai adus iar soarele în viața acestei copile și bucurie în... Își goli paharul. Hai să mergem s-o vedem pe Nora. Băutura de acolo e la fel de bună și ne costă mai puțin.

— De ce nu rămâi aici? îl întrebă ea.

El râse și clătină din cap.

— Nu ți-ai găsit omul. Poate îl convingi pe Nick să rămână aici, dar eu vin cu tine. Ți-am răbdat toanele toată după-masa: acum o să stau și eu cu burta la soare.

Când am ajuns la *Normandie*, Gilbert Wynant se întreținea cu Nora. Își sărută sora și dădu mâna cu mine și, după ce i l-am prezentat, cu Harrison Quinn.

Dorothy începu imediat să rostească niște scuze interminabile și sincere, câtuși de puțin coerente, adresate Norei. Nora o opri:

— Încetează. N-am ce să iert. Dacă Nick ți-a spus că sunt supărată sau jignită sau altceva de genul ăsta, să știi că e doar un grec mincinos. Lasă-mă să-ți iau haina.

Quinn dădu drumul la radio. Nora i se adresă:

— Fii drăguț și adu băuturi: știi unde sunt toate.

Apoi m-a urmat în baie.

— Unde ai găsit-o?

— Într-un bar. Ce caută Gilbert aici?

— A venit s-o vadă, așa mi-a zis. Dorothy nu s-a dus acasă azi-noapte și el a crezut că e încă aici, râse Nora. Totuși, n-a fost mirat că n-o găsește. A zis că soră-sa mereu pleacă undeva, are dromomanie, care vine dintr-o fixație a maică-sii și e foarte interesantă. Mi-a zis că Stekel susține că cei care suferă de boala asta au de regulă și impulsuri cleptomane, și a lăsat lucruri aiurea să vadă dacă le fură, dar, din câte știe el, nu le-ar fi furat.

— Băiat de băiat. A zis ceva despre tatăl lui?

— Nu.

— Poate n-a auzit. Wynant a încercat să se sinucidă în Allentown. Guild și Macaulay s-au dus acolo să-l vadă. Nu știu dacă să le spun copiilor sau nu. Mă întreb dacă Mimi are vreo legătură cu venirea lui aici.

— N-aș zice, dar dacă tu crezi...

— Mă întreb doar, am zis. E de mult aici?

— De circa o oră. E haios. Studiază chineza și scrie o carte despre Cunoaștere și Credință – nu în chineză – și crede că Jack Oakie e foarte bun.

— Și eu la fel. Te-ai amețit?

— Nu cine știe ce.

Când ne-am întors în living, Dorothy și Quinn dansau pe *Eadie Was a Lady*.

Gilbert a pus jos revista prin care se uita și a zis politicos că speră că mi-am revenit cu sănătatea.

I-am răspuns afirmativ.

— Eu n-am fost rănit, rănit cu adevărat, niciodată, a continuat el, cel puțin din câte-mi amintesc. Am încercat să mă rănesc singur, firește, dar nu-i același lucru. N-am reușit decât să mă pun în situații inconfortabile, să mă enervez și să transpir ca naiba.

— Păi e cam același lucru, am zis.

— Serios? Credeam că e mai mult, mă rog, că a te răni e mult mai mult. Se apropie mai tare de mine: Lucruri de genul ăsta nu știu. Sunt atât de cumplit de tânăr că n-am avut ocazia să... domnule Charles, dacă sunteți prea ocupat sau nu vreți, sper să-mi spuneți, dar m-aș bucura foarte mult dacă m-ați lăsa să vă vorbesc odată, când nu e atâta lume în jur, să ne întrerupă. Vreau să vă întreb atâtea lucruri, lucruri pe care nu știu dacă mi le-ar putea spune altcineva și...

— Nu sunt prea sigur că te pot ajuta, am zis, dar aș fi bucuros să încerc, oricând dorești.

— Chiar nu vă supărați? Nu sunteți doar politicos?

— Nu, vorbesc serios, doar că nu sunt sigur că îți pot oferi tot ajutorul la care te aștepți. Depinde ce vrei să afli.

— Păi... chestii... cum ar fi canibalismul, a zis el. Nu mă refer la locuri ca Africa sau Noua Guinee... în Statele Unite, să zicem. Sunt mulți canibali?

— În zilele noastre, nu. Cel puțin din câte știu eu.

— Dar au existat?

— Nu știu prea multe, dar s-a mai întâmplat din când în când, înainte de a se termina colonizarea. Stai o clipă: am să-ți dau un exemplu.

M-am dus la bibliotecă și am scos exemplarul din *Criminali celebri din America* al lui Duke, o carte pe care Nora o cumpărase de la un anticariat; am găsit locul pe care-l căutam și i l-am dat:

— Sunt doar trei sau patru pagini.

ALFRED G. PACKER, „MÂNCĂTORUL DE OAMENI", CARE ȘI-A UCIS CEI CINCI TOVARĂȘI ÎN MUNȚII DIN COLORADO, LE-A MÂNCAT TRUPURILE ȘI LE-A FURAT BANII.

În toamna anului 1873, un grup de douăzeci de bărbați temerari au plecat din Salt Lake City, Utah, pentru a face

prospecții în regiunea San Juan. Auzind relatări fabuloase despre averile pe care le-ar fi putut face, au pornit în călătorie cu inima ușoară și plini de speranță, dar pe măsură ce treceau săptămânile și nu întâlneau în cale decât pământuri sterpe și munți înzăpeziți, au început să-și piardă optimismul. Cu cât mergeau mai departe, cu atât mai puțin primitor li se părea ținutul și, în clipa în care și-au dat seama că unica lor răsplată va fi înfometarea și moartea, au devenit de-a dreptul disperați.

Chiar când erau pe punctul de a se lăsa pradă deznădejdii, au văzut în depărtare o tabără indiană și, deși nu aveau nici cea mai mică idee despre tratamentul pe care-l vor primi din partea „pieilor roșii", au hotărât că orice moarte e de preferat înfometării, așa că au căzut de acord să-și asume riscul.

Când s-au apropiat de tabără au fost întâmpinați de un indian ce părea prietenos și i-a condus la căpetenia de trib Ouray. Spre marea lor surpriză, indienii i-au primit cu maximă curtoazie și au insistat să rămână în tabără până când aveau să-și revină complet de pe urma lipsurilor îndurate.

În cele din urmă, grupul a hotărât să pornească din nou la drum, luându-și drept țintă finală Los Pinos Agency[1]. Ouray a încercat să-i convingă să renunțe la gândul de a-și continua călătoria. A reușit într-adevăr să-i influențeze pe zece dintre membrii grupului să-și abandoneze călătoria și să se întoarcă la Salt Lake. Ceilalți zece au decis să-și vadă de drum, așa că Ouray i-a încărcat cu provizii și i-a povățuit să urmeze cursul râului Gunnison, care fusese numit așa după locotenentul Gunnison, ucis în 1852.

Alfred G. Packer, care a devenit se pare conducătorul grupului ce a continuat călătoria, s-a lăudat cu cunoștințele sale despre

[1] Agenția Los Pinos (inițial agenția Conejos, creată în 1860 pentru indienii Tabaquache Ute ce locuiau la nordul agenției Utah, în New Mexico), se afla la început sub jurisdicția Biroului administrativ guvernamental al statului Colorado, apoi, din 1870, sub cea a Biroului de Afaceri Indiene de la Washington.

topografia locului și și-a exprimat încrederea în capacitatea sa de a-și găsi drumul fără probleme. Când grupul său străbătuse o scurtă distanță, Packer le-a spus că în apropierea izvoarelor fluviului Rio Grande au fost descoperite recent mine bogate și s-a oferit să conducă grupul într-acolo.

Patru dintre membrii grupului au insistat să urmeze instrucțiunile lui Ouray, dar Packer i-a convins pe cinci dintre ei, pe nume Swan, Miller, Noon, Bell și Humphreys, să-l însoțească spre mine, în timp ce ceilalți patru au luat-o pe malul râului.

Dintre cei patru, doi au murit de foame și oboseală, iar ceilalți doi, după ce au îndurat greutăți de nedescris, au ajuns în cele din urmă la Los Pinos Agency, în februarie 1874. La comanda acestei agenții se afla generalul Adams, iar bieții nefericiți au fost tratați cu maximă considerație. Când s-au mai întremat, au pornit înapoi către civilizație.

În martie 1874, generalul Adams a fost chemat la Denver cu treabă și, într-o dimineață friguroasă, cu viscol, pe când el era încă plecat, angajații agenției, care tocmai luau micul dejun, au fost surprinși de apariția în pragul ușii a unui bărbat cu aer sălbatic, care i-a implorat să aibă milă de el și să-i dea ceva de mâncare și să-i ofere adăpost. Avea fața cumplit de umflată, dar altminteri părea să fie într-o stare fizică destul de bună, deși stomacul său nu reținea deloc mâncarea ce i se dădea. Le-a spus că se numește Packer și a susținut că cei cinci tovarăși ai săi l-au părăsit când era bolnav, dar îi lăsaseră o pușcă, cu care venise la agenție.

După ce se bucurase de ospitalitatea angajaților agenției vreme de zece zile, Packer a pornit către un loc pe nume Saquache, susținând că are de gând să ajungă în Pennsylvania, unde avea un frate. La Saquache, Packer a ținut-o tot într-o beție și părea să aibă destul de mulți bani. În timpul bețiilor, a spus multe povești care se băteau cap în cap despre soarta tovarășilor săi, trezind suspiciunea că s-ar fi debarasat de foștii săi asociați prin mijloace necurate.

În acest moment, pe drumul său de întoarcere de la Denver, generalul Adams s-a oprit la Saquache și, în timp ce se afla acasă la Otto Mears, a fost sfătuit să-l aresteze pe Packer și să-i verifice afirmațiile. Generalul a hotărât să-l ia cu el înapoi la agenție și, în drumul lor, s-au oprit la cabana maiorului Downey, unde i-au întâlnit pe cei zece bărbați care îl ascultaseră pe șeful de trib indian și renunțaseră la călătorie. Atunci s-a dovedit că o mare parte din afirmațiile lui Packer erau false, așa că generalul a decis că e o chestiune ce necesita o investigație completă, iar Packer a fost legat fedeleș și dus la agenție, unde a fost încarcerat.

Pe 2 aprilie 1874, doi indieni au dat năvală tulburați în agenție, ținând în mână niște fâșii de carne despre care spuneau că e „carne de om alb", pe care afirmau că le-au găsit chiar lângă agenție. Zăcuse pe zăpadă și vremea fusese extrem de rece, așa că era încă în stare bună.

Când le-a văzut, Packer s-a făcut livid la față și, cu un geamăt stins, s-a prăbușit la podea. I-au fost administrate tonice și, după ce a cerșit îndurare, a făcut o declarație *in extenso*, după cum urmează:

„Când eu și alți cinci tovarăși am plecat din tabăra lui Ouray, am estimat că avem suficiente provizii pentru călătoria lungă și dificilă ce ne aștepta, dar mâncarea s-a împuținat rapid și în curând am început să suferim de foame. Am săpat în pământ după rădăcini, cu care am rezistat preț de câteva zile, dar fiindcă nu ne țineau deloc de foame și temperaturile extreme goniseră toate animalele și păsările la adăpost, situația a devenit disperată. În ochii tuturor au început să apară licăriri ciudate și fiecare a început să fie bănuitor cu ceilalți. Într-o zi m-am dus să adun lemne pentru foc și când m-am întors am văzut că domnul Swan, cel mai în vârstă dintre noi, fusese lovit în cap și ucis, iar ceilați tovarăși tocmai îi tranșau trupul, pregătindu-se să-l mănânce. Banii lui, care erau nu mai puțini de 2 000 de dolari, au fost împărțiți între cei rămași.

Această mâncare n-a ajuns decât câteva zile și am propus ca următoarea victimă să fie Miller, din cauză că era cel mai cu osânză dintre noi. Căpățâna i-a fost despicată cu o toporișcă, tocmai când voia să ridice un lemn de pe jos. Următoarele două victime au fost Humphreys și Noon. Apoi Bell și cu mine am încheiat un pact solemn că, dat fiind faptul că eram ultimii doi supraviețuitori, vom rămâne unul lângă celălalt orice s-ar întâmpla, și mai bine murim de foame decât să ne facem rău unul altuia. Într-o zi, Bell a zis „Nu mai pot să suport" și s-a năpustit la mine ca un tigru înfometat, în timp ce încerca să mă nimerească cu pușca. I-am parat lovitura și l-am ucis cu o toporișcă. Apoi i-am tăiat carnea în fâșii pe care le-am luat cu mine în călătorie. Când am zărit agenția din vârful dealului, am aruncat fâșiile de carne rămase, mărturisesc că nu fără părere de rău, fiindcă începuse să-mi placă carnea de om, mai ales porțiunea din jurul pieptului."

După ce și-a relatat înfiorătoarea poveste, Packer a consimțit să arate unui grup condus de H. Lauter drumul către rămășițele oamenilor uciși. I-a condus spre niște munți înalți și greu accesibili și, când s-a declarat surprins că nu găsește locul, s-a hotărât ca operația de căutare să fie abandonată și reluată a doua zi.

În noaptea aceea, Packer și Lauter au dormit unul lângă altul și, în timpul nopții, Packer l-a atacat pe Lauter cu intenția de a-l omorî și a fugi, dar a fost învins, legat fedeleș și, după ce grupul a ajuns la agenție, predat șerifului.

La începutul lunii iunie a acelui an, un artist pe nume Reynolds, din Peoria, Illinois, în timp ce făcea schițe de-a lungul țărmului lacului Christoval, a descoperit rămășițele a cinci bărbați zăcând într-un crâng plin de cucută. Patru dintre trupuri erau întinse unul lângă altul, într-un șir, iar al cincilea, fără cap, a fost găsit la mică distanță. Cadavrele lui Bell, Swan, Humphreys și Noon aveau răni de gloanțe în ceafă, iar capul lui Miller a fost găsit zdrobit, probabil împușcat din apropiere, magazia dinăuntrul butoiașului fiind făcută bucăți.

Înfățișarea cadavrelor arăta limpede că Packer era vinovat atât de crimă, cât și de canibalism. Probabil că spusese adevărul când afimase că preferă pieptul, fiecare trup având tăiată toată bucata de până la coaste.

Lângă cadavre a fost găsită o potecă bătătorită ce ducea la o cabană aflată în apropiere, unde au fost descoperite pături și alte articole care aparținuseră celor uciși; toate indicau că Packer locuise în această cabană multe zile după înfăptuirea crimelor și că făcea drumuri dese către trupurile tovarășilor săi, pentru a se aproviziona cu carne de om.

După toate aceste descoperiri, șeriful a obținut mandate de arestare ce îl acuzau pe Packer de cinci crime, însă în timpul absenței lui prizonierul a scăpat. Nu s-a mai auzit nimic de el până când, pe 29 ianuarie 1883, nouă ani mai târziu, generalul Adams a primit o scrisoare din Cheyenne, Wyoming, în care un prospector din Salt Lake afirma că s-a întâlnit față în față cu Packer în oraș. Informatorul spunea că fugarul e cunoscut drept John Schwartze și că e suspectat că ar fi implicat în diverse acțiuni împreună cu un grup de oameni aflați în afara legii.

Detectivii au început o investigație și, pe 12 martie 1883, șeriful Sharpless din Laramie l-a arestat pe Packer, iar pe data de 17 l-a predat șerifului Smith din Hinsdale, care l-a adus pe prizonier înapoi în Lake City, Colorado.

Procesul lui, în care era acuzat de uciderea lui Israel Swan în Hinsdale County pe 1 martie 1874, a început pe 3 aprilie, 1883. S-a dovedit că toți membrii grupului în afară de Packer aveau destul de mulți bani asupra lor. Pârâtul și-a repetat declarația inițială, și anume că l-ar fi ucis doar pe Bell, și doar în auto-apărare.

Pe 13 aprilie, juriul l-a găsit pe acuzat vinovat și l-a condamnat la moarte. Lui Packer i-a fost acordată o perioadă de grație până la execuție, iar el a făcut imediat apel la Curtea Supremă. Între timp, a fost transferat la închisoarea Gunnison pentru a fi apărat de violența mulțimii.

În octombrie 1885, Curtea Supremă i-a acordat dreptul la un nou proces și s-a decis să fie acuzat pentru uciderea a cinci persoane. A fost găsit vinovat pentru toate acestea și a fost condamnat câte opt ani pentru fiecare crimă, pedeapsa totală fiind de patruzeci de ani.

A fost grațiat la 1 ianuarie 1901 și a murit la o fermă de lângă Denver pe 24 aprilie 1907.

În timp ce Gilbert citea toate astea, mi-am pregătit o băutură. Dorothy s-a oprit din dans și mi s-a alăturat.

— Îți place de el? m-a întrebat, arătând spre Quinn.

— E OK.

— Poate, dar câteodată face niște prostii cât casa. Nu m-ai întrebat unde am fost azi-noapte. Nu-ți pasă.

— Nu-i treaba mea.

— Dar am aflat ceva care te interesează.

— Ce anume?

— Am stat la tanti Alice. Nu e chiar întreagă la cap, dar e incredibil de drăguță. Mi-a zis că azi a primit o scrisoare de la tata, care o avertiza în legătura cu mama.

— O avertiza că...? Ce spunea exact?

— N-am văzut-o. Tanti Alice e supărată pe el de mai mulți ani și a rupt scrisoarea. Zice că a devenit comunist și că e sigură că niște comuniști au omorât-o pe Julia Wolf și o să-l omoare până la urmă și pe el. E de părere că e vorba de un secret pe care l-au trădat.

— O, Doamne! am zis.

— Te rog să nu dai vina pe mine. Eu nu fac decât să-ți spun ce mi-a zis. Ți-am spus că nu e chiar întreagă la cap.

— Ea ți-a spus că în scrisoare scria prostia asta?

Dorothy a dat din cap.

— Nu. Mi-a zis doar despre ce avertisment era vorba. Din câte-mi amintesc, mi-a zis că i-a scris să n-aibă încredere

în mama orice-ar fi și nici în vreo persoană care are legătură cu ea, ceea ce bănuiesc că se referă la noi toți.

— Încearcă să-ți amintești dacă mai era și altceva.

— Nu mai era nimic altceva. Asta-i tot ce mi-a spus.

— De unde venea scrisoarea? am întrebat.

— Nu știa – tot ce știa era că venise *par avion*. Mi-a zis că n-o interesa.

— Și ce părere avea despre ea? Adică... a luat avertismentul în serios sau nu?

— Mi-a zis că e un radical periculos – astea sunt exact cuvintele ei – și că n-o interesează nimic din ce ar avea el de spus.

— Tu cât de în serios îl iei?

S-a uitat lung la mine o clipă și și-a umezit buzele înainte de a vorbi.

— Cred că...

Gilbert, cu cartea în mână, a venit lângă noi. Părea dezamăgit de povestea pe care i-o dădusem.

— E foarte interesant, a zis, dar, dacă mă-nțelegeți, nu e un caz patologic. Își luă sora de mijloc. Era mai degrabă o chestiune de genul mănânci sau mori de foame.

— Depinde dacă-l crezi sau nu, am zis.

Dorothy a întrebat:

— Despre ce e vorba?

— O chestie dintr-o carte, i-a răspuns Gilbert.

— Spune-i despre scrisoarea primită de mătușa ta, i-am zis lui Dorothy.

Ea i-a spus. Când a terminat de vorbit, el a făcut o grimasă de nerăbdare.

— E o prostie. Mama nu e deloc periculoasă. E doar o persoană care nu s-a maturizat suficient. Cei mai mulți dintre noi am depășit de mult chestiunile legate de etică și morală și așa mai departe. Mama încă n-a evoluat suficient

încât să le înțeleagă cum trebuie. Se încruntă și apoi se corectă, gânditor: Poate că e periculoasă, dar ca un copil care se joacă cu chibriturile, atâta tot.

Nora și Quinn dansau.

— Și ce părere ai despre tatăl tău? l-am întrebat.

Gilbert a ridicat din umeri.

— Nu l-am mai văzut de când eram copil. Am o teorie despre el, dar cred că e mai degrabă rodul imaginației mele. Aș vrea... lucrul pe care aș vrea cel mai tare să-l aflu e dacă e impotent.

— A încercat să se omoare azi, în Allentown, am spus.

Dorothy a țipat „Nu se poate!" atât de tare, încât Quinn și Nora s-au oprit din dans, iar ea s-a întors brusc, aproape lipindu-și fața de a fratelui ei.

— Unde-i Chris? a întrebat.

Gilbert s-a uitat la ea, la mine şi apoi din nou la ea.

— Nu fi tâmpită, a zis rece. E plecat cu fata aia a lui, tipa aia... Fenton.

Dorothy nu părea să-l creadă.

— E geloasă pe el, mi-a explicat el. E fixația aia maternă.

Am întrebat:

— L-a văzut vreunul dintre voi pe Victor Rosewater, tipul cu care a avut probleme tatăl vostru mai demult, atunci când v-am cunoscut?

Dorothy clătină din cap. Gilbert zise:

— Nu. De ce?

— M-am gândit pur şi simplu la asta. Nici eu nu l-am văzut niciodată, dar descrierea pe care mi-au dat-o i s-ar putea foarte bine potrivi, cu condiția unor schimbări care n-ar fi fost dificil de făcut. Ar putea fi Chris Jorgensen al vostru.

14

În noaptea aia, Nora și cu mine ne-am dus la inaugurarea Radio City Music Hall[1] . O oră mai târziu am decis că am stat destul la spectacol și am plecat.

— Încotro? a întrebat Nora.

— Nu-mi pasă. Vrei să căutăm clubul ăla, *Pigiron*, despre care ne-a spus Morelli? Ți-ar plăcea Studsy Burke. Pe vremuri era spărgător de seifuri. Susține c-a spart seiful închisorii Hagerstown în timp ce ispășea acolo o lună pentru tulburarea ordinii publice.

— Haide, a zis.

Am luat-o pe Forty-ninth Street și, după ce-am întrebat doi șoferi, doi băieți care vindeau ziare și un polițist, am găsit locul. Portarul a spus că nu știe niciun Burkes, dar o să întrebe înăuntru. Câteva clipe mai târziu, Studsy a apărut la ușă.

— Ce mai faci, Nick? a întrebat. Hai, intră.

Era un tip bine clădit, de înălțime potrivită, relativ plinuț, dar avea încă vână. Trebuie să fi avut cel puțin cincizeci de ani, dar părea cu zece ani mai tânăr. Avea o față lată, urâtă şi nu prea, ciupită de vărsat; n-ai fi putut spune ce culoare avea puținul lui păr, iar chelia avansată nu reușea să-i facă fruntea să pară mai înaltă. Vocea îi suna ca mormăit profund, de bas.

Am dat mâna cu el și i l-am prezentat Norei.

— Soția ta? s-a mirat el. Ca să vezi! Dumnezeule mare, ori bețI șampanie, ori te bați cu mine.

---

[1] Inaugurarea Radio City Music Hall, care avea să devină cel mai important centru de *entertainment* și un reper afectiv și turistic esențial al New Yorkului și al Americii, a avut loc la 27 decembrie 1932.

Am zis că n-o să mă bat și am intrat. Localul arăta destul de sărăcăcios, dar confortabil. Era între orele de vârf: erau doar trei clienți în tot localul. Ne-am așezat la o masă din colț și Studsy i-a spus chelnerului ce fel de vin să aducă. Apoi m-a examinat atent și a dat din cap apreciativ.

— Îți prieste căsătoria.

Şi-a frecat bărbia.

— De mult nu te-am mai văzut.

— De mult, am încuviințat.

— El m-a băgat la zdup, i-a spus Norei.

Ea a țâțâit din buze, cu compasiune.

— Era un detectiv bun?

Studsy și-a încruntat fruntea îngustă.

— Lumea așa zice, dar eu n-am de unde să știu. Pe mine m-a prins din întâmplare: am lovit cu dreapta.

— Dar ce-ai avut de l-ai asmuțit pe dementu' ăla de Morelli asupra mea? am întrebat.

— Știi cum sunt veneticii, a spus el, sunt isterici. De un' să știu eu ce-o să facă? E îngrijorat că poliția încearcă să-i pună în cârcă uciderea tipei ăleia, Wolf, și văd în ziare că ești și tu amestecat în poveste și-i zic „Nu cre' că Nick e genu' care s-o dea în gât și pă mă-sa, și tre' să vorbești și tu cu cineva", așa că-mi zice că bine, așa o să facă. Ce-ai făcut, te-ai strâmbat la el?

— S-a lăsat văzut când intra și pe urmă a dat vina pe mine. Cum m-a găsit?

— Are prieteni... Nu te ascundeai, nu?

— Eram în oraș de doar o săptămână și în ziar nu scria nimic despre locul în care stau.

— Serios? a întrebat Studsy curios. Unde-ai fost?

— Acum locuiesc la San Francisco. Cum m-a găsit?

— E un oraș ca lumea. N-am mai fost de ani de zile, dar zău că e un oraș ca lumea de tot. N-ar trebui să-ți spun, Nick. Întreabă-l pe el. E treaba lui.

— Da, dar tu l-ai trimis la mine.

— Mă rog, da, ai dreptate; dar să știi că te-am vorbit numai de bine, a completat el pe un ton serios.

— Bunul meu amic..., am spus.

— De unde să știu că-și dă singur foc la valiză? În orice caz, nu te-a rănit chiar atât de rău, nu?

— Poate că nu, dar nici bine nu mi-a făcut și...

Am tăcut când chelnerul a sosit cu șampania. Am gustat-o și am zis că e perfectă. Era groaznică.

— Crezi că el a omorât-o pe fată? l-am întrebat.

Studsy a dat din cap convins.

— Nicio șansă.

— E un tip pe care-l poți convinge să apese pe trăgaci, am zis.

— Știu... veneticii ăștia sunt isterici, dar a fost aici toată după-masa.

— Toată?

— Toată. Sunt gata să depun jurământ. Niște băieți și niște fete au sărbătorit la etaj și știu precis nu doar că n-a împușcat pe nimeni, dar nici măcar n-a ieșit de-aici toată seara. Pe bune, o poate dovedi.

— Atunci de ce-și făcea griji?

— Eu de un' să știu? Crezi că eu nu l-am întrebat la fel? Dar știi și tu cum sunt veneticii ăștia.

— Dar sunt isterici, am zis. Și nu crezi că și-ar fi trimis un prieten să se ocupe de ea, nu?

— Cred că nu l-ai citit deloc bine pe băiatu' ăsta, a zis Studsy. O știu pe tipă. Venea uneori cu el aici. Era o simplă joacă. Nu era așa de topit după ea încât să aibă motiv s-o facă zob în halu' ăsta. Pe bune-ți spun.

— Și ea se droga?

— Nu știu. Am văzut-o câteodată că lua și ea, dar poate doar așa, de antren, că era cu lume, priza el și-atunci priza și ea.

— Și cu cine se mai juca tipa pe-aici?

— Nu-i cunosc, a răspuns Studsy cu indiferență. Un ciripitor pe nume Nunheim care mai venea pe-aici era căzut în cap după ea, dar din câte știu eu n-a reușit nimic cu ea.

— Deci de la el mi-a aflat Morelli adresa.

— Nu fi prost. Tot ce-ar fi vrut Morelli de la el ar fi fost să-i tragă vreo câțiva pumni. Și ce dacă ăsta a zis la poliție că Morelli o știa pe tipă? E amic cu tine?

M-am gândit bine și am zis:

— Nu-l cunosc. Aud că din când în când mai face câte-o treabă pentru poliție.

— Mmm. Mersi.

— Pentru ce? Nu ți-am zis nimic.

— Așa e. Păi atunci zi-mi: ce-i toată porcăria asta, hm? Tipu' ăla... Wynant a omorât-o, așa-i?

— Multă lume spune asta, am zis, dar pun pariu pe cincizeci de parai că n-a făcut-o el.

A clătinat din cap.

— Nu pun pariu cu tine pe meseria ta – se lumină la față –, dar îți zic ce-aș vrea să fac și, dacă vrei, punem și banu' jos. Mai știi, atunci când m-ai arestat, m-am lovit cu dreapta, cum am zis, și întotdeauna m-am întrebat dacă ai mai putea s-o faci din nou. La un moment dat, când te simți mai bine, mi-ar plăcea să...

Am râs și-am zis:

— Nu, nu mai am deloc condiție fizică.

— Las' că și eu m-am îngrășat ca un porc, a insistat el.

— Și, în afară de-asta, atunci am avut noroc: tu erai dezechilibrat și eu eram pornit rău.

— Încerci să mă faci să mă simt bine, a zis și apoi, mai gânditor: deși cred că ai dreptate, soarta a fost de partea ta. Mă rog, dacă nu vrei... Stai așa, să vă umplu paharele.

Nora a hotărât că vrea să ajungă acasă devreme și treaz, așa că puțin după ora unsprezece l-am părăsit pe Studsy și apoi am plecat din clubul *Pigiron*. Ne-a condus la un taxi și ne-a strâns mâna cu putere.

— A fost o deosebită plăcere, ne-a spus.

Am rostit și noi câteva replici politicoase, ne-am urcat în taxi și am plecat.

Nora îl găsea pe Studsy absolut fermecător.

— Nu înțeleg cam jumătate din ce spune.

— E OK.

— Nu i-ai spus c-ai terminat cu munca de detectiv.

— Ar fi crezut că încerc să-l trag în piept, i-am explicat. Pentru un tip ca el, odată ce ai fost detectiv rămâi toată viața detectiv, și prefer să-l mint decât să creadă el că mint. Ai o țigară? Chiar are încredere în mine, într-un fel.

— Spuneai adevărul când ai zis că nu Wynant a ucis-o?

— Nu știu. Bănuiesc că da.

La *Normandie* ne aștepta o telegramă de la Macaulay, din Allentown:

BĂRBATUL DE AICI NU E WYNANT
ȘI NU A ÎNCERCAT SĂ SE SINUCIDĂ.

15

A doua zi dimineață am chemat o stenografă și am scăpat de cea mai mare parte a corespondenței care se adunase; am avut o conversație telefonică cu avocatul nostru din San Francisco – încercam să-l ajutăm pe unul dintre

clienții fabricii noastre de cherestea să nu dea faliment; am petrecut o oră trecând în revistă planul pe care-l aveam pentru a ne reduce taxele către stat; am fost sută la sută omul de afaceri ocupat și m-am simțit virtutea în persoană pe la ora două, când am terminat munca pentru ziua respectivă și am plecat să iau prânzul cu Nora.

După prânz ea îşi programase o partidă de bridge. M-am dus în oraș, să-l văd pe Guild; vorbisem cu el la telefon ceva mai devreme.

— Aşadar a fost o alarmă falsă? l-am întrebat după ce-am dat mâna și ne-am instalat comod în fotolii.

— Exact. Nu era Wynant, cum vă văd și cum mă vedeți. Știți cum e: le-am spus polițiștilor din Philly că ne-a trimis o telegramă de acolo și le-am transmis descrierea lui, iar săptămâna următoare, jumătate dintre locuitorii din statul Pennsylvania îl recunoşteau pe Wynant în orice slăbănog, poate și cu favoriți. Ăsta era un ins pe nume Barlow, un tâmplar rămas fără slujbă, din câte mi-am dat seama, care a fost împușcat de un negru care încerca să-l jefuiască. Încă nu poate vorbi ca lumea.

— Nu credeți c-ar fi putut fi împușcat de cineva care ar fi făcut aceeași greșeală ca și poliția din Allentown? am întrebat.

— Adică să creadă că e Wynant? Bănuiesc că da, dacă e de vreun folos. Vă ajută cu ceva?

Am ridicat din umeri.

— V-a spus Macaulay despre scrisoarea pe care a primit-o de la Wynant?

— Nu mi-a zis nimic despre ce scria în ea.

I-am spus. Şi i-am povestit şi ce știam despre Rosewater.

— Măi să fie, ce interesant!

I-am spus despre scrisoarea pe care Wynant i-o trimisese surorii lui.

— Scrie cam multe scrisori, nu vi se pare? a întrebat.

— M-am gândit și eu la asta.

I-am spus că, după câteva mici schimbări, descrierea lui Victor Rosewater i se potrivește destul de bine lui Christian Jorgensen.

— Nu-i rău să asculți câte un om ca dumneavoastră. Nu vă opriți, continuați.

I-am spus că astea erau datele pe care le aveam până la ora asta. S-a legănat cu scaunul dat pe spate și a rămas privind cu ochii palid-cenușii în tavan.

— Avem treabă, a zis câteva clipe mai târziu.

— Tipul ăsta din Allentown a fost cumva împușcat cu un pistol de calibru 32? am întrebat.

Guild m-a fixat curios un moment, apoi a dat din cap.

— Cu unul de calibrul 44. La ce vă gândiți?

— La nimic. Doar rearanjam piesele în minte.

Mi-a zis „Știu cum e..." și s-a lăsat iar pe spate, cu ochii în tavan. Când a început să vorbească din nou părea că i-ar fi venit o altă idee.

— Alibiul ăla al lui Macaulay despre care m-ați întrebat e confirmat. A întârziat la o întâlnire și știm sigur că s-a aflat în biroul unui tip pe nume Hermann, de pe Fifty-seventh Street, de la trei și cinci până la trei și douăzeci, intervalul de timp care ne interesează.

— Și de ce mă rog la trei și cinci?

— Așa e, nu știți despre asta. Ei bine, am aflat că un tip pe nume Caress, care are o firmă de curățorie și vopsitorie pe First Avenue, a sunat-o la trei și cinci s-o întrebe dacă are ceva de lucru pentru el, și ea i-a zis că nu și i-a zis că e posibil să plece. Așa că intervalul se reduce între ora trei și cinci și trei și douăzeci. Chiar îl bănuiți pe Macaulay?

— Suspectez pe toată lumea, am zis. Dumneata unde-ai fost între trei și cinci și trei și douăzeci?

A râs.

— Sincer să fiu, a zis, sunt cam singurul dintre toți care n-are alibi. Eram la film.

— Și restul au?

A dat din cap afirmativ.

— Jorgensen a plecat de acasă cu doamna Jorgensen – asta a fost pe la trei fără cinci – și a făcut o escală rapidă pe West Seventy-third Street să vadă o fată pe nume Olga Fenton – am promis să nu-i spunem soției – și a rămas acolo până pe la cinci. Știm ce a făcut doamna Jorgensen. Fata se îmbrăca atunci când au plecat ei și a luat un taxi la trei și un sfert și s-a dus direct la *Bergdorf-Goodman's*. Fiul şi-a petrecut toată după-masa la Biblioteca Publică – Doamne, ce cărți ciudate mai citește! Morelli era într-un local de pe Forties. A râs. Și dumneavoastră unde erați?

— Eu îl păstrez pe-al meu până când o să am cu adevărat nevoie de el. Niciunul dintre astea nu mi se par fără fisură, dar alibiurile autentice rareori par. Și Nunheim?

Guild păru surprins.

— Ce vă veni cu el?

— Am auzit că era în limbă după fată.

— Și de unde-ați auzit asta?

— Am auzit.

S-a uitat la mine încruntat.

— Și ați zice că sursa e de încredere?

— Da.

— Păi, a zis tacticos, pe ăsta îl putem verifica fără probleme. Dar ia spuneți-mi totuși de ce vă pasă de oamenii ăștia? Nu credeți că Wynant a făcut-o?

I-am propus același târg pe care i-l oferisem și lui Studsy.

— Pun pariu pe cincizeci de parai contra două'ș'cinci ai dumitale că n-a făcut-o el.

M-a fixat iritat pentru un timp, în tăcere, apoi a zis:

— E și asta o idee... Și candidatul dumitale care e?

— N-am ajuns până acolo. Înțelegeți-mă, nu știu nimic. Nu zic că n-a făcut-o Wyant. Zic doar că nu toate duc la el.

— Văd că sunteți foarte sigur pe ce spuneți. Și ce anume nu duce la el?

— Spuneți-i intuiție, dacă vreți, am zis, dar...

— Nu vreau să-i spun în niciun fel, a zis. Cred că sunteți un detectiv căruia îi merge mintea. Vreau să ascult ce aveți de zis.

— În mare parte, am doar întrebări. De pildă, cât a durat de când băiatul de la lift a lăsat-o pe doamna Jorgensen la etajul domnișoarei Wolf, până când ea l-a sunat și i-a zis că a auzit gemete?

Guild și-a încrețit buzele, le-a deschis ca să spună „Credeți că ar fi posibil ca ea să...?" lăsând restul propoziției în aer.

— Cred că ar fi posibil. Aș vrea să știu unde era Nunheim. Aș vrea să știu răspunsurile la întrebările din scrisoarea lui Wynant. Aș vrea să știu unde s-a dus diferența de patru mii de dolari dintre banii pe care Macaulay i-a dat fetei și banii pe care se pare că ea i-ar fi dat lui Wynant. Aș vrea să știu de unde venea inelul ei de logodnă.

— Facem tot ce putem, a zis Guild. Eu unul, chiar acum aș vrea să știu de ce, dacă n-a făcut-o el, Wynant n-a venit să ne răspundă la întrebări. Unul dintre răspunsuri ar putea fi ca nu cumva doamna Jorgensen să-l bage iar în cușca de veveriță.

M-am gândit la ceva.

— Herbert Macaulay lucrează pentru Wynant: sper că n-ați luat de bună simpla afirmație a lui Macaulay că bărbatul din Allentown nu era el?

— Nu. Era un tip mai tânăr decât Wynant, cu un păr foarte puțin grizonat, fără să fie vopsit, și nu arăta ca în pozele pe care le avem noi.

Părea sigur de sine.

— Aveți ceva de făcut în următoarele două ore?

— Nu.

— E bine. Se ridică. O să pun niște băieți să lucreze la chestiile astea despre care am discutat și pe urmă poate mergem amândoi să facem niște vizite.

— Perfect, am zis, și am ieșit din birou.

În coșul lui de gunoi era un ziar *Times*. L-am pescuit și am dat la paginile cu anunțuri. Anunțul lui Macaulay era acolo:

— Abner. Da. Bunny.

Când s-a întors Guild, l-am întrebat:

— Ce-mi puteți spune de angajații lui Wynant, dacă mai era vreunul în atelier? Au fost cercetați?

— Da, dar nu știau nimic. Au fost concediați la sfârșitul săptămânii în care a plecat el – sunt doi – și nu l-au mai văzut de atunci.

— Și ce făceau când atelierul a fost închis?

— Zugrăveau sau ceva de genul ăsta – parc-am auzit ceva de genul... verde intens? Nu știu. Dacă vreți, pot să aflu.

— Probabil că nu contează. E ceva de atelierul ăsta?

— N-arată rău, după mine. Credeți că e posibil ca atelierul să aibă vreo importanță în rezolvarea cazului?

— Orice poate să fie important.

— Aha. Păi atunci... hai să mergem!

16

— Mai întâi, a zis Guild când am plecat de la biroul lui, să-i facem o vizită domnului Nunheim. Ar trebui să fie acasă: i-am spus să nu plece până nu-l sun.

Locuința domnului Nunheim se afla la al patrulea etaj al unei clădiri întunecate, umede și puturoase, bașca zgomotoasă din cauza liniei de metrou de suprafață Sixth Avenue Elevated[1]. Guild a ciocănit în ușă.

Din casă s-au auzit sunete de mișcări grăbite, după care o voce a întrebat:

— Cine e?

Era o voce de bărbat, nazală și ușor arțăgoasă.

— John, a zis Guild.

Ușa a fost deschisă în grabă de un individ micuț și pământiu la față, de treizeci și cinci, poate treizeci și șase de ani, îmbrăcat într-un maieu, pantaloni albaștri și șosete negre de mătase.

— Nu vă așteptam, locotenente, scânci el. Ați zis că sunați înainte.

Părea înspăimântat. Avea ochii negri, mici și apropiați, gura mare, subțire și flască, iar nasul părea ciudat de mobil și cu vârful căzut, parcă fără oase.

Guild mi-a atins cotul cu mâna și am intrat. Prin ușa deschisă din partea stângă, am văzut un pat nefăcut. Camera în care am intrat era o sufragerie, sărăcăcioasă și murdară, cu haine și ziare împrăștiate și vase nespălate. Într-un intrând din partea dreaptă se aflau o chiuvetă și o

[1] The IRT Sixth Avenue Line, adesea numită Sixth Avenue Elevated sau Sixth Avenue El, a fost a doua stație de metrou de suprafață din Manhattan, după Ninth Avenue Elevated. A funcționat între 1876 și 1938, când a fost demolată.

plită. Între ele se afla o femeie, care ținea de coadă o tigaie în care sfârâia ceva. Era o tipă roșcată, cu oase zdravene, trupeșă, la vreo douăzeci și opt de ani, atrăgătoare în felul ei grosolan și neglijent. Purta un chimono roz șifonat și papuci roz ponosiți cu fundițe într-o parte. Ne-a aruncat o privire ursuză. Guild nu m-a prezentat lui Nunheim şi nu i-a acordat nicio atenție femeii.

— Stați jos, a zis și a împins niște haine mai încolo ca să facă loc la capătul canapelei.

Am luat câteva foi de ziar de pe un balansoar și m-am așezat. Pentru că Guild nu și-a scos pălăria, am făcut și eu la fel.

Nunheim s-a dus la masă, unde erau cam două degete și ceva de whisky într-o sticlă de jumătate de litru și câteva pahare și a zis:

— Beți ceva?

Guild s-a strâmbat.

— În niciun caz voma asta. Care-i treaba? De ce mi-ai zis că n-o știai pe fata aia pe nume Wolf decât din vedere?

— Păi așa și e, locotenente, martor mi-e Cel de Sus. Privirea i-a alunecat de două ori spre mine și apoi s-a retras rapid. Poate i-oi fi zis vreodată bună ziua sau ce faci sau ceva de genul ăsta când am văzut-o, dar e tot ce știu despre ea. Martor mi-e Cel de Sus.

Femeia din intrând a râs scurt, disprețuitor, dar pe fața ei nu era niciun semn de veselie.

Nunheim s-a întors cu fața spre ea.

— Bine, i-a spus, cu vocea ascuțită de furie, deschide tu pliscu' ăla, și-o să rămâi fără dinți.

Ea și-a răsucit brațul, ca să-i dea cu tigaia în cap. Nu l-a nimerit, iar tigaia s-a izbit de perete. Uleiul și gălbenușurile de ou au lăsat pete strălucitoare pe perete, podea și mobilă.

El a dat să sară la ea. N-a fost nevoie să mă ridic, am întins un picior și i-am pus piedică. S-a prăbușit pe podea. Femeia a ridicat un cuțit de bucătărie.

— Încetați odată, a mârâit Guild. Nici el nu se ridicase. Am venit să vorbim cu tine, nu să vedem comedia asta de ceartă domestică. Ridică-te și poartă-te civilizat.

Nunheim s-a ridicat încet în picioare.

— Mă scoate din minți când bea, a zis. Toată ziua numai așa a ținut-o. Și-a mișcat mâna dreaptă înainte și înapoi. Cred că mi-am scrântit încheietura.

Femeia a trecut pe lângă noi fără să ne privească, s-a dus în dormitor și a închis ușa. Guild a zis:

— Poate că, dacă n-ai umbla așa după alte femei, n-ai avea atâtea probleme cu ea.

— Ce vrei să spui, locotenente?

Nunheim era surprins, nevinovat și poate se simțea atins la o coardă sensiblă.

— Julia Wolf.

Omulețul cel pământiu era de-a dreptul indignat.

— E o minciună, locotenente. Oricine spune că eu, vreodată, am...

Guild l-a întrerupt adresându-mi-se:

— Dacă vrei să-l iei dumneata în primire, eu unul nu m-aș opri din cauza încheieturii betege: oricum n-are pic de forță-n el.

Nunheim s-a întors către mine, întinzându-mi ambele mâini.

— N-am vrut să zic că minți. Ci că poate cineva a făcut o greșeală dacă a zis...

Guild l-a întrerupt din nou:

— N-ai fi vrut să fie a ta, dacă s-ar fi putut?

Nunheim și-a umezit buza de jos și a privit circumspect spre ușa de la dormitor.

— Mă rog, a zis tărăgănat, cu glasul coborât și prudent, normal că era o tipă pe cinste. Bănuiesc că n-aș fi zis nu.

— Dar nu ți-ai încercat niciodată norocul cu ea?

Nunheim a șovăit, apoi a dat din umeri și a zis:

— Știi și dumneata cum e... Omu' cât trăiește-ncearcă.

Guild i-a aruncat o privire tăioasă.

— Ar fi fost mai bine să-mi spui asta de la început. Unde-ai fost în după-masa în care a fost omorâtă?

Omulețul a sărit de parc-ar fi fost împuns cu un ac.

— Pentru numele lui Dumnezeu, locotenente, doar nu crezi că am ceva de-a face cu asta. De ce-aș fi vrut să-i fac rău?

— Unde erai?

Nunheim şi-a strâns nervos buzele flasce.

— În ce zi a fost?...

A amuțit în clipa în care s-a deschis ușa de la dormitor.

Femeia cea trupeșă a ieșit cu o valiză în mână. Se îmbrăcase în haine de stradă.

— Miriam! a strigat Nunheim.

Ea l-a privit apatică și a spus:

— Nu-mi plac escrocii și, chiar dacă mi-ar plăcea, nu mi-ar plăcea ăia care sunt turnători, și dacă mi-ar plăcea escrocii care sunt turnători, tot nu mi-ar plăcea de tine.

S-a întors spre ușa de la intrare.

Guild, care l-a prins pe Nunheim de braț ca să-l împiedice să o urmeze pe femeie, a zis:

— Unde ai fost?

Nunheim a strigat:

— Miriam, nu pleca! Am să mă port frumos, fac orice vrei tu. Nu pleca, Miriam!

Ea a ieșit și a trântit ușa.

— Lasă-mă să plec! l-a implorat el pe Guild. Lasă-mă s-o aduc înapoi. Nu mă pot descurca fără ea. O aduc înapoi și pe urmă îți spun tot ce vrei să știi. Lasă-mă să plec. Trebuie neapărat să fiu cu ea.

— Să crezi tu! a zis Guild. Stai jos. L-a împins pe omuleț într-un scaun. N-am venit aici să vedem cum vă ciondăniți voi. Unde erai în după-masa când a fost ucisă fata?

Nunheim și-a acoperit fața cu mâinile și a început să plângă.

— Dacă mai tragi de timp, a spus Guild, îți dau una de nu te vezi.

Am turnat niște whisky într-un pahar și i l-am dat lui Nunheim.

— Vă mulțumesc, domnule, vă mulțumesc. L-a băut, a tușit și a scos o batistă jegoasă, să-și șteargă fața cu ea. Nu mai știu, dacă mă luați așa de repede, locotenente, s-a văicărit. Poate că eram la Charlie și jucam biliard, poate eram aici. Miriam precis își amintește, dacă mă lăsați s-o aduc înapoi.

— Dracu' s-o ia pe Miriam! Ce-ar fi să stai la pârnaie până-ți amintești? a întrebat Guild.

— Lasă-mă o clipă. O să-mi amintesc. Nu trag de timp, locotenente, zău! Știi că mereu am fost sincer cu dumneata. Doar că acum sunt supărat. Uită-te la încheietura mea! zise şi-şi ridică mâna dreaptă, ca să vedem cum i s-a umflat încheietura. Doar o clipă, bâigui el şi-şi acoperi iar fața cu mâinile.

Guild mi-a făcut cu ochiul și a așteptat ca memoria omulețului să se pună în funcțiune. Acesta și-a luat brusc mâinile de pe față și a început să râdă.

— Dumnezeule mare! Chiar meritam să-mi tragi una pentru asta, pe cuvânt. Păi în după-masa aia eram... Stai, să-ți arăt. S-a dus în dormitor.

Câteva clipe mai târziu, Guild a strigat:

— Hei, n-avem toată noaptea! Hai, odată!

N-a primit niciun răspuns.

În dormitor nu era nimeni, iar când am deschis ușa de la baie, am văzut că nici în baie nu era nimeni. Exista o fereastră, care era deschisă, și o scară de incendiu.

N-am zis nimic, încercând să nu las să se citească nimic pe chipul meu.

Guild și-a dat pălăria puțin mai pe spate și a spus:

— Păcat c-a făcut asta!

S-a dus la telefonul din living.

În timp ce telefona, mi-am aruncat ochii prin sertare și dulapuri, dar n-am găsit nimic. Era o căutare superficială și am renunțat definitiv după ce a pus în funcțiune mașinăria poliției.

— Cred c-o să-l găsim, nu-mi fac griji, a zis. Am vești. L-am identificat pe Jorgensen ca fiind Rosewater.

— Cine a făcut identificarea?

— Am trimis un tip să discute cu fata care i-a furnizat alibiul, Olga Fenton, și în cele din urmă tipa a mărturisit. Dar zice că totuși n-o poate face să renunțe la alibi. O să mă duc și eu să văd ce reușesc. Vreți să veniți și dumneavoastră?

M-am uitat la ceas și am zis:

— Aș vrea, dar e prea târziu. L-au prins?

— Am dat deja ordinul. M-a privit gânditor. Doamne, câte-o să aibă de povestit fătuca aia!

Am zâmbit larg.

— Acum cine credeți c-a ucis-o?

— Nu-mi fac griji, a spus. Lăsați-mă doar să am îndeajuns de multe informații cu care să-i prind la cotitură și o să-l găsesc pe vinovat cât ai zice pește.

Ajunși în stradă, mi-a promis să-mi spună ce s-a întâmplat și ne-am strâns mâinile și ne-am despărțit. Câteva secunde mai târziu a fugit după mine să-mi spună să-i transmit complimente Norei.

17

Ajuns acasă, i-am transmis Norei mesajul lui Guild și i-am spus veștile zilei.

— Și eu am un mesaj pentru tine, a zis ea. Gilbert Wynant a trecut pe-aici și a fost destul de dezamăgit că nu te găsește. M-a rugat să-ți transmit că are să-ți spună „ceva de maximă importanță".

— Probabil a descoperit că Jorgensen are o fixație maternă.

— Crezi că Jorgensen a ucis-o? a întrebat ea.

— Credeam că știu cine a făcut-o, am spus, dar totul e prea amestecat acum ca să pot avea altceva decât niște supoziții.

— Și care sunt supozițiile tale?

— Mimi, Jorgensen, Wynant, Nunheim, Gilbert, Dorothy, Aunt Alice, Morelli, tu, eu sau Guild. Poate că Studsy a făcut-o. Ce-ai zice de-o băutură?

Ea a pregătit niște cocteiluri. Eram la al doilea sau la al treilea când s-a întors după ce a răspuns la telefon și a zis:

— Prietena ta Mimi vrea să-ți vorbească.

M-am dus la telefon.

— Bună, Mimi.

— Îmi pare foarte rău că am fost așa nepoliticoasă cu tine ieri, Nick, dar eram atât de supărată că pur și simplu m-au lăsat nervii și m-am dat în spectacol. Te rog să mă ierți.

A rostit toate astea şnur, ca şi cum abia aştepta să scape de partea asta.

— E-n regulă, am zis.

Abia dacă m-a lăsat să zic vreo trei cuvinte înainte de a începe să vorbească din nou, de data asta mai rar şi pe un ton mai sincer:

— Ne putem vedea, Nick? S-a întâmplat ceva îngrozitor, ceva... nu ştiu ce să fac, încotro s-o apuc.

— Ce anume?

— Nu pot să-ţi spun la telefon, dar trebuie neapărat să-mi spui ce să fac. Am nevoie de sfatul cuiva. Nu poţi trece pe la mine?

— Acum?

— Da. Te rog.

Am zis „Bine!" şi m-am întors în living.

— Mă duc până la Mimi. A zis c-a intrat într-o încurcătură şi are nevoie de ajutor.

Nora a râs.

— Să-ţi ţii picioarele încrucişate, te rog. Ţi-a cerut scuze? Mie mi-a cerut.

— Da, ca şi cum ar fi recitat o poezie. Dorothy e acasă sau tot la tanti Alice?

— Tot la tanti Alice, conform spuselor lui Gilbert. Cât stai?

— Nicio secundă mai mult decât va fi nevoie. E posibil ca Jorgensen să fi fost arestat şi ea să vrea să afle dacă poate face ceva.

— Poate să pătească ceva? Vreau să zic, dacă n-a ucis-o el pe fată?

— Bănuiesc că ar putea fi scoase de la naftalină vechile capete de acuzare – ameninţări prin poştă, încercări de şantaj. M-am oprit din băut ca să pun o întrebare, atât pentru Nora, cât şi pentru mine: Oare el şi Nunheim se cunosc?

M-am gândit la asta, dar singura concluzie la care am ajuns a fost că exista această posibilitate.

— Păi, hai că-am plecat.

18

Mimi m-a primit cu brațele deschise.

— A fost foarte, foarte drăguț din partea ta să mă ierți, Nick, dar adevărul e că mereu ai fost cât se poate de drăguț. Nu știu ce m-a apucat luni seară.

— Nu te mai gândi la asta, am zis.

Era puțin mai trandafirie la față decât de obicei și fermitatea mușchilor faciali o făcea să pară mai tânără. Ochii îi păreau a fi și mai albaștri. Îi simțisem mâinile reci. Era încordată la maximum, dar nu mi-am putut da seama care era cauza acestei agitații.

Mi-a zis:

— A fost nemaipomenit de drăgut și din partea soției tale să...

— Nu te mai gândi la asta.

— Nick, ce ți se poate întâmpla dacă tăinuiești informații despre cineva care e vinovat de crimă?

— Să fii judecat drept complice – complice post-factum e termenul juridic.

— Chiar și dacă te răzgândești de bună voie și le oferi informațiile?

— E posibil. De obicei însă nu se întâmplă așa.

S-a uitat în jur ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu mai e nimeni în preajmă și a zis:

— Clyde a ucis-o pe Julia. Am găsit proba și am ascuns-o. Ce-or să-mi facă?

— Probabil nimic, poate doar să-ți facă zile fripte, dacă le-o predai. A fost soțul tău: sunteți suficient de apropiați ca niciun juriu să nu te condamne fiindcă ai încercat să-l protejezi – firește, în afara cazului în care ar avea vreun motiv să creadă că ai avut și alt mobil.

M-a întrebat calmă și fără grabă:

— Tu crezi că am?

— Nu știu, am zis. Bănuiala mea e că intenționai să folosești această dovadă a vinovăției lui ca să-l ușurezi de niște biștari imediat ce vei fi luat legătura cu el, dar acum a intervenit ceva care te-a făcut să te răzgândești.

Şi-a aruncat mâna dreaptă, cu unghiile ascuțite, ca o gheară spre fața mea. Avea dinții strânși, cu buzele încleștate deasupra lor.

Am prins-o de încheietură.

— Femeile devin tot mai periculoase, am zis, pe un ton gânditor. Tocmai am văzut una care a aruncat cu tigaia într-un tip.

A râs, cu aceeași privire de gheață.

— Ești un nemernic! Întotdeauna crezi tot ce mai e rău despre mine, așa-i?

I-am eliberat mâna și a început să-și frece semnele pe care degetele mele i le lăsaseră în jurul încheieturii.

— Cine era femeia care a aruncat cu tigaia? a întrebat. O cunosc?

— Nu era Nora, dacă la ea te gândeşti. Zi, l-au arestat pe Victor Christian Rosewater-Jorgensen?

— Poftim?

Uimirea ei mi s-a părut sinceră, deşi încrederea mea în Mimi şi în părerea mea m-au surprins.

— Jorgensen e Rosewater, am zis. Ți-l mai amintești. Credeam că știi.

— Vrei să spui bărbatul ăla îngrozitor care...

— Da.

— Nu pot să cred. Se ridică și începu să-și frângă degetele. Pur și simplu nu pot. Nu pot. Pe fața ei se citea o spaimă cumplită, iar glasul îi era încordat, inuman, ca de ventriloc. Nu pot să cred.

— Ne-ar ajuta enorm, am zis.

Nu mă asculta. S-a întors și s-a dus la fereastră, unde a rămas cu spatele la mine.

Am zis:

— Sunt doi tipi într-o mașină din față care par să fie polițiști ce așteaptă să-l ia pe sus când...

S-a întors spre mine și a întrebat tăios:

— Ești sigur că e Rosewater?

Frica aproape îi dispăruse de pe față și glasul îi era măcar, din nou, omenesc.

— Poliția e sigură.

Ne-am uitat lung unul la altul, fiecare cu gândurile lui. Eu mă gândeam că nu se temuse că Jorgensen o ucisese pe Julia Wolf, și nici măcar că ar putea fi arestat: se temuse că motivul pentru care se însurase cu ea fusese ca să-și asigure un avantaj în schema distrugerii lui Wynant.

Când am râs – nu fiindcă ideea mi se părea amuzantă, ci fiindcă îmi venise atât de brusc – a tresărit și a zâmbit confuz.

— N-am să te cred, a zis ea, și glasul îi era foarte blând acum, până nu-mi va spune el cu gura lui.

— Și când îți spune, ce faci?

A ridicat vag din umeri și buza de jos i-a tremurat un pic.

— E soțul meu.

Ar fi trebuit să mă amuze, dar m-a iritat. Am zis:

— Mimi, vorbești cu Nick. Îți mai aduci aminte de mine, N-i-c-k.

— Știu că n-ai avut niciodată o părere prea bună despre mine, a zis ea posacă. Crezi că sunt...

— Bine. Bine. Hai s-o lăsăm aşa. Hai să ne întoarcem la dovada pe care ai găsit-o că Wynant e vinovat.

— Da, chiar aşa, a zis şi s-a îndepărtat de mine. Când a revenit, buza de jos îi tremura din nou: A fost o minciună, Nick, n-am găsit nimic, a zis apropiindu-se de mine. Clyde n-avea niciun drept să le trimită scrisorile alea lui Alice şi lui Macaulay ca să-i facă pe toţi să mă bănuiască, şi m-am gândit c-ar merita să inventez şi eu ceva împotriva lui, fiindcă eu chiar credeam – chiar cred – că el a ucis-o şi doar...

— Şi ce-ai inventat? am întrebat-o.

— Încă n-am inventat nimic. Am vrut mai întâi să aflu ce-aş putea păţi – ştii ce te-am întrebat. Poate aş fi spus că şi-a recăpătat pentru foarte scurt timp cunoştinţa cât am fost singură cu ea, în timp ce ceilalţi dădeau telefoane, şi mi-a zis că el a făcut-o.

— N-ai fi zis c-ai auzit ceva şi ai păstrat tăcerea; ai fi zis că ai găsit ceva, pe care l-ai ascuns.

— Dar încă nu mă hotărâsem ce...

— Când ai auzit despre scrisoarea lui Wynant pentru Macaulay?

— În după-masa asta, a spus ea, a fost aici un tip de la poliţie.

— Şi nu te-a întrebat nimic despre Rosewater?

— M-a întrebat dacă îl cunosc sau l-am cunoscut vreodată, iar eu am crezut că spun adevărul când am zis că nu.

— Poate că ai dreptate, am zis. Acum, pentru prima oară, cred că ai spus adevărul când ai zis c-ai găsit nu ştiu ce dovadă împotriva lui Wynant.

A căscat ochii mari.

— Nu înţeleg.

— Nici eu, dar ar putea să fie aşa: poate că ai găsit ceva şi te-ai hotărât să ascunzi asta, probabil cu gândul de a i-l

vinde lui Wynant; apoi, când scrisorile lui te-au adus în vizor, ai decis să renunți la ideea de a scoate bani din povestea asta și să împuști doi iepuri: să i-o plătești și să te protejezi, încredințând dovada poliției; în cele din urmă, când ai aflat că Jorgensen e Rosewater, faci din nou stânga-mprejur și aduci respectiva dovadă la înaintare, de data asta nu pentru bani, ci ca să-l lași pe Jorgensen într-o situație cât se poate de proastă, drept pedeapsă pentru că s-a însurat cu tine ca să se răzbune pe Wynant, și nu din dragoste.

Ea a zâmbit calm și a întrebat:

— Tu chiar mă crezi capabilă de orice, nu-i așa?

— Nu contează, am zis. Lucrul care contează pentru tine e că probabil o să-ți sfârșești viața în închisoare.

Țipătul ei nu s-a auzit tare, dar a fost cumplit, iar spaima pe care i-o văzusem mai devreme pe chip a fost nimic pe lângă cea de acum. M-a prins de revere și a început să tragă de ele, bolborosind:

— Nu mai spune asta, te rog. Spune că nu crezi așa ceva!

Tremura, așa că mi-am pus un braț în jurul ei ca să n-o las să cadă.

Nu l-am auzit pe Gilbert până când a tușit și a întrebat:

— Te simți bine, mamă?

Ea și-a luat încet mâinile de pe reverele mele, a făcut un pas înapoi și a zis:

— Mama ta e o femeie cam prostuță. Încă tremura, dar mi-a zâmbit și și-a luat o voce jucăușă: Ești o brută să mă sperii în halul ăsta.

I-am zis că-mi pare rău.

Gilbert și-a pus haina și pălăria pe un scaun și s-a uitat la amândoi cu o curiozitate politicoasă. Când a devenit limpede că niciunul dintre noi n-o să-i spună nimic a tușit

din nou, a zis „Îmi pare foarte bine să vă văd!" și a venit să dea mâna cu mine.

I-am spus că îmi pare bine să-l văd.

Mimi a zis:

— Ai ochii obosiți. Pun pariu c-ai citit iar toată seara fără ochelari. A dat din cap și mi-a spus: E la fel de greu să te-nțelegi cu el ca și cu taică-său.

— Aveți vreo veste despre tata? a întrebat.

— Nu, de când am primit vestea aia falsă că s-ar fi sinucis, am zis. Bănuiesc c-ai auzit c-a fost o alarmă falsă.

— Da. A șovăit. Aș vrea să vă văd câteva minute înainte să plecați.

— Sigur.

— Dar îl vezi chiar acum, dragul meu, a spus Mimi. Aveți secrete despre care n-ar trebui să aflu și eu?

Tonul ei era destul de relaxat. Nu mai tremura.

— Te-ar plictisi.

Și-a luat pălăria și haina, m-a salutat și a părăsit încăperea.

Mimi a clătinat iar din cap și a zis:

— Nu-l înțeleg deloc pe copilul ăsta. Mă întreb ce-o fi înțeles când ne-a găsit așa.

Nu părea să fie îngrijorată. Apoi a continuat, mai serios:

— Ce te-a făcut să spui asta, Nick?

— Că o să sfârșești în...?

— Nu, nu contează. S-a cutremurat. Nu vreau să aud așa ceva. Poți să rămâi la cină? Probabil am să fiu singură.

— Îmi pare rău, dar nu pot. Cum rămâne cu dovada pe care-ai găsit-o?

— Chiar n-am găsit nimic, zău. A fost o minciună. S-a încruntat cu toată seriozitatea: Nu mă mai privi așa. A fost o minciună, zău.

— Deci m-ai chemat doar ca să mă minți? am întrebat-o. Și pe urmă te-ai răzgândit?

A început să chicotească.

— Cred că mă placi cu adevărat, Nick, altfel n-ai fi atât de nesuferit mereu.

Nu-i înțelegeam logica.

— Mă duc să văd ce dorește Gilbert și pe urmă fug, am zis.

— Mi-ar plăcea să poți rămâne.

— Îmi pare rău, nu pot, am repetat. Unde-l găsesc?

— A doua ușă la... Chiar l-au arestat pe Chris?

— Depinde, i-am zis, de răspunsurile pe care le dă. Va trebui să le spună tot ce vor ca să nu-l bage la răcoare.

— Ei, o să le... A tăcut, m-a privit tăios și a întrebat: Nu mă păcălești, nu? Chiar e Rosewater ăla?

— Poliția e destul de sigură.

— Dar bărbatul care a fost aici în după-masa asta nu mi-a pus nici măcar o întrebare despre Chris, a ripostat ea. M-a întrebat doar dacă știam...

— La ora aia nu erau siguri, i-am explicat. Era doar o idee.

— Și acum sunt siguri?

Am încuviințat.

— Și cum au aflat?

— De la o fată pe care o cunoaște, am zis.

— Cine? Privirea i s-a întunecat o clipă, dar încă își controla bine vocea.

— Nu mai știu cum o cheamă. Apoi i-am spus adevărul: Cea care i-a furnizat alibiul pentru seara crimei.

— Alibiul? a întrebat indignată. Vrei să spui că poliția ia de bun cuvântul unei fete de teapa ei?

— Ce teapă?

— Știi la ce mă refer.

— Nu știu. O cunoști pe fată?

— Nu, a zis ca și cum aș fi insultat-o. M-a fixat cu ochii îngustați și a coborât glasul până când a ajuns doar o șoaptă: Nick, tu crezi că el ar fi putut s-o omoare pe Julia?

— De ce-ar fi făcut asta?

— Să zicem că s-a însurat cu mine ca să se răzbune pe Clyde, a zis ea, și... Știi bine că m-a îndemnat să vin aici să încerc să scot niște bani de la Clyde. Poate că eu am sugerat ideea – nu mai știu –, dar el a insistat. Și pe urmă să zicem că s-a întâmplat să se întâlnească accidental cu Julia. Ea îl cunoștea, firește, fiindcă lucraseră pentru Clyde în același timp. Și el știa că mă duc s-o văd în după-masa aia și mă teameam că, dacă o înfurii, ea l-ar putea da de gol și... N-ar putea fi asta?

— N-are nicio logică. În plus, voi ați plecat de aici împreună în după-masa aia. N-ar fi avut timp să...

— Dar taxiul meu abia se târa, a zis, și pe urmă poate că m-am oprit pe undeva pe drum – așa cred. Cred că m-am oprit la o drogherie să-mi iau o aspirină. A încuviințat energic din cap. Îmi amintesc precis.

— Și el știa că ai de gând să faci asta, fiindcă îi spuseseși, i-am sugerat. Nu poți să continui așa, Mimi. Crima e o treabă serioasă. E floare la ureche să-i acuzi aiurea pe unii doar fiindcă te-au înșelat pe tine.

— Doar fiindcă m-a înșelat? m-a întrebat, cu ochii ieșiți din orbite. Auzi acolo!

L-a făcut pe Jorgensen cum i-a venit la gură, folosind toate invectivele obișnuite, obscene sau jignitoare în orice sens posibil, ridicând treptat vocea până când, spre final, ajuns să țipe.

Când s-a oprit să respire am spus:

— Frumoase înjurături, dar să știi că...

— A avut până și tupeul să sugereze că poate eu am ucis-o, mi-a zis. N-a avut suficient curaj să mă întrebe direct, dar a tot insistat până când i-am spus-o verde în față... chiar așa, că n-am făcut-o eu.

— Voiai să spui altceva. I-ai spus verde în față ce anume?

A bătut din picior, ca un copil.

— Nu mă mai sâcâi atât.

— Bine, du-te naibii! am zis. Nu eu am vrut să vin aici. Am plecat să-mi iau pălăria și haina.

A fugit după mine şi m-a prins de braț.

— Te rog, Nick, şi îmi pare rău. Firea asta a mea idioată e de vină. Nu știu ce am...

Gilbert a intrat și a zis:

— Vă conduc o parte din drum.

Mimi s-a uitat mânioasă la el.

— Ai ascultat.

— Cum aș fi putut să n-o fac, la halul în care ai urlat? a întrebat el. Îmi dai și mie niște bani?

— N-am terminat de vorbit, a zis ea.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să fug, Mimi. E târziu.

— Te întorci după ce se termină întâlnirea?

— Dacă nu e prea târziu. Nu mă aștepta.

— O să fiu aici, mi-a spus, oricât ar fi de târziu.

Am zis că am să încerc să ajung. I-a dat bani lui Gilbert. Am coborât scările amândoi.

19

— Am ascultat, normal, mi-a zis Gilbert în timp ce ieşeam din clădire. Cred c-ar fi o prostie să nu asculți când

ai ocazia, dacă ești interesat de studiul caracterului uman, fiindcă oamenii nu sunt niciodată exact la fel cum sunt cu tine. Oamenilor nu le place când află despre asta, firește, dar – zâmbi – nici păsărilor și animalelor nu cred că le place să fie spionate de naturaliști.

— Cât ai auzit? l-am întrebat.

— A, suficient cât să știu că n-am ratat nimic important.

— Și ce părere ai?

Și-a țuguiat buzele, pe frunte i-au apărut cute și a zis cu un aer de magistrat:

— E greu de spus exact. Mama se pricepe uneori să ascundă informații, dar nu se prea pricepe să le inventeze. E amuzant – bănuiesc c-ai observat – că oamenii care mint cel mai mult sunt aproape întotdeauna cei care o fac cel mai prost și sunt mai ușor de păcălit cu minciuni decât majoritatea celorlalți. Ai zice că sunt primii care se prind de-o minciună, dar se pare că tocmai ei sunt cei care sunt gata să creadă orice. Bănuiesc c-ați remarcat asta, nu?

— Da.

A zis:

— Uitați ce voiam să vă spun: Chris n-a venit acasă azi-noapte. De-asta mama e și mai supărată decât de obicei, iar azi-dimineață, când am primit corespondența, am găsit o scrisoare de la el şi m-am gândit că ar putea conține ceva important, așa că am deschis-o cu ajutorul aburilor. A scos o scrisoare din buzunar și mi-a întins-o. Ați face bine s-o citiți și pe urmă o s-o sigilez iar și o punem la corespondența de mâine în cazul în care se întoarce, deși eu nu cred c-o s-o facă.

— De ce nu crezi? am întrebat luând scrisoarea.

— Păi, chiar e Rosewater.

— Ai discutat cu el despre asta?

— N-am avut ocazia. Nu l-am mai văzut de când mi-ați spus.

M-am uitat la scrisoarea din mâna mea. Plicul avea ștampila poștei din Boston, Massachusetts, 27 decembrie 1932, și era adresat cu o scriitură feminină ușor copilărească domnului Christian Jorgensen, Courtland Apts., New York, N. Y.

— Dar cum s-a făcut c-ai deschis-o? am întrebat, scoțând scrisoarea din plic.

— Nu cred în intuiție, a zis, dar probabil că uneori te influențează anumite mirosuri, sunete, poate ceva legat de scrisul persoanei, amănunte pe care nu le poți analiza și de care poate nici măcar nu ești conștient. Nu știu ce-a fost: pur și simplu am simțit că ar putea să conțină ceva important.

— Ți se întâmplă des să ai astfel de „simțiri" în legătură cu scrisorile familiei?

Mi-a aruncat o privire grăbită de parcă ar fi vrut să vadă dacă-l iau peste picior, după care a zis:

— Nu foarte des, dar nu e prima oară când le deschid scrisorile. V-am spus că mă interesează cum gândesc oamenii.

Am citit scrisoarea:

Dragă Vic,

Mi-a scris Olga că te-ai întors în S.U.A., te-ai însurat cu altă femeie și folosești numele de Christian Jorgensen. Nu-i frumos, Vic, așa cum știi și tu, să mă lași fără niciun cuvânt, toți anii ăștia. Și fără niciun ban. Știu că a trebuit să pleci din cauza necazului pe care l-ai avut cu domnul Wynant, dar sunt sigură că el a uitat demult toată povestea și cred și că ai fi putut să-mi scrii, fiindcă știi prea bine că mereu am fost prietena ta și sunt gata să fac orice îmi stă în putere, oricând mi-ai cere-o. Nu vreau să-ți fac un reproș, Vic, dar trebuie să te văd. Duminică și luni n-am să fiu la magazin, fiindcă e

Revelionul. O să vin la N. Y. sâmbătă seară și trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Scrie-mi unde ne putem vedea și la ce oră, fiindcă nu vreau să-ți fac necazuri. Ai grijă să-mi scrii imediat, ca să pot primi răspunsul la timp.

Adevărata ta nevastă,
Georgia

Era și o adresă cu toate detaliile.

Am zis „Măi, măi, măi!" și am pus scrisoarea înapoi în plic.

— Cum de-ai rezistat tentației de a-i spune mamei tale despre asta?

— A, știam care o să fie reacția ei. Ați văzut cum s-a purtat după ce-ați vorbit cu ea. Ce credeți c-ar trebui să fac?

— Ar trebui să mă lași să le spun şi celor de la poliție.

A încuviințat imediat.

— Dacă dumneavoastră credeți că așa e cel mai bine... Dacă vreți, puteți să le-o arătați.

I-am mulțumit și am pus scrisoarea în buzunar.

A spus:

— Mai e ceva: am niște morfină cu care făceam niște experimente și cineva mi-a furat-o, cam douăzeci de grame.

— Ce fel de experimente?

— O testam pe mine. Voiam să-i studiez efectele.

— Și îți place? l-am întrebat.

— A, nu e vorba că-mi place sau nu. Voiam pur și simplu să știu cum e. Nu-mi plac lucrurile care îți pun o pâclă pe creier. De asta nici nu beau prea des și nici măcar nu fumez. Vreau să încerc cocaina totuși, fiindcă asta se zice că ascute mintea, așa-i?

— Așa se zice. Și cine crezi că ți-a furat marfa?

— Bănuiesc că Dorothy, fiindcă am o teorie despre ea. De-asta mă duc la cină la tanti Alice: Dorry e tot acolo și vreau să aflu. Pot să scot orice vreau de la ea.

— Păi, dacă a fost acolo, am întrebat, cum ar fi putut să...

— A fost acasă aseară pentru puțin timp. În plus, nu știu exact când a fost furată. Azi e prima oară când am deschis cutia după trei sau patru zile.

— Știa că ai morfină?

— Da. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care o și suspectez. Nu cred c-a luat-o altcineva. Am experimentat-o și pe ea.

— Și i-a plăcut?

— A, i-a plăcut destul de mult, dar ar fi luat-o oricum. Dar ce vreau eu să vă întreb e: ar fi putut să devină dependentă, într-un interval atât de scurt?

— Cât de scurt?

— O săptămână... Ba nu, zece zile.

— Mă-ndoiesc, cu excepția cazului în care s-a autosugestionat. I-ai dat multă morfină?

— Nu.

— Spune-mi dacă afli, am zis. Eu o să iau un taxi. Ne mai vedem.

— Veniți pe la noi mai spre seară, nu?

— Dacă reușesc. Poate ne vedem atunci.

— Da, a spus el. Mulțumesc mult de tot.

La prima drogherie m-am oprit să-l sun pe Guild, fără să mă aștept să-l găsesc la birou, dar sperând să aflu telefonul sau adresa de acasă. Încă era acolo.

— Lucrați până târziu, am zis.

Mi s-a părut destul de vesel când a răspuns:

— Asta-i viața.

I-am citit scrisoarea Georgiei, i-am dat adresa.

— Bună treabă, a zis.

I-am spus că Jorgensen nu fusese acasă de ieri.

— Credeți că-l găsim la Boston? a întrebat.

— Ori acolo, presupun, ori cât de departe a reușit să ajungă în sud până la ora asta.

— O să încercăm ambele variante, a zis, încă voios. Am și eu o veste pentru dumneata. Amicul nostru Nunheim a fost ciuruit cu un pistol de calibru 32, la circa o oră după ce ne-a tras nouă clapa – mai mort de-atât nu se poate. Gloanțele par să aparțină aceluiași pistol care a fost folosit pentru a-i face felul do'n'șoarei Wolf. În clipa asta, experții le compară. Cred că acum îi pare rău că n-a stat să discute cu noi.

20

Când am ajuns acasă, Nora mânca o bucată de carne de rață rece cu o mână, iar cu cealaltă făcea un puzzle.

— Am crezut că te-ai mutat la ea, a zis. Ai fost detectiv: găsește-mi și mie o bucată maronie într-o formă care seamănă cu un melc și are gâtul lung.

— De rață sau de puzzle? Hai să nu mergem la soții Edge în seara asta: sunt plicticoși.

— Bine, dar or să se supere.

— N-avem noi norocul ăsta, m-am lamentat. Or să supere pe familia Quinn și...

— Vezi că te-a sunat Harrison. Mi-a zis să-ți spun că acum e momentul să cumperi niște acțiuni McIntyre Porcupine – parcă așa-i zicea –, fiindcă merg la fix cu portofoliul tău Dome. A zis că bursa s-a-nchis la douăzeci și un sfert.

A pus o mână pe puzzle.

— Piesa care-mi trebuie vine aici.

I-am găsit piesa pe care-o dorea și i-am spus, aproape cuvânt cu cuvânt, ce se întâmplase și se discutase acasă la Mimi.

— Nu-mi vine să cred, a zis. Inventezi? Nu există asemenea oameni. Ce-i cu ei? Sunt primele exemplare dintr-o nouă rasă de monștri?

— Eu îți spun doar ce se întâmplă; nu pot să-ți și explic.

— Și cum ai explica? Pare că în toată familia lor nu există nici măcar un singur om – acum, când Mimi s-a întors împotriva iubitului ei Chris – care să aibă fie și cel mai vag și rezonabil sentiment față de vreunul dintre ceilalți. Şi totuși, într-un anume fel, seamănă cu toții.

— Poate că așa se explică, i-am sugerat.

— Mi-ar plăcea s-o văd pe tanti Alice, a zis. Ai de gând să predai scrisoarea aia la poliție?

— L-am sunat deja pe Guild, am răspuns, apoi i-am spus despre Nunheim.

— Și asta ce înseamnă? a întrebat.

— Păi în primul rând, dacă Jorgensen a părăsit orașul, și cred că a făcut-o, iar gloanțele provin de la aceeași armă care a fost folosită și în cazul Juliei Wolf, și probabil că așa e, atunci poliția va trebui să-i găsească complicele, dacă vor să-i pună ceva în cârcă.

— Sunt sigură că, dac-ai fi un bun detectiv, ai fi în stare să-mi explici toate astea, ca să înțeleg și eu.

S-a întors la puzzle.

— Te duci înapoi la Mimi?

— Mă îndoiesc. Ce-ai zice să lași puțin prostiile astea și să mâncăm și noi ceva?

Telefonul a început să sune și am răspuns. Era Dorothy Wynant.

— Alo, Nick?

— Chiar eu. Ce mai faci, Dorothy?

— Gil tocmai a ajuns aici și m-a întrebat despre știi tu ce și vreau să-ți spun că am luat-o, dar doar ca să nu-l las să ajungă vreun dependent de droguri.

— Și ce-ai făcut cu ea? am întrebat.

— M-a pus să i-o dau înapoi și nu mă crede, dar zău, ăsta e singurul motiv pentru care am luat-o.

— Te cred.

— Vrei să-i spui asta și lui Gil? Dacă mă crezi tu, o să mă creadă și el, fiindcă el crede că tu te pricepi la lucrurile astea.

— O să-i spun când îl văd, i-am promis.

A urmat o pauză, apoi m-a întrebat:

— Ce face Nora?

— Din câte văd, foarte bine. Vrei să vorbești cu ea?

— Păi da, dar vreau să te întreb ceva. Ți-a zis mama ceva despre mine azi, când ai fost la ea?

— Din câte-mi amintesc, nu. De ce ?

— Și Gil?

— Doar despre morfină.

— Ești sigur?

— Destul de sigur, am zis. De ce ?

— Nu-i nimic, zău, dacă ești sigur. E doar o idee prostească.

— Bine. O chem pe Nora.

M-am dus în living.

— Dorothy vrea să vorbească cu tine. N-o invita să mănânce cu noi.

Când s-a întors de la telefon, Nora avea un licăr ciudat în privire.

— Ce mai e? am întrebat.

— Nimic. Mi-a zis doar „Ce mai faci?" și chestii de genul ăsta.

Am spus:

— Dacă-ți minți bărbățelul cel scump și iubit, Cel de Sus o să te pedepsească.

Ne-am dus să cinăm la un restaurant japonez de pe Fifty-eighth Street, după care am lăsat-o pe Nora să mă convingă să mergem totuși la familia Edge. Halsey Edge era un tip înalt și uscățiv, de cincizeci și ceva de ani, cu fața galbenă și trasă și fără pic de păr. Spunea despre sine că e „profanator de morminte prin profesie și înclinație" – unica lui glumă, dacă asta era –, o expresie prin care voia să spună că e arheolog și era foarte mândru de colecția sa de halebarde. Nu era așa de rău odată ce te resemnai cu faptul că din când în când o să-ți arate și o să-ți vorbească despre muzeul său de arme – topoare de piatră, topoare de aramă, topoare de bronz, topoare cu două tăișuri, topoare multifațetate, topoare poligonale, topoare bătute cu ciocanul, ciocane, barde, topoare mesopotamiene, topoare ungurești, topoare scandinave... și toate păreau într-o stare precară. Cu nevastă-sa aveam noi probleme. O chema Leda, însă el îi spunea Tip. Era foarte micuță, iar părul, ochii și pielea ei, deși aveau în mod firesc fiecare o altă nuanță, erau toate întunecate. Rareori stătea jos – se cocoța pe lucruri – și-i plăcea să-și înalțe gâtul și să-și încline ușor capul într-o parte. Nora avea o teorie că, la un moment dat, Edge deschisese un mormânt antic, Tip fugise din el, iar Margot Innes vorbea mereu despre ea ca despre un gnom, pronunțând răspicat fiecare literă a cuvântului. Mi-a spus odată că nu crede că vreo operă literară scrisă în urmă cu mai mult de douăzeci de ani va supraviețui, fiindcă autorii nu făceau apel la psihiatrie. Locuiau într-o casă veche și plăcută, cu trei etaje, de la marginea Greenwich Village și aveau băuturi excelente.

Când am ajuns, se aflau deja acolo peste zece persoane. Tip ne-a prezentat celor pe care nu-i cunoșteam, după care m-a tras într-un colț.

— De ce nu mi-ai spus că oamenii pe care i-am cunoscut la voi acasă de Crăciun sunt implicați într-o crimă neelucidată? m-a întrebat, înclinându-și capul spre stânga până când urechea i s-a lipit practic de umăr.

— Nu știu dacă sunt. Și-n plus, ce mai înseamnă în ziua de azi o crimă neelucidată în plus?

Ea și-a înclinat capul spre dreapta.

— Nici măcar nu mi-ai spus că ai preluat cazul.

— Am făcut eu asta? A, înțeleg ce vrei să spui. Păi... nu l-am preluat și nici nu îl preiau. Faptul că am fost împușcat ar trebui să dovedească limpede că eram doar un martor nevinovat.

— Te doare tare?

— Mă cam mănâncă. Am uitat să-mi schimb compresa în după-masa asta.

— Și Nora? Nu s-a speriat de moarte?

— La fel ca mine și ca tipul care m-a împușcat. Uite-l și pe Halsey. Încă n-am vorbit cu el.

În timp ce mă strecuram pe lângă ea, căutând o scăpare, mi-a zis:

— Harrison a promis c-o aduce pe fiică-sa în seara asta.

Am vorbit câteva minute cu Edge – banalități, despre o casă pe care și-o cumpăra în Pennsylvania –, după care mi-am luat o băutură și i-am ascultat pe Larry Crowley și Phil Thames întrecându-se în bancuri porcoase până când a venit nu știu ce femeie și i-a pus lui Phil o întrebare – era profesor la Columbia – despre tehnocrație, una dintre întrebările săptămânii. Larry și cu mine ne-am retras.

Ne-am dus spre locul în care stătea Nora.

— Ai grijă, mi-a zis. Gnomul și-a pus în gând să nu se lase până nu scoate de la tine toate detaliile poveștii despre moartea Juliei Wolf.

— Știu.

— E nebun după fata aia, nu? a întrebat Larry. Mi-a zis că o să divorțeze de Alice și-o să se însoare cu ea.

Nora a zis cu milă „Biata Alice!". Nu-i plăcea de Alice. Larry a spus:

— Depinde din ce unghi privești. El o plăcea pe Alice. L-am văzut pe individul ăla însurat cu mama fetei ieri. Știi, tipul cel înalt pe care l-am cunoscut acasă la voi.

— Jorgensen?

— Exact. Ieșea de la o casă de amanet de pe Sixth Avenue, în apropiere de Forty-sixth.

— Ai vorbit cu el?

— Era într-un taxi. Oricum, probabil că e politicos să te faci că nu-i vezi pe cei care ies din case de amanet.

Tip a cerut să se facă liniște, iar Levi Oscant a început să cânte la pian. Quinn era beat criță, iar Dorothy... e puțin spus că strălucea. A venit la mine și mi-a șoptit:

— Vreau să plec când plecați tu și Nora.

— Micul dejun n-o să te găsească aici, am zis.

Tip mi-a făcut semn să tac. Am mai ascultat niște muzică. Dorothy s-a foit lângă mine câteva clipe, apoi a șoptit iar:

— Gil zice că mai târziu te duci la mama. Așa-i?

— Mă îndoiesc.

Quinn a venit la noi, legănându-se pe picioare.

— Ce mai faci, băiete? Ce mai faci, Nora? I-ai transmis mesajul meu? (Tip a făcut „Sssst!" spre el. El nu i-a acordat nicio atenție. Alte persoane au început să vorbească, ușurate.) Uite ce e, băiete, banca ta e Goldent Gate Trust din San Francisco, așa-i?

— Am niște bănuți acolo.

— Scoate-i, băiete. Am auzit în seara asta că e destul de instabilă.

— Bine. Dar n-am cine știe cât în cont.

— Nu? Și ce-ai făcut cu toți banii?

— Eu și francezii strângem aur.

A dat grav din cap.

— Oameni ca tine pun țara asta pe butuci.

— Oamenii ca mine nu se duc pe apa sâmbetei odată cu ea, am zis. Unde ți-ai făcut plinul în halul ăsta?

— Alice e de vină. Mă toacă-ntruna de o săptămână. Dacă n-aș bea, aș înnebuni.

— Și de ce te toacă?

— Fiindcă beau. Crede... Se lăsă în față și-și coborî secretos vocea. O să divorțez și o să mă însor...

Încercase să-și pună un braț în jurul lui Dorothy. Ea i l-a îndepărtat și a zis:

— Ești prost și obositor. Aș vrea să mă lași în pace.

— Crede că sunt prost și obositor, mi-a spus. Știi de ce nu vrea să se mărite cu mine? Pun pariu că nu știi. Fiindcă e îndră...

— Taci! Taci din gură, bețiv tâmpit! Dorothy începu să-i dea palme peste față cu ambele mâini. Avea fața roșie, vocea ascuțită. Dacă mai zici o vorbă, te omor!

Am luat-o de lângă Quinn; Larry l-a prins, ajutându-l să nu cadă. Acesta a scâncit:

— M-a lovit, Nick!

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Dorothy își îngropase capul în haina mea și părea că plânge.

În jurul nostru s-au adunat toți oamenii. Tip a venit în fugă, cu chipul strălucind de curiozitate.

— Ce e, Nick?

— Doi oameni care-au băut prea mult și vorbesc fără să se gândească, am zis. Sunt în regulă. O să am grijă să ajungă cu bine acasă.

Tip nu avea de gând să se mulțumească doar cu atât: voia ca ei să stea cel puțin până când reușea să afle şi ea ce s-a întâmplat. O sfătui pe Dorothy să se întindă puțin, se oferi să-i aducă ceva – orice-a fi vrut să spună cu asta – lui Quinn, care stătea cu mare greutate în picioare.

Eu și Nora am plecat cu ei, Larry s-a oferit să vină și el, dar am hotărât că nu era cazul. În taxi, în drum spre apartamentul lui, Quinn a dormit într-un colț, iar Dorothy a stat țeapănă, îmbufnată și tăcută în celălalt colț, cu Nora la mijloc. Eu m-am agățat de unul dintre scaunele rabatabile din fața lor și m-am gândit că, oricum, nu stătusem mult la familia Edge.

Nora și Dorothy au rămas în taxi cât l-am dus eu pe Quinn sus. Era destul de moale în mâinile mele.

Alice a deschis ușa când am sunat. Avea pe ea o pijama verde și peria de păr într-o mână. A aruncat o privire plictisită spre Quinn și a spus plictisită:

— Adu-l în casă.

M-am conformat și am întins ființa fără formă pe un pat. Aceasta a mormăit ceva ce n-am înțeles și și-a mișcat fără vlagă o mână în spate și-n față, dar ochii i-au rămas închiși.

— Îl pregătesc eu de culcare, am zis și i-am lărgit cravata.

Alice s-a aplecat peste piciorul patului.

— Dacă vrei tu. Eu am renunțat s-o mai fac.

I-am scos haina, vesta, cămașa și tricoul.

— De data asta unde-a leșinat? întrebă fără prea mare interes.

Încă mai stătea în picioare la piciorul patului, dar acum se pieptăna.

— La familia Edge, am zis, descheindu-i nasturii de la pantaloni.

— Cu scorpia aia mică a lui Wynant?

Rostise întrebarea pe tonul cel mai firesc posibil.

— Erau mulți oameni acolo.

— Da, a zis ea. N-ar alege niciodată un loc fără lume. Își mai perie părul de câteva ori. Deci nu crezi c-ar fi prietenos să-mi povestești ceva?

Soțul ei se foi puțin și murmură „Dorry...".

I-am scos pantofii. Alice oftă.

— Îmi amintesc de vremurile când avea mușchi.

Se uită la soțul ei până când i-am dat jos și ultimele haine și l-am răsucit sub cearșaf. Apoi oftă iar și spuse:

— Îți aduc ceva de băut.

— Va trebui să te grăbești. Nora mă așteaptă în taxi.

Deschise gura ca pentru a spune ceva, o închise, apoi o deschise iar și zise:

— 'nțeles.

M-am dus cu ea în bucătărie.

La scurt timp, a spus:

— Nu e treaba mea, Nick, dar ce crede lumea despre mine?

— Ești la fel ca toți ceilalți: unii te plac, alții nu, iar unii nici una, nici alta.

Se încruntă.

— Nu asta te-am întrebat. Ce crede lumea despre faptul că stau cu Harrison, deși el aleargă după orice fetișcană fără minte?

— Nu știu, Alice.

— Tu ce părere ai despre asta?

— Cred că probabil știi tu ce faci și, orice-ai face, e treaba ta.

Mă privi dezamăgită.

— Nu vrei să spui nimic care să-ți facă probleme, așa-i? Zâmbi amar: Știi că stau cu el doar pentru banii lui, așa-i? Poate pentru tine nu e mare lucru, dar pentru mine e – așa am fost crescută.

— Există întotdeauna varianta divorțului și a pensiei alimentare. Nu se poate să nu te fi...

— Bea-ți băutura și pleacă dracului de-aici, a zis obosită.

21

Nora îmi făcu loc în taxi între ea și Dorothy.

— Vreau niște cafea, a spus. Mergem la *Reuben's*?

Am încuviințat și i-am spus șoferului adresa.

Dorothy a întrebat timid:

— A zis ceva soția lui?

— Ți-a transmis dragostea ei.

— Nu mai fi antipatic, a spus Nora.

— Sincer, nu-mi place de el, Nick, a zis Dorothy. N-o să ne mai vedem niciodată, pe cuvânt. Părea destul de trează acum. A fost... în fine, mă simțeam singură, iar el era unul dintre cei cu care puteam să bat în voie orașul.

Am dat să zic ceva, dar m-am oprit când Nora mi-a dat un ghiont în coastă:

— Nu-ți face griji. Harrison a fost întotdeauna un tembel.

— Nu vreau să pun paie pe foc, am zis, dar cred că e sincer îndrăgostit de fată.

Nora m-a înghiontit din nou. Dorothy m-a privit cu atenție, în lumina slabă.

— Sper că... sper că... Sper că nu faci mișto de mine, Nick?

— Ar cam trebui să fac.

— Am mai auzit o poveste despre gnom în seara asta, a spus Nora pe un ton care nu lăsa loc vreunei intervenții. I-a istorisit-o lui Dorothy: Asta-i doamna Edge. Levi zice...

Povestea era destul de haioasă dacă o cunoșteai pe Tip. Nora a continuat să discute despre ea până când am coborât din taxi la *Reuben's*.

Herbert Macaulay era în restaurant, la masă cu o fată durdulie și brunetă, îmbrăcată în roșu. I-am făcut cu mâna și, după ce am comandat ceva de mâncare, ne-am dus să vorbim cu el.

— Nick Charles, Louise Jacobs, a zis el. Ia loc. Ce vești mai ai?

— Jorgensen e Rosewater, i-am spus.

— Pe naiba!

Am încuviințat.

— ...Și se pare că are o nevastă în Boston.

— Aș vrea să-l văd, a zis domol. Îl cunosc pe Rosewater. Aș vrea să fiu sigur.

— Poliția pare destul de sigură. Nu știu dacă l-au găsit până la ora asta. Crezi că el a ucis-o pe Julia?

Macaulay a dat din cap cu vehemență.

— Nu mi-l pot închipui pe Rosewater ucigând pe cineva – nu, din câte îl cunosc eu –, în ciuda acelor amenințări pe care le-a făcut. Îți amintești că nu l-am luat foarte în serios la momentul respectiv. Ce s-a mai întâmplat? Când am șovăit, a adăugat: Louise e OK. Poți vorbi liniștit.

— Nu e vorba de asta. Trebuie să mă întorc la masă. Am venit să te întreb dacă ai primit vreun răspuns la anunțul de azi-dimineață din *Times*.

— Încă nu. Stai jos, Nick, vreau să te întreb o groază de lucruri. Le-ai spus celor de la poliție despre scrisoarea lui Wynant, și...

— Vino mâine să luăm prânzul împreună și despicăm firul în patru. Trebuie să plec acum.

— Cine-i micuța blondă? întrebă Louise Jacobs. Am văzut-o prin oraș cu Harrison Quinn.

— Dorothy Wynant.

— Îl cunoști pe Quinn? m-a întrebat Macaulay.

— Acum zece minute l-am băgat în pat.

Macaulay a zâmbit larg.

— Sper să rămâneți doar la stadiul amical, de cunoștințe.

— Adică?

Zâmbetul lui Macaulay se transformă într-un rictus amar.

— Pe vremuri a fost brokerul meu, iar sfaturile lui m-au adus la sapă de lemn.

— Ce drăguț, am zis. Acum e brokerul meu și îi urmez sfaturile.

Macaulay și fata au râs. M-am făcut și eu că râd și m-am întors la masa mea.

— Încă nu e miezul nopții și mama a zis că te așteaptă. Ce-ar fi să mergem cu toții la ea? a spus Dorothy.

Nora își turna cu mare grijă cafea în ceașcă.

— De ce? am întrebat. Ce-ați mai pus la cale amândouă?

— Nimic, Nick, a zis Dorothy. Ne-am gândit c-ar fi drăguț. E devreme și...

— Și cu toții o iubim pe Mimi.

— Nuu, dar...

— E prea devreme să ne ducem acasă, a spus Nora.

— Există bodegi, am sugerat, și cluburi de noapte și Harlem.

Nora s-a strâmbat.

— Ai și tu câteva idei, și alea fixe.

— Vrei să mergem la Barry și să ne încercăm norocul la faraon[1]?

Dorothy tocmai ce a vrut să aprobe, dar s-a oprit când a văzut-o pe Nora strâmbându-se din nou.

— Asta simt față de ideea de-a o revedea pe Mimi. Mi-a ajuns pentru o singură zi.

Nora oftă, dornică să arate câtă răbdare are.

— Atunci, dacă tot e să ajungem într-un bar, ca de obicei, aș prefera să fie al amicului tău Studsy, dacă nu-l lași să ne mai dea șampanie din aia oribilă. E drăguț.

— O să fac tot ce pot, am promis, apoi am întrebat-o pe Dorothy: Ți-a spus Gilbert că ne-a prins, pe Mimi și pe mine, într-o poziție compromițătoare?

Ea încercă să schimbe o privire cu Nora, însă atenția acesteia era captată de o clătită cu brânză de pe farfurie.

— N-a... n-a zis chiar asta.

— Despre scrisoare ți-a zis?

— Aia de la nevasta lui Chris? Ochii ei albaștri străluceau. Doamne, ce furioasă o să fie mama!

— Pare să-ți placă ideea.

— Și dacă-mi place? Ce dacă? Ce-a făcut ea vreodată ca să mă facă...

— Nick, încetează să mai stresezi copilul, a zis Nora.

M-am oprit.

22

La clubul *Pigiron*, afacerile mergeau din plin. Localul era plin de lume, zgomot și fum. Studsy a ieșit din spatele casei de marcat să ne întâmpine.

[1] Joc de cărți apărut la finele secolului al XVII-lea în Franța.

— Speram să veniți.

Mie și Norei ne-a strâns mâinile, iar lui Dorothy i-a zâmbit larg.

— Ceva important? am întrebat.

S-a înclinat puțin în față:

— Totul e important când sunt de față doamne atât de speciale.

I l-am prezentat lui Dorothy.

A salutat-o înclinându-se și a rostit o frază foarte elaborată despre onoarea de a-i cunoaște pe prietenii lui Nick, apoi a oprit un chelner.

— Pete, pune te rog o masă aici pentru domnul Charles.

— În fiecare seară e la fel de plin? am întrebat.

— Băutura nu e cine știe ce, a zis. Vin o dată, pe urmă se întorc. N-oi fi având eu scuipătoare de marmură neagră, dar nu e nevoie să scuipi ce cumperi aici. Vreți să stați puțin la bar până vi se instalează masa?

Am fost de acord și am comandat ceva de băut.

— Ai auzit despre Nunheim? l-am întrebat.

M-a fixat un moment înainte de a-mi răspunde:

— Mda, am auzit. Iubita lui e aici – mi-a făcut un semn cu capul către celălalt colț al încăperii – probabil sărbătorește, bănuiesc.

Am privit dincolo de Studsy, în direcția indicată de el, și am zărit-o curând pe Miriam cea roșcată și trupeșă stând la o masă cu vreo șase persoane, bărbați și femei.

— Ai auzit cine-a făcut-o? am întrebat.

— Ea zice că poliția – fiindcă știa prea mult.

— Să mori de râs, nu alta, am zis.

— Să mori de râs, a fost de acord el. Uite și masa voastră, vă așteaptă. Mă întorc într-un minut.

Ne-am dus paharele la o masă ce fusese înghesuită între alte două mese înghesuite la rândul lor și ne-am instalat cât de confortabil am putut.

Nora a gustat din băutură și s-a cutremurat.

— Crezi că asta ar putea să fie „lintea bastardă" pe care o tot găseam în cuvintele încrucișate?

Dorothy zise:

— Hei, ia uite!

Ne-am uitat și l-am văzut pe Shep Morelli venind către noi. Chipul său fusese cel care-i atrăsese atenția lui Dorothy. Unde nu era zdrelit era umflat, iar culoarea varia de la vânăt-închis în jurul unui ochi la rozul-deschis pe bărbia bandajată cu un leucoplast.

A venit la masa noastră și s-a aplecat puțin deasupra ei pentru a se sprijini în pumni.

— Ascultă, a spus, Studsy zice că tre' să-mi cer scuze.

Nora a murmurat „Studsy, fanul lui Emily Post"[1], în timp ce eu am întrebat:

— Și?

— Io nu-mi cer scuze pentru ce fac – oamenii acceptă sau nu –, dar tre' să-ți spun că-mi pare rău că mi-am ieșit din fire și te-am împușcat și sper că nu te mai sâcâie așa tare și dacă po' să fac ceva să mă revanșez...

— Să uităm. Ia loc și bea ceva. Domnul Morelli, domnișoara Wynant.

Dorothy a făcut ochii mari și l-a privit cu interes.

Morelli a găsit un scaun și s-a așezat.

— Sper ca nici dumneata să nu-mi porți sâmbetele, i-a spus Norei.

— A fost distractiv, a zis ea.

---

[1] Autoare americană (1872-1960), celebră pentru scrierile sale despre bunele maniere. În 1946 a fondat The Emily Post Institute, care îi continuă activitatea și azi.

El a privit-o bănuitor.

— Ai ieșit pe cauțiune? am întrebat.

— Îhî, în după-masa asta. Și-a pipăit fața cu blândețe. Astea proaspete de acolo sunt. M-au făcut să mă opun arestării, ca să știe o treabă și pe urmă m-au eliberat.

Nora a spus indignată:

— E îngrozitor. Vrei să spui că ei chiar...

Am mângâiat-o pe mână.

— Tre' să te-aștepți la asta, a zis Morelli. Buza inferioară, umflată, i se mișcă în ceea ce se dorea a fi un surâs disprețuitor: E în regulă dacă e nevoie de doi sau trei ca s-o facă.

Nora s-a întors către mine.

— Ai făcut și tu așa ceva?

— Cine? Eu?

Studsy veni la noi cu un scaun în brațe.

— L-au aranjat frumos, așa-i? zise arătând către Morelli. I-am făcut loc și s-a așezat. A zâmbit mulțumit către paharul Norei, nu către ea. Cre' că nici în localurile alea bengoase ale tale din Park Avenue nu găsești ceva mai bun – și aici te costă câțiva sfanți paharu'.

Surâsul Norei era abia vizibil, dar era totuși un surâs. Mi-a făcut semn cu piciorul pe sub masă.

L-am întrebat pe Morelli:

— Ai cunoscut-o pe Julia Wolf în Cleveland?

S-a uitat pieziș către Studsy, care se lăsase pe spătarul scaunului și se uita în jur, în încăpere, și-și vedea profiturile crescând.

— Pe când se numea Rhoda Stewart, am adăugat.

El s-a uitat la Dorothy.

— N-ai de ce să te stresezi așa, am continuat eu. E fata lui Clyde Wynant.

Studsy a încetat să se mai uite în jur și i-a zâmbit radios lui Dorothy.

— Deci așa? Și ce face tăticul tău?

— Păi nu l-am mai văzut de când eram mică, a zis ea.

Morelli a umezit capătul unei țigări, apoi a ținut-o între buzele sale umflate.

— Eu sunt din Cleveland. Își aprinse un chibrit. Avea ochii încețoșați – însă ceața din privirea lui era una voită. N-a fost Rhoda Stewart decât o dată... Nancy Kane. S-a uitat din nou la Dorothy. Taică-tu știe asta.

— Îl cunoști pe tata?

— Am schimbat câteva vorbe la un moment dat.

— Despre ce? am întrebat.

— Despre ea.

Chibritul din mâna lui arsese până îi ajunsese la degete. L-a aruncat, a mai aprins încă unul și și-a aprins țigara. A ridicat sprâncenele către mine, încrețindu-și fruntea.

— E OK?

— Sigur. Nu e nimeni între noi în fața căruia să nu poți vorbi.

— OK. Era gelos ca naiba. Am vrut să-l aranjez un pic, dar ea nu m-a lăsat. Avea și dreptate: era finanțatoru' ei.

— Acum cât timp a fost asta?

— Șase luni, opt luni, nu mai știu.

— L-ai mai văzut de când ea a fost ucisă?

El a clătinat din cap.

— Nu l-am văzut decât de vreo două ori, iar atunci a fost ultima oară.

— Îl înșela?

— Crezi că mi-ar fi zis mie? Eu cre' că da.

— De ce?

— Era o fată deșteaptă și-i mergea mintea mai ceva ca titirezu'. Câteodată juca dur. Odată i-am cerut cinci miare. A pocnit din degete. Gheață.

Am hotărât să nu-l întreb dacă i-a dat înapoi.

— Poate că el i-a dat.

— Sigur... poate.

— Ai spus lucrurile astea și la poliție? am întrebat.

A râs scurt, cu dispreț.

— Au crezut că dacă mă fac arșice le spun tot. Întreabă-i ce mai cred acum. Ești un tip corect, eu nu...

A tăcut, și-a scos țigara dintre buze.

— Puștiu' cu roșeață la urechi[1], zise și întinse mâna să atingă urechea unui bărbat care, așezat la una dintre mesele ce fuseseră înghesuite, se tot aplecase întruna în spate, tot mai aproape de noi.

Bărbatul tresări și întoarse peste umăr, către Morelli, o față palidă, trasă și șocată.

Morelli zise:

— Ia plimbă-ți tu scoica d-aici, că ne intră în băuturi.

Bărbatul se bâlbâi „N-n-am avut nicio intenție, Shep!" și-și lipi burta de masă încercând să se îndepărteze cât poate de noi, însă chiar și așa tot auzea ce vorbeam.

Morelli spuse:

— N-oi fi având tu nicio intenție, da' asta nu te împiedică să încerci, după care își îndreptă din nou atenția asupra mea. O să-ți spun tot – puștoaica e moartă, n-are ce rău să-i mai facă –, ce n-a reușit să scoată dă la mine Mulrooney cu tot cu echipa lui.

— Perfect, am zis. Spune-mi despre ea, unde ai întâlnit-o prima oară, ce făcea înainte să se cupleze cu Wynant, unde a găsit-o.

— Ar trebui să beau ceva. Se răsuci în scaun și strigă: Hei, garsoane, tu ăla cu frati-tu-n spate!

---

[1] În original *the earysipelas kid*, joc de cuvinte între *ear* (ureche) și *erysipelas* (erizipel, boală infecțioasă manifestată prin inflamarea și înroșirea pielii, prin dureri și stare febrilă).

Chelnerul ușor cocoșat căruia Studsy îi spusese Pete își croi drum printre oameni către masa noastră și-i zâmbi cu afecțiune lui Morelli.

— Cu ce vă servesc? întrebă el sugându-și zgomotos o măsea.

Am comandat, apoi chelnerul a plecat, iar Morelli a început:

— Nancy și cu mine locuiam în același bloc. Mai șterpelea câte-o țigară pentru mine. Râse. Ta-su m-a luat la șuturi odată fiindcă i-am arătat cum să scoată monedele dintr-un telefon cu o bucată de sârmă. Știi, alea vechi. Doamne, cre' că nu eram mai mari de clasa a treia. Râse iar, cu un zgomot profund, din gât. Am vrut să ciordesc niște instalații de la un șir de case care se construiau după colț și să le plantez în boxa lui de la subsol și să-i spun lui Schultz, sectoristul nostru, ca să mă răzbun, dar ea nu m-a lăsat.

Nora a zis:

— Cred că erai o bomboană de băiat.

— Chiar eram, a zis el cu duioșie. Ascultă. Odată, când nu cred că aveam mai mult de cinci sau...

O voce feminină a spus:

— Mă gândeam eu că ești tu.

Am ridicat privirea și am văzut că Miriam cea roșcată mi se adresează.

— Bună, a zis ea.

Și-a pus mâinile în șold și m-a fixat cu o privire lungă și posomorâtă.

— Deci știa prea multe ca să-l lăsați în pace.

— Poate, dar înainte să ni le spună a fugit de poliție luând-o în jos pe scara de incendiu, cu pantofii în mână.

— Baliverne!

— Bine. Și ce anume crezi că știa, de nu l-am putut lăsa în pace?

— Unde-i Wynant? a zis ea.

— Și? Unde e?

— Habar n-am. Art știa.

— Păcat că nu ne-a spus. Noi...

— Baliverne! a zis iar. Știi și tu și știe și poliția. Pe cine crezi că păcălești?

— Nu păcălesc pe nimeni. Nu știu unde e Wynant.

— Lucrezi pentru el și poliția colaborează cu tine. Nu mă mai lua de proastă. Art, bietul tembel, credea c-o să-i aducă o groază de bani faptul că ştie. Nu şi-a imaginat c-o să-i aducă cu totul altceva.

— Ți-a spus el că știe? am întrebat.

— Nu sunt chiar așa tâmpită cum mă crezi. Mi-a spus că știe un lucru care o să-i aducă o căruță de bani și am văzut și eu una și alta. Știu și eu cât face doi cu doi, să știi.

— Uneori răspunsul e patru, am zis, iar alteori e douăzeci și noi. Nu lucrez pentru Wynant. Acum nu mai spune iar „baliverne". Vrei să ajuți sau...

— Nu. Era un turnător și le ținea piept celor pentru care ciripea. A primit ce-a meritat, dar să nu v-așteptați să uit că l-am lăsat cu tine și cu Guild, iar data viitoare când l-a mai văzut cineva era deja mort.

— Nu vreau să uiți nimic. Aș vrea să-ți aduci aminte dacă...

— Tre' să mă duc la budă, a zis și a plecat. Avea o ținută neașteptat de grațioasă.

— Nu știu dac-aș vrea să fiu combinat cu duduia, a zis Studsy gânditor. E otravă curată muierea asta.

Morelli mi-a făcut cu ochiul. Dorothy mi-a atins brațul.

— Nu pricep, Nick.

I-am spus că e în regulă și m-am întors către Morelli:

— Ne spuneai despre Julia Wolf.

— Îhî. Ei bine, Kane ăl bătrân a aruncat-o în stradă când ea avea cinșpe sau șaipe ani și intrase în nu știu ce încurcătură cu un profesor de la liceu și s-a împrietenit cu un tip zis Face Peppler, un pușt isteț dacă-și ținea pliscul. Îmi amintesc că odată, eu și Face eram... A tăcut și și-a dres glasul. În orice caz, ea și Face au fost împreună – ce Dumnezeu?! – cred că vreo cinci, poate șase ani, asta dacă nu punem la socoteală perioada cât el a făcut armata și ea a trăit cu nu știu ce tip pe care nu mai știu cum îl chema – un văr de-al lui Dick O'Brien, un tip slăbuț și negricios care le cam trăgea la măsea. Dar s-a întors la Face, când el a revenit din armată, și au rămas împreună până au fost prinși când încercau să prindă-n lanț nu știu ce guguștiuc din Toronto. Face a luat totul asupra lui și ea a primit doar șase luni – dar el a încasat-o din plin. Ultima oară când m-am interesat de el, era tot închis. M-am văzut cu ea după ce-a ieșit – mi-a cerut împrumut vreo două sute de parai, că vrea să fugă din oraș. Prima veste pe care-am avut-o de la ea a fost când mi-a trimis banii înapoi și mi-a zis că acum o cheamă Julia Wolf și îi place foarte mult orașul, dar eu știam că ține legătura și cu Face. Așa că în '28, când m-am mutat aici, am căutat-o. Era...

Miriam s-a întors și a rămas cu mâinile în șold, ca mai devreme.

— M-am mai gândit la ce mi-ai spus. Probabil că mă crezi ultima idioată.

— Nu-i adevărat, am zis, nu foarte sincer.

— Pun pariu cu tine că nu sunt atât de tâmpită să cumpăr povestea aia pe care mi-ai îndrugat-o. Văd și eu lucrurile când sunt chiar în fața mea.

— Bine.

— Ba nu-i bine deloc. L-ai omorât pe Art și...

— Mai încet, fată dragă. Studsy s-a ridicat și a luat-o de braț. Glasul lui era liniștitor. Vino. Vreau să vorbesc cu tine. A condus-o către bar.

Morelli a clipit din nou.

— Îi place chestia asta. Mă rog, ziceam că atunci când m-am mutat în oraș am căutat-o, și ea mi-a spus că lucrează la Wynant, că el e în limbă după ea și că n-o duce rău deloc. Se pare că în alea șase luni petrecute în închisoarea din Ohio învățase stenodactilografia și s-a gândit că poate-i prinde bine – cine știe, poate se angajează într-un loc unde la un moment dat șefii pleacă și lasă seifu' deschis. O trimisese o agenție să lucreze câteva zile pentru Wynant și ea s-a gândit că poate are mai multe de câștigat pe termen lung de la el decât plata pentru câteva zile de secretariat și furat câteva chestii de prin birou, așa că îl ia tare și sfârșesc prin a se combina pe bune. Era suficient de deșteaptă să-i spună că a făcut pârnaie și că acum încearcă să se reabiliteze și toate astea, ca să nu aibă vreo surpriză dacă el află cumva, fiindcă ea zicea că avocatul lui era cam suspicios în privința ei și ar fi putut să se intereseze despre trecutul ei. Nu știu ce făcea exact, mă înțelegi, fiindcă e jocul ei și n-avea nevoie de ajutorul meu și, chiar dacă într-un fel eram prieteni, n-are rost să-mi spună ceva ce aș fi tentat să-i spun șefului ei. Înțelege-mă, nu era iubita mea sau ceva de genu' ăsta; eram doar niște vechi amici, care au copilărit împreună. În fine, o mai vedeam din când în când – veneam des aici, până când el a făcut un scandal monstru și atunci ea a zis că s-a terminat cu ieșirile noastre, n-are de gând să piardă un pat moale pentru câteva pahare băute cu mine. Deci asta a fost tot. Asta s-a întâmplat în octombrie, cred, și s-a ținut de cuvânt. N-am mai văzut-o de atunci.

— Cu cine se mai ducea în oraș? am întrebat.

Morelli a clătinat din cap.

— Nu știu. Nu prea vorbea despre alții.

— Avea pe deget un inel de logodnă cu diamant. Știi ceva despre el?

— Nimic, doar că nu de la mine-l avea. Nu-l purta când ne vedeam.

— Crezi că avea de gând să se cupleze iar cu Peppler după ce ieșea el?

— Poate. Nu părea să sufere prea tare că era închis, dar îi plăcea să lucreze cu el și părerea mea e că ar fi făcut din nou echipă.

— Și ce-mi poți spune despre vărul lui Dick O'Brien, bețivul cel slăbuț și negricios? Ce s-a ales de el?

Morelli m-a privit uimit.

— Habar n-am.

Studsy s-a întors singur.

— Poate că greșesc, a zis așezându-se, dar cred că cineva ar putea să facă ceva cu prostănaca aia dacă ar apuca-o de unde trebuie.

— De beregată, probabil, a zis Morelli.

Studsy a zâmbit amuzat.

— Nu. Încearcă să ajungă undeva. Muncește din greu la lecțiile de canto și...

Morelli își privi paharul gol și zise:

— Laptele ăsta de tigru al tău în mod sigur îi face foarte bine la corzile vocale. Întoarse capul și strigă la Pete: Hei, tu ăla cu rucsacul, încă una ca mai devreme. Mâine avem de cântat la cor.

— Imediat, Sheppy, a zis Pete.

Chipul lui cenușiu și ridat își pierdea brusc apatia când i se adresa Morelli.

Un tip blond și incredibil de gras – atât de blond, încât practic era albinos – care stătuse la masa lui Miriam a venit la noi și mi-a zis cu o voce subțire, tremurătoare și efeminată:

— Deci tu ești cel care i-a venit de petrecanie micuțului Art Nunhei...

Morelli îl lovi pe grăsan în ditamai pântecul, cât de tare putu, fără să se ridice. Studsy sări brusc în picioare, se aplecă peste Morelli și-i trase un pumn zdravăn grăsanului în plină figură. Am constatat, prostește, că încă mai lovea cu dreapta. Pete cocoșatul veni în spatele grăsanului și-și izbi tava goală cu toată forța în creștetul acestuia. Grăsanul căzu pe spate, răsturnând trei persoane și o masă. În momentul acela, cei doi barmani erau deja lângă noi. În clipa în care grăsanul a încercat să se ridice, unul dintre ei l-a lovit cu o halbă mare de bere, lăsându-l lat în mâini și în genunchi, iar celălalt l-a luat din partea din spate a gulerului, răsucindu-i-l ca să-l strângă de gât. Cu ajutorul lui Morelli, l-au ridicat pe grăsan în picioare și l-au scos afară.

Pete s-a uitat în urma lor sugându-şi o măsea.

— Panarama aia de Sparrow, m-a lămurit el, nu poți să riști cu el când bea.

Studsy se afla la următoarea masă, cea care fusese răsturnată, și ajuta lumea să se ridice și să-și recupereze bunurile.

— E rău, zicea, foarte rău pentru afaceri, da' unde să tragi linia? Localul meu nu e o bombă, da' nici pension de domnișoare nu e.

Dorothy era lividă, speriată; Nora făcuse ochii cât cepele și era uluită.

— E o casă de nebuni, a zis. De ce-au făcut asta?

— Știi la fel de multe ca mine, i-am spus.

Morelli și barmanii s-au întors din nou, părând destul de încântați de sine. Morelli și Studsy s-au întors la scaunele de la masa noastră.

— Impulsivi mai sunteți, măi băieți, am zis.

Studsy a repetat: „Impulsivi?" și a râs.

Morelli era serios.

— Atunci când tipu' ăla se ia de tine, trebuie să te iei tu primul de el. Când se pune în mișcare, e prea târziu. L-am mai văzut în situații de-astea, nu-i așa, Studsy?

— Ce situații? am întrebat. Nu făcuse nimic.

— Încă nu făcuse, de acord, a zis Morelli fără grabă, dar uneori pur și simplu simți ce-o să facă. Zic bine, Studsy?

— Îhî, e isteric, a comfirmat Studsy.

23

Era cam ora două când ne-am luat la revedere de la Studsy și Morelli și am plecat de la clubul *Pigiron*.

Dorothy s-a prăbușit în colțul ei în taxi și a zis:

— O să vomit. Sunt sigură.

Părea să spună adevărul.

— De la atâta băutură, e și normal, a zis Nora.

Și-a sprijinit capul pe umărul meu.

— Nevasta ta e beată, Nicky. Ascultă, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat – tot. Nu acum, mâine. Nu înțeleg nimic din ce-a zis și a făcut lumea. Sunt minunați cu toții.

— Uite care-i treaba, nu putem merge la tanti Alice în halul ăsta. O să facă o criză de nervi, a zis Dorothy.

— N-ar fi trebuit să-l lovească pe grăsan în halul ăla, deși a fost o scenă destul de haioasă, cu toată cruzimea ei, a spus Nora.

— Cred c-ar fi mai bine să mă duc la mama, a zis Dorothy.

— Erizipelul n-are nicio legătură cu urechile. Ce-i aia scoică, Nicky? a întrebat Nora.

— O ureche.

— Tanti Alice n-o să aibă cum să nu vadă în ce hal sunt, fiindcă am uitat cheia și ar trebui s-o trezesc, a zis Dorothy.

— Te iubesc, Nicky, fiindcă miroși frumos și cunoști oameni atât de fascinanți, a spus Nora.

— N-ați ocoli prea mult dacă v-aș ruga să mă lăsați la mama, așa-i? a întrebat Dorothy.

Am spus „Nu" și i-am dat șoferului adresa lui Mimi.

— Vino la noi, a intervenit Nora.

— Nu, mai bine nu.

Nora a întrebat „De ce nu?" și Dorothy a zis „Păi nu cred c-ar trebui să fac asta", iar acest schimb de replici a continuat până când taxiul a oprit la Courtland.

Am coborât și am ajutat-o pe Dorothy să iasă. S-a sprijinit serios de brațul meu.

— Vă rog urcați, doar un minut.

Nora a zis „Doar un minut" și a ieșit din taxi.

I-am spus șoferului să aștepte. Am urcat la etaj. Dorothy a sunat la sonerie. Gilbert, în pijama și halat, a deschis ușa. El a ridicat o mână într-un gest de avertisment și a zis cu glasul scăzut:

— Poliția e aici.

Din living s-a auzit vocea lui Mimi.

— Cine e, Gil?

— Domnul și doamna Charles și Dorothy.

Mimi ne-a ieșit în întâmpinare și am intrat cu toții.

— În viața mea n-am fost mai fericită să văd pe cineva. Efectiv nu știam încotro să mă îndrept.

Era îmbrăcată într-un capot roz de satin peste o cămașă de noapte roz de mătase și era roz la față și câtuși de puțin nefericită. A ignorat-o pe Dorothy, iar mie şi Norei ne-a strâns mâna.

— De acum n-o să-mi mai fac griji și o să las totul în seama ta, Nick. O să aștept, ca o biată femeie fără minte ce sunt, să-mi spui tu ce să fac.

Dorothy, din spatele meu, a spus în șoaptă „Pe dracu'!", dar cu mult patos.

Mimi n-a dat semne că și-ar fi auzit fiica. Încă ținându-ne de mâini, ne-a tras după ea în living, vorbind fără întrerupere:

— Îl cunoașteți pe locotenentul Guild. A fost foarte drăguț, dar sunt sigură că i-am cam pus răbdarea la încercare. Am fost atât de... cum să spun?... am vrut să spun c-am fost atât de uluită. Dar acum sunteți aici și...

Am intrat în living.

Guild mi-a zis, „Salut", iar Norei „Bună seara, doamnă!". Bărbatul care era cu el, cel căruia îi spunea Andy și care-l ajutase să facă percheziție la noi acasă în dimineața vizitei lui Morelli, a dat din cap și a mormăit ceva în direcția noastră.

— Care-i treaba? am întrebat.

Guild s-a uitat la Mimi cu colțul ochiului, apoi la mine, și a zis:

— Poliția din Boston l-a găsit pe Jorgensen sau Rosewater sau oricum ai vrea să-i spui acasă la prima lui nevastă și i-a pus câteva întrebări pentru noi. Răspunsul lui principal pare să fie că n-a avut nicio legătură cu uciderea Juliei Wolf și doamna Jorgensen o poate dovedi fiindcă ea deține corpul delict care-l incriminează pe Wynant. Ochii îi alunecară lateral, aproape să-i iasă din orbite, fixând-o din nou pe Mimi.

— Doamna parc-ar vrea să zică da și parc-ar vrea să zică nu. Sincer să-ți spun, domnule Charles, nu știu ce să înțeleg din comportamentul ei, şi mă gândesc la multe aspecte.

Îl înțelegeam destul de bine. Am zis „Probabil e speriată", iar Mimi încercă să-și ia un aer speriat.

— A divorțat de prima soție?

— Ea zice că nu.

— Minte, pun pariu, a spus Mimi.

— Sssst! Se întoarce la New York? am zis.

— Se pare c-o să ne oblige să cerem extrădarea dacă-l vrem. Cei de la Boston zic că le-a făcut capul mare cum că vrea un avocat.

— Îl vreți atât de tare?

Guild dădu din umerii masivi.

— Dacă aducerea lui înapoi o să ne-ajute să rezolvăm crima... Nu-mi prea pasă de acuzele de bigamie. Nu prea am obiceiul să vânez oamenii pentru lucruri care nu mă privesc.

Am întrebat-o pe Mimi:

— Ei?

— Pot să vorbesc cu tine între patru ochi?

M-am uitat la Guild, care a zis:

— Dacă ajută la ceva...

Dorothy mi-a atins brațul.

— Nick, ascultă-mă pe mine mai întâi.

A tăcut. Toată lumea o țintuia cu privirea.

— Ce e? am întrebat.

— Vreau să vorbesc mai întâi eu cu tine.

— Spune.

— Singură, am vrut să spun, a zis.

Am bătut-o ușor pe mână.

— După.

Mimi m-a condus în dormitorul ei și a închis ușa cu grijă. M-am așezat pe pat și am aprins o țigară. Mimi s-a rezemat cu spatele de ușă și mi-a zâmbit cu mare blândețe și încredere. A trecut jumătate de minut. Apoi a zis: „Mă placi cu adevărat, Nick", și, văzând că n-am zis nimic, a întrebat:

— Nu-i așa?

— Nu.

A râs și s-a îndepărtat de ușă.

— Vrei să zici că nu-mi aprobi faptele. S-a așezat pe pat lângă mine. Dar mă placi suficient de mult cât să mă ajuți?

— Depinde.

— Depinde de ce...

Ușa s-a deschis și a intrat Dorothy.

— Nick, trebuie să...

Mimi a sărit în picioare și s-a pus în fața ei.

— Ieși de-aici, a zis printre dinți.

Dorothy a tresărit, dar a zis:

— Ba nu ies. N-o să faci o...

Mimi i-a tras un dos de palmă peste gură.

— Ieși imediat de-aici!

Dorothy a țipat și și-a pus mâna la gură. Cu mâna la gură și ochii mari și înspăimântați fixând-o pe Mimi, a ieșit cu spatele din cameră.

Mimi a trântit iar ușa.

— Trebuie neapărat să vii odată pe la noi; să-ți aduci și biciuștile alea albe cu tine, am spus.

N-a părut să mă audă. Avea ochii grei, gânditori, și buzele ușor țuguiate parcă într-un surâs și, când a vorbit, glasul ei a părut mai gros, mai gutural decât de obicei.

— Fiica mea e îndrăgostită de tine.

— Pe naiba.

— Ba da, e! Şi e geloasă pe mine. Intră în adevărate spasme ori de câte ori mă apropii la trei metri de tine.

A spus toate astea ca și cum s-ar fi gândit la altceva.

— Pe naiba. Poate o mai fi rămas ceva din pasiunea pe care-o făcuse pentru mine pe la doișpe ani, dar atâta tot.

Mimi clătină din cap.

— Te înșeli, dar nu contează. Se așează iar lângă mine pe pat. Trebuie să mă ajuți să ies din povestea asta. Eu...

— Sigur, am zis. Ești o floare delicată care are nevoia de protecția unui bărbat adevărat.

— A, asta? Flutură o mână spre ușa prin care dispăruse Dorothy. Doar nu te-apuci acum să... Păi, dacă vrei să știi, nu e nimic ce n-ai mai auzit, văzut sau făcut până acum. N-ai de ce să-ți faci griji. Zâmbi la fel ca înainte, cu ochii grei, gânditori și buzele ușor țuguiate. Dac-o vrei pe Dorry, ia-o, dar nu mă lua cu romantisme ieftine. Dar lasă asta. Sigur că nu sunt o floare delicată. Niciodată n-ai crezut c-aș fi.

— Nu, am fost de acord.

— Bine, atunci, a zis pe un ton categoric.

— Bine... atunci ce?

— Nu mai face atâtea fițe, a zis. Știi la ce mă refer. Mă înțelegi la fel de bine cum te înțeleg eu pe tine.

— Aproximativ, dar tu ești aia care-a tot făcut fițe până acum...

— Știu. A fost un joc. Acum nu mă joc. Nenorocitul ăla și-a bătut joc de mine, Nick, în ultimul hal, și acum e la ananghie și se așteaptă să-l ajut. O să-l ajut. Și-a pus o mână pe genunchiul meu și unghiile ei ascuțite mi-au intrat în carne. Poliția nu mă crede. Cum să-i fac să creadă că minte, că nu știu despre crimă nimic mai mult decât ce le-am spus?

— Probabil că nu poți, am zis încet, mai ales că Jorgensen nu face decât să repete ce mi-ai spus acum câteva ore.

Își ținu respirația, și unghiile ei îmi intrară iar în carne.

— Le-ai spus asta?

— Nu încă.

I-am dat mâna la o parte de pe genunchiul meu.

Oftă cu ușurare.

— Și firește că n-o să le spui acum, nu?

— De ce nu?

— Fiindcă e o minciună. Am mințit, și el și eu. N-am găsit nimic, absolut nimic.

— Ne-am întors de unde-am plecat și te cred atât cât te-am crezut și atunci, i-am zis. Ce s-a întâmplat cu noua etapă în care eram? Tu mă înțelegi pe mine, eu pe tine, fără fițe, fără minciuni, fără jocuri.

M-a lovit ușor peste mână.

— Bine. Am găsit ceva – nu cine știe ce, dar e o probă – și n-am s-o predau ca să-l ajut pe nenorocitul ăla. Poți să înțelegi cum mă simt acum, Nick. Și tu ai simți la fel...

— Poate, am zis, dar așa cum stau lucrurile, nu văd niciun motiv să fiu de partea ta. Chris al tău nu e dușmanul meu. N-am nimic de câștigat dacă te ajut să-i înscenezi vinovăția.

A oftat.

— M-am gândit mult la asta. Nu cred că bruma de bani pe care ți i-aș putea da ar însemna cine știe ce pentru tine acum – făcu o grimasă –, și nici splendidul și dalbul meu trup. Dar nu ții să-l salvezi pe Clyde?

— Nu neapărat.

La auzul vorbelor mele râse.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Ar putea să însemne că nu cred că are nevoie să fie salvat. Poliția nu are prea multe împotriva lui. E țicnit, se afla în oraș în ziua în care a fost ucisă Julia, iar ea îl înșela. Nu e destul ca să-l arestezi.

Râse din nou.

— Dar cu contribuția mea?

— Nu știu. Despre ce e vorba? am întrebat, și am continuat fără să aștept răspunsul pe care nu-l așteptam. Orice

ar fi, ești o proastă, Mimi. Îl poți acuza pe Chris de bigamie. Dă-l în judecată. N-ai de ce să...

Ea zâmbi dulce și zise:

— Pe asta o țin ca rezervă, să o folosesc după, dacă el...

— Dacă scapă de acuzația de crimă, așa-i? Păi, doamnă dragă, nu merge așa. Poți să-l trimiți trei zile în închisoare. Până iese, procurorul l-a întors deja pe toate fețele și l-a verificat suficient cât să știe că nu el a ucis-o pe Julia și că tu l-ai făcut să pice de prost și, când o să sari cu acuzația ta de bigamie, procurorul o să-ți zică să sări în lac, și-o să refuze să-l trimită-n judecată.

— Dar nu poate face asta, Nick.

— Ba poate și o s-o facă, am asigurat-o, și dacă găsește cumva și dovada că ai tăinuit ceva o să-ți facă viața un chin.

Ea își mușcă buza de jos și întrebă:

— Ești sincer cu mine?

— Îți spun exact ce o să se întâmple, dacă nu cumva procurorii s-au schimbat foarte mult de pe vremea mea.

Continuă să-și muște buza.

— Nu vreau să scape, zise curând, și nu vreau să am nici eu necazuri. Ridică privirea spre mine. Dacă mă minți, Nick...

— N-ai ce să faci decât să mă crezi sau să nu mă crezi.

Zâmbi, mă sărută și se ridică.

— Ești așa un ticălos! Bine, sunt gata să te cred.

Se duse în celălalt colț al camerei și se întoarse. Avea ochii strălucitori și chipul însuflețit într-un mod plăcut.

— Îl chem pe Guild, am zis.

— Nu, stai, aș vrea... aș vrea să văd mai întâi ce zici tu.

— Bine, dar fără circăreală.

— Doamne, ți-e frică și de umbra ta, a zis. Dar nu te teme, n-am să-ți joc nicio festă.

Am zis că e minunat și ce-ar zice să-mi arate ce are de arătat?

— Ceilalți precis se întreabă ce tot facem aici.

Înconjură patul până ajunse la un dulap, deschise ușa, dădu la o parte niște haine și băgă o mână printre alte haine din spatele lor.

— E amuzant, zise.

— Amuzant? M-am ridicat. E haios la culme. Guild precis o să se tăvălească pe jos de râs. Am pornit către ușă.

— Nu mai fi așa nervos, zise. Îl am.

Se întoarse către mine ținând în mână o batistă mototolită. Când m-am apropiat, a deschis batista ca să-mi arate câțiva centimetri din lanțul unui ceas, rupt la un capăt, la capătul celălalt având atașat un cuțitaș de aur. Batista era de damă și avea pete maronii.

— Ei? am întrebat.

— Era în mâna ei și l-am văzut când m-au lăsat cu ea și am știut că e al lui Clyde, așa că l-am luat.

— Ești sigură că e al lui?

— Da, a zis nerăbdătoare. Vezi, sunt zale de aur, argint și aramă. El l-a făcut din primele șarje de metal obținute cu ajutorul procesului de topire pe care l-a inventat. Orice om care îl cunoaște cât de cât îl poate identifica – nu are cum să mai existe unul la fel. Răsuci cuțitașul ca să-mi arate inițialele C M W gravate pe el. Sunt inițialele lui. N-am mai văzut niciodată cuțitul, dar lanțul l-aș recunoaște dintr-un milion. Clyde l-a purtat ani de zile.

— Ți-l aminteai suficient de bine ca să-l descrii fără să-l fi revăzut?

— Sigur că da.

— Asta e batista ta?

— Da.

— Și pata asta de pe ea e de sânge?

— Da. Lanțul se afla în mâna ei – ți-am spus – și avea sânge pe el. Se încruntă. Văd că... Te porți ca și cum nu m-ai crede.

— Nu tocmai, am zis, dar cred că ar trebui să fii sigură că de data asta spui povestea așa cum trebuie.

Bătu nervos din picior.

— Ești ceva...

Râse și furia i se evaporă.

— Ești cel mai agasant om din lume când îți propui. Îți spun adevărul acum, Nick. Ți-am spus tot ce s-a întâmplat, exact cum s-a întâmplat.

— Sper. Era și timpul. Ești sigură că Julia nu și-a recăpătat cunoștința suficient cât să spună ceva cât erai singură cu ea?

— Încerci să mă enervezi din nou. Firește că sunt sigură.

— Bine, am zis. Așteaptă aici. O să-l chem pe Guild, dar dacă-i spui că lanțul era în mâna Juliei, care încă nu murise, o să se întrebe dacă nu cumva a trebuit să te lupți un pic cu ea ca să i-l smulgi.

Am ieșit și am închis ușa.

24

Nora, cu un aer ușor adormit, se întreținea cu Guild și Andy în living. Odrasla lui Wynant nu se vedea nicăieri.

— Puteți să vă duceți, i-am spus lui Guild. Prima ușă la stânga. Cred că acum e gata să vă primească.

— Ați dat-o pe brazdă? m-a întrebat.

Am încuviințat.

— Și ce-ați aflat?

— Să vedem ce scoateți dumneavoastră de la ea; pe urmă facem schimb de impresii și vedem cum se pupă, am sugerat.

— OK. Haide, Andy!

Au ieșit.

— Unde-i Dorothy? am întrebat.

Nora a căscat.

— Am crezut că e cu tine și cu maică-sa. Gilbert e pe undeva pe-aici. Era aici până acum câteva minute. Mai stăm mult?

— Nu prea mult.

Am traversat înapoi holul, am trecut pe lângă ușa lui Mimi spre ușa altui dormitor, care era deschisă, și-am aruncat o privire înăuntru. Nu era nimeni. Ușa din față era închisă. Am bătut. S-a auzit vocea lui Dorothy:

— Cine-i?

— Nick, am zis și am intrat.

Era întinsă într-o rână într-un pat, îmbrăcată, dar fără papuci. Gilbert era așezat pe pat, lângă ea. Avea gura ușor umflată, dar putea să fie de la plâns; avea ochii roșii. A ridicat capul și m-a privit supărată.

— Tot mai vrei să vorbești cu mine? am întrebat.

Gilbert s-a ridicat de pe pat.

— Unde-i mama?

— Vorbește cu poliția.

A spus ceva ce n-am deslușit și a părăsit încăperea. Dorothy s-a cutremurat.

— Mă bagă-n sperieți, a zis, și pe urmă și-a amintit să-și ia din nou aerul supărat.

— Încă mai vrei să vorbești cu mine?

— Ce te-a făcut să te întorci așa împotriva mea?

— Te porți prostește. M-am așezat unde stătuse Gilbert. Știi ceva despre cuțitul ăsta și lanțul pe care se presupune că l-ar fi găsit mama ta?

— Nu. Unde?

— Ce voiai să-mi spui?

— Nimic – acum nimic, a zis ciufută, decât că ai putea măcar să-ți ștergi rujul ei de pe gură.

L-am șters. Mi-a tras batista din mână și s-a răsucit ca să ia o cutie de chibrituri de pe noptiera de lângă pat. Și-a aprins un chibrit.

— O să pută ca naiba, am zis.

A spus „Nu-mi pasă", dar a stins chibritul. Am luat batista, m-am dus la fereastră, am deschis-o, am aruncat batista, am închis fereastra și m-am întors la locul meu de pe pat.

— Dacă asta te face să te simți mai bine.

— Ce-a zis mama despre mine?

— A zis că ești îndrăgostită de mine.

S-a ridicat brusc în capul oaselor.

— Și tu ce-ai zis?

— Am zis că nu-i adevărat, că pur și simplu mă placi de când erai mică.

Buza de jos i-a fremătat.

— Și tu... tu crezi că așa e?

— Ce altceva ar putea fi?

— Nu știu. Începu să plângă. Toată lumea a făcut atâta mișto de mine pe tema asta – mama și Gilbert și Harrison... Eu...

Am cuprins-o cu brațul.

— Dă-i naibii.

După un timp a întrebat:

— Mama e îndrăgostită de tine?

— Dumnezeule mare, nu! Urăște bărbații mai mult decât orice femeie pe care-am cunoscut-o, și care nu era lesbiană.

— Dar întotdeauna are un fel de...

— Ăsta e trupul. Nu te lăsa indusă în eroare. Mimi urăște bărbații – pe toți – din adâncul sufletului.

Se oprise din plâns. S-a încruntat și a zis:

— Nu înțeleg. Tu o urăști?

— Nu întotdeauna.

— Acum o urăști?

— Nu cred. Se poartă prostește și e sigură că e deșteaptă nevoie mare, ceea ce e foarte enervant, dar nu cred c-o urăsc.

— Eu da, a zis Dorothy.

— Mi-ai spus asta și săptămâna trecută. Am tot vrut să te întreb ceva: l-ai cunoscut sau l-ai văzut vreodată pe Arthur Nunheim, cel despre care am vorbit în seara asta la bar?

M-a fixat tăioasă.

— Încerci doar să schimbi subiectul.

— Vreau să știu. Da sau nu?

— Nu.

— S-a scris despre el în ziare, i-am reamintit. El era cel care le-a spus polițiștilor despre faptul că Morelli o cunoștea pe Julia Wolf.

— Nu-mi amintesc numele lui, a zis. Nu-mi amintesc să fi auzit despre el până în seara asta.

I l-am descris.

— L-ai văzut vreodată?

— Nu.

— E posibil ca uneori să fi fost cunoscut drept Albert Norman. Îți spune ceva?

— Nu.

— Îi cunoști pe vreunul dintre cei pe care i-am văzut în seara asta la Studsy? Sau știi ceva despre ei?

— Nu. Pe cuvânt, Nick, ți-aș spune dacă aș ști ceva cât de mic care te-ar putea ajuta.

— Indiferent cine-ar avea de suferit?

— Da, a zis ea imediat, apoi a continuat: Ce vrei să spui?

— Știi al naibii de bine ce vreau să spun.

Și-a acoperit fața cu mâinile, și abia s-a auzit:

— Mi-e teamă, Nick. Eu... Și-a coborât grăbită mâinile în clipa în care a bătut cineva la ușă.

— Intră, am strigat.

Andy a deschis ușa doar cât să-și bage capul. A făcut eforturi să nu i se citească pe față curiozitatea în timp ce a zis:

— Locotenentul vrea să vă vadă.

— Vin imediat, am promis.

El a deschis ușa mai mult.

— Așteaptă. Mi-a făcut cu ochiul într-un mod pe care el îl dorea sugestiv, dar un colț al gurii i s-a mișcat mai mult decât ochiul, iar rezultatul a fost o față destul de caraghioasă.

— Mă întorc, i-am spus lui Dorothy, și l-am urmat.

El a închis ușa în urma mea și și-a lipit gura de urechea mea:

— Puștiul era la gaura cheii, a murmurat.

— Gilbert?

— Îhâm. A avut timp să se îndepărteze când m-a auzit venind, dar era acolo, cum vă văd și cum mă vedeți.

— Asta nu-i nimic, poate mult mai mult, am zis. Cum te-ai înțeles cu doamna J.?

El și-a țuguiat buzele și a respirat zgomotos:

— Ce femeie, dom'le!

25

Ne-am dus în dormitorul lui Mimi. Stătea într-un scaun adânc de lângă fereastră și părea foarte încântată de sine.

Mi-a zâmbit veselă și a zis:

— Sufletul meu e fără pată acum. Am mărturisit tot.

Guild stătea lângă o masă și își ștergea fața cu o batistă. Încă mai avea niște picături de transpirație la tâmple, iar chipul îi părea bătrân și obosit. Cuțitul și lanțul, împreună cu batista în care fuseseră înfășurate se aflau pe masă.

— Gata? am întrebat.

— Nu știu și vă rog să mă credeți pe cuvânt, a zis. Și-a întors capul pentru a i se adresa lui Mimi: Ați zice că am terminat?

Mimi a râs.

— Nu-mi pot închipui ce-ar mai putea fi.

— Ei bine, a zis Guild încet, oarecum fără tragere de inimă, în cazul ăsta cred că aș dori să discut cu domnul Charles, dacă ne scuzați câteva minute. A împăturit cu grijă batista și a pus-o în buzunar.

— Puteți vorbi aici. S-a ridicat de pe scaun. Eu ies și vorbesc cu doamna Charles până terminați voi. Când trec pe lângă mine, mă bătu jucăuș pe obraz cu vârful arătătorului. Nu-i lăsa să-ți spună lucruri oribile despre mine, Nick.

Andy îi deschise ușa, o închise în urma ei și își țuguie din nou buzele, oftă zgomotos.

M-am așezat pe pat.

— Ei, am întrebat, care e situația?

Guild își drese glasul.

— Ne-a spus că a găsit lanțul și cuțitul ăsta pe podea și că mai mult decât probabil do'n'șoara Wolf îl rupsese luptându-se cu Wynant, și ne-a spus motivele pentru care le-a ascuns până acum. Fie vorba între noi, dac-o iei logic nu prea țin, dar poate că nu așa trebuie să privești cazul ăsta. Dacă vreți să știți adevărul adevărat, nu prea știu ce să înțeleg despre femeia asta, vă spun sincer.

— Lucrul cel mai important, l-am sfătuit, e să n-o lași să te obosească. Atunci când o prinzi cu o minciună, o recunoaște și îți servește altă minciună în locul ei și, când o prinzi și cu asta, o recunoaște și îți trântește alta, și tot așa. Cei mai mulți – chiar și femeile – se descurajează după ce i-ai prins cu a treia sau a patra minciună în lanț și ori îți spun adevărul, ori aleg tăcerea, dar nu și Mimi. Ea continuă să încerce și trebuie să ai grijă, ori o să te trezești că o crezi, nu fiindcă pare să spună adevărul, ci pur și simplu fiindcă ai obosit să-i mai asculți minciunile.

Guild a zis:

— Hmm. Poate.

Și-a vârât un deget în guler. Părea foarte stânjenit.

— Ascultați, dumneavoastră credeți că ea a omorât-o pe tipa aia?

Am constatat că Andy se holba la mine atât de intens, că îi ieșiseră ochii din orbite. M-am îndreptat în scaun și mi-am pus picioarele pe podea.

— Aș vrea să știu. Treaba cu lanțul pare o făcătură, de acord, dar... Putem afla dacă el a avut sau nu un asemenea ceas, dacă îl mai are. Dacă ea își amintea ceasul atât de bine pe cât spune, nu e deloc exclus să fi pus un bijutier să i-l facă, și oricine poate să cumpere un cuțit și să-și graveze pe el ce inițiale vrea. Sunt multe de spus împotriva probabilității ca ea să fi mers atât de departe. Dacă ea l-a inventat ca corp delict, e mai probabil să fi avut lanțul original – poate că l-a avut ani de zile –, iar asta dumneata și oamenii dumitale trebuie să verificați.

— Facem tot ce putem, a zis Guild răbdător. Deci credeți că a făcut-o?

— Crima? Am clătinat din cap. Încă n-am ajuns până acolo. Care-i treaba cu Nunheim? Gloanțele veneau din același pistol?

— Da. Același pistol care a fost folosit și în cazul tipei a tras toate cele cinci gloanțe.

— A fost împușcat de cinci ori?

— Da, și destul de aproape ca să-i ia foc hainele.

— Am văzut-o în seara asta pe amica lui, roșcata aia voinică, într-un bar, i-am spus. Zice că dumneata și cu mine l-am ucis fiindcă știa prea multe.

— Hmmm... Ce bar era? Poate vreau să vorbesc cu ea.

— Clubul *Pigiron* al lui Studsy Burke, am zis și i-am dat adresa. Și Morelli își cam face veacul pe-acolo. Mi-a zis că numele real al Juliei Wolf era Nancy Kane și că are un iubit închis în Ohio – Face Peppler.

Din tonul cu care Guild a zis „Da?" mi-am imaginat că știa deja despre Peppler și despre trecutul Juliei.

— Și ce altceva ați mai aflat în incursiunile dumneavoastră?

— Un amic de-al meu – Larry Crowley, agent de presă – l-a văzut pe Jorgensen ieșind ieri după-masă dintr-o casă de amanet de pe Sixty, în apropiere de Forty Sixth.

— Da?

— Nu păreți cine știe ce impresionat de veștile mele. Îmi...

Mimi deschise ușa și intră cu pahare, whisky și apă minerală pe o tavă.

— M-am gândit că v-ar plăcea să beți ceva, zise veselă.

I-am mulțumit.

Puse tava pe masă și zise „N-am vrut să vă întrerup", ne zâmbi cu aerul ăla de toleranță amuzată pe care femeilor le place s-o afișeze la reuniunile bărbătești și ieși.

— Ziceați ceva, mi-a amintit Guild.

— Doar că dacă dumneata și oamenii dumitale credeți că nu sunt sincer cu voi, ar trebui să mi-o spuneți. Am făcut echipă atâta timp și n-aș vrea...

— Nu, nu, zise Guild grăbit, nu e nimic de genul ăsta, domnule Charles. Se înroșise puțin la față. Am fost... Ideea e că comisarul-șef ne-a frecat ridichea că vrea rezultate și cred că am dat-o și eu mai departe. A doua crimă a cam complicat însă lucrurile. Se întoarse către tava de pe masă. Cum îl vreți?

— Simplu, mersi. Niciun indiciu?

— Păi, aceeași armă și o groază de gloanțe, ca și la ea, dar cam asta e tot. S-a întâmplat pe holul unei case cu camere închiriate, între etaje. Toți locatarii susțin că nu-i cunosc pe Nunheim sau Wynant sau pe altcineva cu care să putem face vreo legătură. Ușa a rămas neîncuiată, oricine poate intra, dar, dacă stai să te gândești, asta nu ne ajută cine știe cât.

— Nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic?

— Sigur, au auzit împușcăturile, dar n-au văzut scena efectivă și pe cel care a tras. Îmi dădu un pahar de whisky.

— Ați găsit tuburi de cartușe goale? am întrebat.

A clătinat din cap.

— În niciunul dintre cazuri. Probabil a fost un revolver.

— Pe care l-a golit în ambele situații – numărând și împușcătura care a atins telefonul – dacă, așa cum fac mulți, își ținea una dintre camerele glonțului de sub trăgaci goală.

Guild lăsă jos paharul pe care tocmai îl ducea la gură.

— Nu încercați să rezolvați totul schimbând complet abordarea[1], doar fiindcă au fost împușcați la fel, nu? s-a plâns el.

— Nu, dar ne-ar prinde bine puțină inspirație. Ați aflat unde a fost Nunheim în după-amiaza în care a fost ucisă fata?

[1] În original, „Chinese angle", expresie consacrată de romanele polițiste, care se referă la vizualizarea subită a unei situații într-un mod cu totul inedit decât până atunci.

— Da. Bântuia în jurul blocului fetei – la un moment dat, cel puțin. A fost văzut și în fața și în spatele blocului, dacă le dai crezare unora pe care prezența lui nu i-a impresionat în niciun fel și care n-au niciun motiv să mintă. Și în ziua precedentă uciderii fetei fusese în apartamentul ei, conform spuselor băiatului de la lift. Băiatul zice că el a coborât imediat și nu știe dacă a intrat sau nu.

— Deci așa, am zis. Poate a avut dreptate Miriam, poate că într-adevăr știa prea multe. Ați aflat ceva despre diferența de patru mii dintre banii pe care i-a dat Macaulay și ce spune Clyde Wynant că a primit de la ea?

— Nu.

— Morelli zice că avea mereu o groază de bani la ea. Zice că odată i-a dat cu împrumut cinci mii, bani gheață.

Guild ridică din sprâncene.

— Da?

— Da. Mai zice și că Wynant știa despre cazierul ei.

— Din câte văd, a zis Guild tacticos, ați discutat ceva cu Morelli...

— Îi place să vorbească. Ați aflat mai multe despre proiectul la care lucra Wynant când a plecat sau la care urma să lucreze când a plecat?

— Nu. Văd că sunteți destul de interesat de atelierul ăla al lui.

— De ce nu? Tipul e inventator, atelierul e locul în care lucra. Mi-ar plăcea să arunc un ochi acolo la un moment dat.

— Când doriți. Mai povestiți-mi despre Morelli și despre cum l-ați făcut să vă spună atâtea.

— Îi place să vorbească. Cunoașteți un tip pe nume Sparrow? Un tip mare și gras cu voce de poponar?

Guild se încruntă.

— Nu. De ce?

— Era acolo – cu Miriam – și voia să sară la mine, dar nu l-au lăsat.

— Și de ce-ar fi vrut să facă asta?

— Nu știu. Poate fiindcă ea i-a spus că v-am ajutat să-i faceți felul – că v-am ajutat.

— Aha, a zis Guild.

Și-a scărpinat bărbia cu unghia de la degetul mare, s-a uitat la ceas.

— Se face cam târziu. Ce-ar fi să treceți pe la mine să mă vedeți la un moment dat mâine – adică azi?

Am zis „Sigur", în loc să-i spun la ce mă gândeam, am dat din cap către el și Andy și m-am dus în living.

Nora dormea pe canapea. Mimi a lăsat jos cartea pe care o citea și a zis:

— Gata ședința secretă?

— Da.

M-am apropiat de canapea.

— Las-o să mai doarmă un pic, Nick, a zis Mimi. Rămâi până pleacă amicii tăi de la poliție, da?

— Bine. Vreau să mai discut ceva cu Dorothy.

— Păi doarme.

— Nu-i nimic. O s-o trezesc.

— Dar...

Guild și Andy au intrat, și-au luat la revedere, Guild s-a uitat cu regret la Nora cea adormită și au plecat.

Mimi a oftat.

— M-am săturat de polițiști, a zis. Mai ții minte povestea?

— Da.

Intră Gilbert.

— Ei sunt convinşi că vinovatul este Chris?

— Nu, am zis.

— Atunci pe cine bănuiesc?

— Dacă mă-ntrebai ieri, îți spuneam. Azi nu mai pot.

— E ridicol, a protestat Mimi. Știți foarte bine și tu și ei că vinovatul este Clyde. Când a văzut că nu zic nimic a repetat și mai apăsat: Știi foarte bine că vinovatul este Clyde.

— N-a făcut-o el, am spus.

Mimi se lumină ca la o licărire de triumf.

— Lucrezi pentru el, așa-i?

„Nu"-ul meu n-a avut absolut niciun efect asupra ei.

Gilbert întrebă, nu ca să iște o ceartă, ci pentru că ar fi vrut să știe:

— De ce nu poate fi el?

— Ba poate fi el, dar nu e. Dacă era, crezi că ar fi scris scrisorile alea care aruncă bănuiala asupra lui Mimi, unica persoană care îl ajută ascunzând principala probă împotriva lui?

— Dar poate că el nu știa asta. Poate că el credea că poliția pur și simplu nu spune tot ce știe. Fac de multe ori asta, nu? Sau poate s-a gândit că ar putea s-o discrediteze, ca ei să n-o creadă dacă...

— Asta e, a zis Mimi. Exact asta a făcut, Nick.

I-am spus lui Gilbert:

— Tu nu crezi c-a omorât-o el.

— Nu, nu cred că el a făcut-o, dar aș vrea să știu de ce credeți că n-a făcut-o el – metoda dumneavoastră.

— Și eu aș vrea s-o știu pe-a ta.

S-a îmbujorat puțin și zâmbea ușor jenat.

— A, păi... e cu totul alta.

— Știe cine a ucis-o, a zis Dorothy din prag. Era încă îmbrăcată. Și-a pironit privirea asupra mea, de parcă i-ar fi fost frică să se uite la altcineva. Era palidă și își ținea trupul firav cât se poate de țeapăn și drept.

Nora a deschis ochii, s-a rezemat într-un cot și a întrebat somnoroasă „Ce e?" Nu i-a răspuns nimeni.

— Haide, Dorry, te rog să nu faci o scenă de-aia idioată și penibilă de-a ta, a zis Mimi.

— Poți să mă bați după ce pleacă ei, a spus Dorothy. Știu c-o să mă bați.

A zis asta fără să-și ia ochii de la mine. Mimi a încercat să pară că n-avea habar despre ce vorbește fiica ei.

— Cine știe cine-a omorât-o? am întrebat.

— Te faci de râs, Dorry, te..., a zis Gilbert

L-am întrerupt:

— Las-o. Las-o să spună ce-are de spus. Cine-a omorât-o, Dorothy?

Ea s-a uitat la fratele ei și a lăsat capul în jos. Cu ochii în podea, a zis abia deslușit:

— Nu știu. El știe. A ridicat ochii spre mine și a început să tremure. Nu vezi că mi-e frică? a țipat. Mi-e frică de ei. Ia-mă de-aici și-ți spun, dar mi-e frică de ei.

Mimi a râs către mine.

— Tu ai cerut-o. Așa-ți trebuie.

Gilbert se îmbujorase tot.

— E așa stupid, a murmurat.

— Sigur, te iau de-aici, dar aș vrea să ne spui ce ai de spus acum, când suntem cu toții, i-am zis.

Dorothy a dat din cap.

— Mi-e frică.

— Aș vrea să n-o mai cocoloșești așa, Nick, a zis Mimi. Îi faci și mai mult rău așa. Ea...

Am întrebat-o pe Nora:

— Ce părere ai?

Ea s-a ridicat și s-a întins fără să-și ridice brațele. Avea fața rozalie și adorabilă ca întotdeauna când se trezea din somn. Mi-a zâmbit somnoroasă și a zis:

— Hai să mergem acasă. Nu-mi plac oamenii ăștia. Hai, Dorothy, ia-ți pălăria și haina.

Mimi i-a zis lui Dorothy:

— Du-te la culcare.

Dorothy și-a dus vârfurile degetelor de la mâna stângă la gură și a scâncit, abia auzit:

— N-o lăsa să mă bată, Nick.

O priveam pe Mimi, al cărei chip arbora un semisurâs placid, dar nările i se mișcau odată cu respirația sonoră.

Nora s-a dus la Dorothy.

— Haide, te spălăm pe față și...

Mimi a scos un sunet animalic din gâtlej, i s-au încordat mușchii cefei și și-a lăsat toată greutatea în vârfurile picioarelor.

Nora s-a băgat imediat între Mimi și Dorothy. Când Mimi a dat să se năpustească în față, am prins-o de un umăr, am luat-o cu celălalt braț de mijloc și am ridicat-o în aer. A țipat și m-a lovit cu pumnii, iar tocurile ei înalte, ascuțite și dure mi-au lăsat semne.

Nora a împins-o pe Dorothy afară din cameră și a rămas în prag să se uite la noi. Avea chipul extrem de însuflețit. I l-am văzut limpede, cât se poate de clar: toate celelalte erau în ceață. Când niște lovituri stângace și ineficiente m-au trezit la realitate am descoperit că Gilbert îmi cară pumni, îl vedeam însă neclar și abia dacă am simțit atingerea lui când l-am împins într-o parte.

— Încetează. Nu vreau să te rănesc, Gilbert. Am dus-o pe Mimi la canapea și am trântit-o cu spatele, m-am așezat pe genunchii ei și am prins-o de încheieturi.

Gilbert a sărit din nou la mine. Am încercat să-i sparg rotula, dar l-am lovit prea jos și l-am dezechilibrat. S-a

prăbușit la podea, cât era de lat. I-am mai tras un șut, l-am ratat și am zis:

— Ne batem mai târziu. Adu niște apă.

Mimi se făcuse vineție la față. Ochii îi ieșiseră din orbite, sticloși, irațională, enormi. Saliva îi bolborosea și șuiera printre dinții încleștați odată cu respirația, iar gâtlejul ei roșu – întregul ei trup – era o masă zvârcolindă de vene și mușchi tot mai încordați, stând să plesnească. Avea încheieturile fierbinți în mâinile mele și din cauza sudorii îmi era tot mai greu să o țin.

Nora, apărută lângă mine cu un pahar de apă, a fost o priveliște cât se poate de binevenită.

— Aruncă-i-o în față, am zis.

Nora i-a aruncat-o. Mimi și-a descleștat dinții ca să tragă aer în piept și a închis ochii. Și-a mișcat capul violent dintr-o parte în alta, dar trupul ei se zvârcolea mult mai puțin violent.

— Înc-o dată, am zis.

Al doilea pahar de apă a provocat un protest bolborosit din partea lui Mimi și trupul ei a încetat să se mai lupte. Zăcea nemișcată, flască, gâfâind.

I-am eliberat încheieturile și m-am ridicat. Gilbert, care stătea într-un picior, se rezemase de o masă și-și oblojea piciorul în care-l lovisem. Dorothy, cu ochii mari și palidă, se afla în prag, nehotărâtă dacă să intre sau să fugă să se ascundă. Nora, aflată lângă mine, cu paharul de apă gol în mână, a întrebat:

— Crezi că se simte bine?

— Sigur.

Mimi a deschis curând ochii, a încercat să clipească pentru a înlătura apa. I-am pus o batistă în mână. Și-a șters fața, a oftat adânc și tremurând și s-a ridicat în capul oaselor pe

canapea. S-a uitat în jurul ei în cameră, clipind ușor. Când m-a văzut mi-a zâmbit slab. Era un surâs vinovat, dar nimic care să aducă a resemnare. Și-a aranjat părul cu o mână nesigură și a zis:

— Dar știu că m-ați murat bine.

— Într-o zi o să intri într-o pasă de-asta și n-ai să mai ieși din ea, i-am zis.

S-a uitat dincolo de mine, la fiul ei.

— Gil! Tu ce-ai pățit?

El și-a luat repede mâna de pe picior și a pus talpa jos.

— Ăă... îîî... nimic, s-a bâlbâit. N-am absolut nimic. Și-a netezit părul, și-a îndreptat cravata.

Ea a început să râdă.

— Vai, Gil, tu chiar ai sărit să mă aperi? Tocmai de Nick? A început să râdă și mai tare. A fost extraordinar de drăguț din partea ta, dar incredibil de prostesc. Păi omul e un monstru, Gil. Nimeni n-ar putea...

Își puse batista peste gură și începu să se legene înainte și-napoi.

M-am uitat cu colțul ochiului la Nora. Avea gura încleștată și ochii aproape negri de furie. I-am atins brațul.

— Hai s-o tăiem. Dă-i mamei tale ceva de băut, Gilbert. O să-și revină imediat.

Dorothy, cu pălăria și haina în mâini, a pornit în vârful picioarelor spre ușa de la intrare. Nora și cu mine ne-am găsit pălăriile și hainele și am urmat-o afară, lăsând-o pe Mimi să râdă în batista mea pe canapea.

Niciunul dintre noi trei n-a avut multe de spus în taxiul care ne-a dus la hotelul *Normandie*. Nora era adâncită în gânduri, Dorothy încă mai părea destul de speriată, iar eu eram obosit – fusese o zi plină.

Era aproape ora cinci când am ajuns acasă. Asta ne-a întâmpinat gălăgioasă. M-am întins pe podea ca să mă joc cu ea în timp ce Nora s-a dus în oficiu ca să pună de cafea. Dorothy voia să-mi povestească o întâmplare din copilărie.

— Nu, am zis. Ai încercat asta luni. Ce-i asta? O glumă? E târziu. Ce-ți era frică să-mi spui la voi acasă?

— Dar ai înțelege mai bine dacă m-ai lăsa...

— Mi-ai spus asta și luni. Nu sunt psihiatru. Nu știu nimic despre influențele evenimentelor din copilăria timpurie. Nu dau doi bani pe ele. Și sunt obosit, am avut o zi foarte plină.

S-a bosumflat.

— Mi se pare că nu vrei absolut deloc să mă ajuți.

— Uite ce e, Dorothy, am zis, ori știi ceva ce ți-a fost teamă să spui în fața lui Mimi și a lui Gilbert, ori nu. Dacă știi, zi odată! Și, dacă e ceva ce nu înțeleg, te întreb eu.

Și-a răsucit o cută a fustei și s-a uitat la ea posomorâtă, dar când a ridicat privirea, ochii îi străluceau cu însuflețire. A rostit în șoaptă, suficient de tare ca oricine din cameră să audă:

— Gil s-a întâlnit cu tata și s-au văzut azi și tata i-a zis cine a ucis-o pe domnișoara Wolf.

— Cine?

Ea a scuturat din cap.

— N-a vrut să-mi spună. Atâta mi-a spus.

— Și asta ți-era frică să spui în fața lui Gil și a lui Mimi?

— Da. Ai înțelege dacă m-ai lăsa să-ți spun...

— Ceva ce ți s-a întâmplat când erai mică. Ei bine, nu te las. Încetează. Și ce altceva ți-a mai spus?

— Nimic.

— Nimic despre Nunheim?

— Nu, nimic.

— Unde-i tatăl tău?

— Nu mi-a spus Gil.

— Când s-a întâlnit cu el?

— Nu mi-a spus. Te rog, Nick, nu te supăra. Ți-am spus tot ce ştiu.

— Mi-ai spus un rahat, am bombănit. Când ți-a zis asta?

— În seara asta. Asta îmi spunea când ai intrat în camera mea și, pe cuvântul meu, e tot ce mi-a zis.

— Ar fi nemaipomenit dacă măcar o dată unul dintre voi ar face o afirmație clară și completă despre ceva... n-are importanță ce, am spus.

Nora intră cu cafeaua.

— Ce te mai îngrijorează acum, fiule? m-a întrebat.

— Diverse, am zis, ghicitori, minciuni, și sunt prea bătrân și prea obosit să mă mai amuze. Hai să ne întoarcem la San Francisco.

— Înainte de Revelion?

— Mâine, azi.

— Sunt de acord. Îmi întinse o ceaşcă. Putem lua avionul, dacă vrei, să fim acolo de Revelion.

Dorothy spuse cu voce tremurândă:

— Nu te-am mințit, Nick. Ți-am spus tot ce... Te rog, te rog nu te supăra pe mine. Sunt așa de... Nu mai putu să vorbească, pentru că acum plângea în hohote.

Am mângâiat-o pe Asta pe cap și am scos un geamăt.

— Suntem cu toții epuizați și nervoși, a zis Nora. Hai să trimitem câinele jos, să ne culcăm și să reluăm discuția după ce ne-am mai odihnit. Hai, Dorothy, îți aduc cafeaua în dormitor și-ți dau niște pijamale.

Dorothy se ridică, îmi zise „Noapte bună" și „Îmi pare rău că sunt așa o proastă!" și o urmă pe Nora afară.

Când se întoarse, Nora se așeză pe podea lângă mine.

— Dorry a noastră plânge și suspină, zise. Chiar dacă admitem că viața nu e tocmai plăcută pentru ea în clipa asta, totuși... Căscă. Și care era înfricoșătorul ei secret?

I-am spus ce-mi zisese Dorothy.

— Mi se par niște prostii de adormit copiii.

— De ce?

— De ce nu? Ne-au mai spus și altceva decât prostii?

Nora căscă iar.

— Poate că pentru un detectiv sunt suficiente, dar pe mine, una, nu mă conving deloc. Ascultă, de ce nu facem noi o listă cu toți suspecții și toate motivele și indiciile și le bifăm pe măsură ce...

— Fă-o tu. Eu mă duc să mă culc. Ce-i ăla indiciu, mamă scumpă?

— E ca atunci când Gilbert s-a dus în seara asta în vârful picioarelor la telefon când eram singură în living și el credea că dorm, și i-a spus centralistei să nu transfere niciun apel până dimineață.

— Măi, măi.

— Și, a zis ea, e ca atunci când Dorothy a descoperit că avusese tot timpul asupra ei cheia de la tanti Alice.

— Măi, măi.

— Și ca atunci când Studsy l-a înghiontit pe Morelli pe sub masă când tipul a început să-ți spună despre vărul cel bețiv al lui – cum îl chema? – Dick O'Brien, pe care-l cunoștea Julia Wolf.

M-am ridicat și am pus ceștile de cafea pe o masă.

— Nu văd cum ar putea vreun detectiv spera să rezolve ceva fără să fie însurat cu tine, dar lasă-mă să-ți spun că exagerezi. Faptul că Studsy l-a înghiontit pe Morelli e genul de lucru cu care în niciun caz nu-mi bat capul. Prefer să mă întreb dacă l-au luat la bătaie pe Sparrow ca să nu pățesc eu ceva sau ca nu cumva să aflu ceva. Mi-e somn.

— Și mie. Spune-mi ceva, Nick. Spune-mi adevărul: n-ai avut o erecție când te-ai luat la trântă cu Mimi?

— Ba da, una mică.

A râs și s-a ridicat de pe jos.

— Un pervers dezgustător, asta ești, a zis. Uite, s-a luminat!

26

Nora mă trezi la zece și un sfert.

— Telefonul, mi-a spus. E Herbert Macaulay și zice că e important.

Am intrat în dormitor – dormisem în living – și m-am dus la telefon. Dorothy dormea dusă. Am murmurat „Alo!" în receptor.

— E prea devreme pentru prânzul ăla, dar trebuie să ne vedem imediat, a zis Macaulay. Pot să urc acum?

— Sigur. Vino să luăm micul dejun.

— Eu am mâncat deja. Mănâncă și tu și vin într-un sfert de oră.

— Bine.

Dorothy miji ușor ochii și zise somnoroasă „Trebuie să fie târziu", se întoarse pe partea cealaltă și adormi la loc. M-am spălat cu apă rece pe față, pe mâini, pe dinți, m-am pieptănat și m-am întors în living.

— Vine sus, i-am spus Norei. A mâncat deja de dimineață, dar ai face bine să-i comanzi niște cafea. Vreau ficăței de pui.

— Sunt și eu invitată la petrecerea voastră sau...

— Sigur. Nu l-ai cunoscut niciodată pe Macaulay, așa-i? E un tip OK. În timpul războiului am fost atașat unității lui pentru câteva zile, în zona Vaux, iar după război am păstrat

legătura. Mi-a pasat câțiva clienți, inclusiv pe Wynant. Ce zici de o picătură de ceva, să ne taie greața?

— De ce nu vrei să nu bem nimic azi?

— N-am venit la New York să stăm pe uscat. Vrei să mergem diseară la un meci de hochei?

— Mi-ar plăcea.

Mi-a turnat ceva de băut și s-a dus să comande micul dejun.

Am răsfoit ziarele de dimineață. Toate vorbeau despre arestarea lui Jorgensen de către poliția din Boston și despre uciderea lui Nunheim, dar spațiul principal era ocupat de dezvoltarea a ceea ce tabloidele numeau „Războiul bandelor din Hell's Kitchen"[1], arestarea „Prințului Mike" Gerguson[2] și un interviu cu „Jafsie" despre negocierea după răpirea bebelușului Lindbergh.

Macaulay și băiatul de serviciu care a adus-o pe Asta au sosit împreună. Asta îl plăcea pe Macaulay fiindcă atunci când o mângâia o lăsa să se sprijine de el; nu se dădea în vânt după tandrețe.

În dimineața asta el avea riduri în jurul gurii și o parte din culoare îi dispăruse din obraji.

— De unde le-a venit polițiștilor noua pistă? a întrebat. Ei sunt de părere că... Tăcu în clipa în care intră Nora. Se îmbrăcase.

— Nora, el e Herbert Macaulay, am zis. Soția mea.

Au dat mâna și Nora a zis:

---

[1] Cartier din inima New York-ului, celebru din a doua parte a secolului al 19-lea până în anii 1980 pentru poveștile sale cu gansteri, stafii, prostituate și baruri clandestine, dispariții și crime macabre. Astăzi e cunoscut pentru teatrele sale Off Broadway, restaurantele la modă și arhitectura de lux.

[2] Michael Romanoff, actor și escroc născut în Lituania, proprietarul restaurantului Romanoff's din Beverly Hills, în vogă printre starurile de la Hollywood în anii 1940 și 1950.

— Nick nu m-a lăsat să vă comand decât cafea. Nu doriți și..

— Nu, mulțumesc, tocmai am terminat micul dejun.

— Ia zi, ce spuneai despre poliție? am întrebat.

El șovăi.

— Nora știe practic tot ce știu și eu, l-am încredințat, așa că dacă nu cumva e ceva ce ai prefera să...

— Nu, nu, nimic de genul ăsta, a zis el. E pentru... binele doamnei Charles. Nu vreau să-i provoc angoase.

— Atunci zi! Ea nu se stresează decât în legătură cu lucrurile pe care nu le știe. Care-i noua pistă a poliției?

— Locotenentul Guild a venit azi-dimineață să mă vadă, a zis. Primul lucru, mi-a arătat o bucată de lanț de ceas cu un cuțit atașat și m-a întrebat dacă le-am mai văzut vreodată. Le mai văzusem: erau ale lui Wynant. I-am spus că probabil le mai văzusem: mi se părea că arată ca ale lui Wynant. Pe urmă m-a întrebat dacă știu cum ar fi putut ele intra în posesia altcuiva și, după ce-a bătut puțin câmpii, am descoperit că prin „altcuiva" se referea la tine sau la Mimi. I-am spus că sigur că da – Wynant vi le-ar fi putut da oricăruia dintre voi, le-ați fi putut fura sau găsi pe stradă sau le-ați fi putut primi de la cineva care le-a furat sau le-a găsit pe stradă, sau le-ați fi putut primi de la cineva care le avea de la Wynant. Mai existau și alte căi prin care le-ați fi putut obține, i-am spus, dar știa că-l iau peste picior, așa că nu m-a lăsat să i le detaliez.

Nora prinsese culoare în obraji și ochii i se înegriseră.

— Ce idiot!

— Stai calmă, i-am zis. Poate ar fi trebuit să te avertizez aseară – asta era direcția în care o pornise. Cred că nu-i exclus nici ca vechea mea amică Mimi să-i fi făcut vreo două aluzii gingașe. Și pe cine mai are în vizor?

— A vrut să știe... m-a întrebat: Crezi că Charles și don'șoara Wolf mai erau combinați? Sau era o poveste veche și îngropată?

— Asta-i mâna lui Mimi, e clar, am zis. Și ce i-ai spus?

— I-am spus că nu știu dacă „încă" mai sunteți combinați fiindcă n-am știut că ați fi fost combinați vreodată, apoi i-am amintit că, oricum, tu nu mai stai de mult în New York.

Nora m-a întrebat:

— E-adevărat?

— Te rog să nu-l faci mincinos pe Mac, am zis. Și la asta ce-a zis?

— Nimic. M-a întrebat dacă eu cred că Jorgensen știa despre tine și Mimi și, când l-am întrebat ce să știe despre tine și Mimi, m-a acuzat că fac pe prostul – astea au fost cuvintele lui exacte –, așa că n-am avansat prea mult. A vrut să știe și de câte ori ne-am întâlnit noi doi, unde și când, la milimetru și la secundă.

— Drăguț, am zis. Am niște alibiuri care scârțâie rău.

A intrat un chelner cu micul dejun. Am vorbit despre nimicuri până când el a pus masa și a plecat.

Apoi Macaulay a zis:

— N-ai de ce să te temi. O să-l predau pe Wynant poliției.

Avea glasul ezitant și puțin sugrumat.

— Ești sigur că el a făcut-o? am întrebat. Eu nu sunt.

— Știu, a răspuns simplu. Și-a dres glasul. Chiar dacă e o șansă la o mie să mă înșel – și nu e –, e dement, Charles. N-ar trebui să fie în libertate.

— Probabil că ai dreptate, am început, și dacă știi...

— Știu, a repetat. L-am văzut în după-amiaza în care a ucis-o; la nicio jumătate de oră după ce-a ucis-o, deși eu

nu știam asta, nici măcar nu știam c-a fost ucisă. Ei bine, acum o știu.

— Te-ai întâlnit cu el în biroul lui Hermann?

— Poftim?

— Trebuia să te afli în biroul unui tip pe nume Hermann, pe Fifty-seventh Street, de pe la trei după-masă până pe la patru. Cel puțin asta mi-a spus poliția.

— Așa e, a zis. Adică asta e ce știu ei. În realitate s-a întâmplat așa: după ce nu l-am găsit pe Wynant și n-am avut nicio veste de la el la Plaza și am sunat la biroul meu și la Julia fără niciun rezultat, am renunțat să-l mai aștept și am plecat pe jos spre Hermann. E inginer minier, client de-al meu; tocmai terminasem de redactat niște acte constitutive pentru el și trebuia să facem niște mici modificări la ele. Când am ajuns pe Fifty-seventh Street am avut sentimentul clar că sunt urmărit; cunoști senzația. Nu mi-am putut închipui niciun motiv pentru care să mă urmărească cineva, dar mă rog, sunt avocat și oricând se poate găsi unul. În orice caz, am vrut să aflu dacă așa e, așa că am dat colțul pe Fifty-seventh și am mers până la Madison, dar tot nu eram sigur. Era un tip micuț și negricios pe care mi se părea că l-am mai văzut pe la Plaza, dar... Cea mai rapidă cale de a afla mi s-a părut că e cea de a lua un taxi, așa că asta am făcut și i-am spus șoferului să o ia spre est. Traficul era mult prea infernal ca să pot vedea dacă tipul scund sau altcineva a luat un taxi după mine, așa că l-am pus pe șofer să o ia spre sud la Third, din nou spre est pe Fifty-sixth, și iar spre sud pe Second Avenue, și la ora asta eram destul de sigur că mă urmărește un taxi galben. Firește, nu puteam să văd dacă individul cel scund se află în el; nu era chiar atât de aproape. Și, la colțul următor, când ne-a oprit culoarea roșie a unui semafor, l-am văzut pe Wynant. Era într-un

taxi care mergea spre vest, pe Fifty-fifth Street. Normal, asta nu m-a mirat prea tare: ne aflam la doar două străzi de Julia și am fost convins că ea nu vrusese ca eu să știu că el e acolo când am sunat și că acum el era pe drum spre Plaza, să se întâlnească cu mine. N-a fost niciodată prea punctual. Așa că i-am spus șoferului meu s-o ia spre vest, dar pe Lexington Avenue – ne aflam la vreo sută de metri în urma lui – taxiul lui Wynant a virat-o spre sud. Nu era drumul către Plaza și nici măcar către biroul meu, așa că l-am dat dracu' și mi-am îndreptat atenția iar asupra taxiului care mă urmărea – și nu l-am mai văzut. Tot drumul spre biroul lui Hermann m-am uitat întruna în spate și nu am văzut niciun semn că m-ar fi urmărit cineva.

— Pe la ce oră l-ai văzut pe Wynant? am întrebat.

— Trebuie să fi fost trei și un sfert sau și douăzeci. Era patru fără douăzeci când am ajuns la Hermann și îmi închipui că au trecut cam douăzeci-douăzeci și cinci de minute între timp. În fine, secretara lui Hermann – Louise Jacobs, fata cu care eram când m-ai văzut astă-noapte – mi-a zis că a fost prins într-o ședință toată după-masa, dar că probabil iese în câteva minute. Așa a și fost, și ne-am terminat treaba în zece sau cincisprezece minute și m-am întors la biroul meu.

— Înțeleg că nu te aflai atât de aproape de Wynant ca să vezi dacă era agitat, dacă purta ceasul cu lanț, dacă mirosea a praf de pușcă... lucruri de genul ăsta.

— Așa e. Nu i-am văzut decât profilul trecând pe lângă mine, dar te rog să fii convins că el era.

— Sunt. Continuă.

— Nu m-a mai sunat. Mă întorsesem de vreo oră când a sunat poliția: Julia era moartă. Trebuie să înțelegi că nu am crezut nici măcar o clipă că Wynant ar fi ucis-o. Poți să

înțelegi asta – tu încă nici acum n-o crezi. Așa că, atunci când m-am dus acolo și poliția a început să-mi pună întrebări despre el și am văzut că-l suspectează, am făcut ce nouăzeci și nouă dintr-o sută de avocați ar fi făcut pentru clienții lor: n-am pomenit faptul că-l văzusem în apropiere pe la ora la care fusese comisă crima. Le-am spus ce ți-am spus și ție – că aveam întâlnire cu el și că el n-a venit – și i-am lăsat să creadă că imediat ce am plecat de la Plaza m-am dus direct la Hermann.

— E de înțeles, am fost de acord. N-avea niciun rost să zici ceva până n-auzeai și versiunea lui.

— Exact și, ei bine, poanta e că n-am auzit niciodată versiunea lui. M-am așteptat să apară, să mă sune, ceva, dar n-a făcut-o – până marți, când am primit scrisoarea aia din Philadelphia, și ea nu conținea niciun cuvânt despre faptul că nu venise vineri la întâlnire, nimic despre... dar ai văzut scrisoarea. Ce părere ai despre ea?

— Mă întrebi dacă pare scrisă de un om vinovat?

— Da.

— Nu neapărat, am zis. E ce te-ai aștepta de la el, dacă n-ar fi el făptașul – nu se panichează că poliția l-ar putea suspecta decât în ideea că asta ar putea să interfereze cu munca lui, o dorință de a clarifica rapid situația fără inconveniente pentru el – o scrisoare nu tocmai inteligentă dacă ar fi fost scrisă de altcineva, dar cât se poate de potrivită cu gafele cu care ne-a obișnuit. Îl și văd trimițând-o fără să-și dea absolut deloc seama că cel mai bun lucru pe care-l poate face e să relateze ce-a făcut în ziua crimei. Cât de sigur ești că de la Julia venea când l-ai văzut?

— Acum sunt sigur. La început mi s-a părut posibil. Pe urmă m-am gândit că poate a fost la atelier. E pe First Avenue, la doar câteva străzi de locul în care l-am văzut și,

deși a fost închis de când a plecat el, luna trecută am reînnoit contractul de închiriere și toate lucrurile de acolo îl așteaptă să se întoarcă; ar fi putut să fie acolo în după-masa aia. Poliția n-a putut găsi nimic acolo care să demonstreze că a fost sau că n-a fost.

— Am vrut să te întreb: au fost niște zvonuri că și-ar fi lăsat favoriți. Era...

— Nu. Aceeași față lungă și osoasă cu aceeași mustață neîngrijită, aproape albă.

— Altceva: ieri a fost ucis un tip pe nume Nunheim, un tip scund...

— Ajung imediat și la asta, a zis el.

— Mă gândeam la individul mărunțel care credeai că te-ar putea urmări.

Macaulay s-a uitat lung la mine.

— Vrei să spui că ar fi putut să fie Nunheim?

— Nu știu. Mă întrebam doar.

— Păi n-am de unde să știu, a zis. Nu l-am văzut niciodată pe Nunheim, din câte...

— Era un tip scund, n-avea mai mult de un metru șaizeci și poate șaizeci și trei de kile. Aș zice că avea treizeci și cinci, treizeci şi șase de ani. Pământiu, păr și ochi negri, cu ochii foarte apropiați, gură mare, nas lung și mobil, urechi clăpăuge... un aer foarte alunecos.

— Poate foarte bine să fie el, a zis, deși n-am apucat să-l văd de foarte aproape. Bănuiesc că poliția m-ar lăsa să-l văd – ridică din umeri –, deși acum nu mai contează. Unde eram!? A, da, îți ziceam că n-am reușit să iau legătura cu Wynant. Asta m-a pus într-o poziție foarte inconfortabilă, având în vedere că poliția era ferm convinsă că țin legătura cu el și că mint. Și tu la fel, nu?

— Da, am recunoscut.

— Și tu, ca și poliția, probabil ai bănuit că m-am întâlnit cu el, fie la Plaza, fie mai târziu, în ziua crimei.

— Părea posibil.

— Da. Și firește că aveați parțial dreptate. Cel puțin îl văzusem, și îl văzusem într-un loc și într-un moment care l-ar fi proclamat vinovat cu V mare în ochii poliției, așa că, după ce mințisem instinctiv și prin omisiune, acum am mințit direct și deliberat. Hermann fusese prins într-o ședință toată după-masa respectivă și nu știam cât timp îl așteptasem. Louise Jacobs e o bună prietenă de-a mea. Fără să intru în detalii, i-am spus că m-ar putea ajuta să rezolv cazul unui client spunând că ajunsesem la ei puțin după ora trei. A fost imediat de acord. Pentru a o proteja, i-am spus că dacă se întâmplă ceva poate foarte bine să spună că ea nu-și mai amintise la ce oră am sosit, dar că, a doua zi, mă auzise zicând în treacăt ora la care ajunsesem, și ea n-avea niciun motiv să se îndoiască, deci să arunce totul asupra mea. Nimic din toate astea nu mai contează acum. Important e că în dimineața asta am primit veste de la Wynant.

— Încă una din scrisorile alea țicnite ale lui? am întrebat.

— Nu, m-a sunat. Am fixat o întâlnire cu el pentru diseară – vom merge împreună. I-am spus că nu ai de gând să faci nimic pentru el dacă nu vă întâlniți, așa că a promis să vină diseară. O să iau și poliția, firește. Nu mai pot continua să justific toată protecția asta pe care i-am asigurat-o. Pot să-i obțin achitarea pe motive de probleme mintale și să-l internez la nebuni. Asta-i tot ce pot face, tot ce vreau să fac.

— Le-ai spus asta polițiștilor?

— Nu. M-a sunat abia după ce-au plecat ei. Oricum, am vrut să mă văd cu tine mai întâi. Am vrut să-ți spun că n-am uitat ce-ți datorez și...

— Prostii, am zis.

— Ba nu. S-a întors spre Nora. Bănuiesc că nu ți-a spus niciodată că mi-a salvat odată viața într-o gaură de obuz în...

— E nebun, i-am spus Norei. A tras într-un tip și l-a ratat și eu am tras și l-am nimerit și atâta tot. M-am adresat iar lui Macaulay: De ce nu lași poliția să mai aștepte un pic? Să zicem că mergem amândoi diseară la întâlnire și vedem ce ne spune. Când întâlnirea e pe final, dacă suntem convinși că el e criminalul, putem foarte bine să sărim pe el și să sunăm din fluier.

Macaulay a zâmbit obosit.

— Încă te mai îndoiești, așa-i? Ei bine, sunt gata s-o fac dacă așa vrei tu, deși pare o... Dar poate te răzgândești când îți spun despre discuția noastră telefonică.

Dorothy, îmbrăcată într-o cămașă de noapte și un capot de-al Norei, mult prea lungi pentru ea, a intrat căscând.

— A! a exclamat când l-a văzut pe Macaulay și apoi, când l-a recunoscut: A, bună ziua, domnule Macaulay! N-am știut că sunteți aici. Aveți vreo veste de la tata?

El s-a uitat la mine. Am clătinat din cap. I-a spus:

— Încă nu, dar poate o să avem azi.

— Dorothy are una, indirectă, am spus. Povesteşte-i lui Macaulay despre Gilbert.

— Adică despre... despre tata? întrebă șovăitoare, cu ochii ațintiți în podea.

— Vai de mine, nu, am zis.

S-a făcut trandafirie și mi-a aruncat o privire plină de reproș; apoi, grăbită, i-a spus lui Macaulay:

— Gil l-a văzut ieri pe tata și el i-a spus lui Gil cine a ucis-o pe domnișoara Wolf.

— Poftim?

Ea a încuviințat de patru sau cinci ori din cap, foarte convinsă.

Macaulay m-a privit foarte intrigat.

— Nu înseamnă că asta s-a și întâmplat, i-am amintit. Asta susține Gil.

— Înțeleg. Atunci crezi că ar putea să...

— N-ai mai vorbit cu familia lui de acum o mie de ani, așa-i? am întrebat.

— Nu.

— E o experiență unică, crede-mă. Probabil că toți sunt obsedați de sex, și asta li s-a urcat la cap. Încep...

Dorothy zise furioasă:

— Ești îngrozitor. Am făcut tot ce-am putut ca să...

— Acum de ce vorbești așa? am întrebat-o. De data asta merg pe mâna ta: sunt gata să cred că Gil ți-a spus asta. Nu te aștepta însă la mai multe de la mine.

Macaulay întrebă:

— Și cine-a omorât-o?

— Nu știu. Gil n-a vrut să-mi spună.

— Și fratele tău l-a mai văzut şi altă dată?

— Nu știu cât de des. Mi-a zis că l-a văzut.

— Și a spus ceva despre tipul ăla, Nunheim?

— Nu. M-a întrebat și Nick asta. Nu mi-a mai spus nimic altceva.

Am surprins privirea Norei și i-am transmis semnalul. S-a ridicat zicând:

— Hai să mergem în cealaltă cameră, Dorothy, și să le dăm băieților o șansă să facă ce-or avea de făcut.

Dorothy se lăsă dusă cu greu, dar o urmă pe Nora afară.

Macaulay zise:

— S-a făcut o frumusețe fata asta. Își drese glasul. Sper că soția ta n-o să...

— Stai liniștit. Nora-i fată deșteaptă. Ai început să-mi povestești despre discuția ta cu Wynant.

— M-a sunat imediat după ce a plecat poliția și mi-a zis că văzuse anunțul în *Times* și vrea să știe ce doresc. I-am spus că nu arzi de nerăbdare să te amesteci în problemele lui și că ai zis că nu vrei să știi nimic până nu vorbești mai întâi cu el, și-am fixat o întrevedere în seara asta. Pe urmă m-a întrebat dacă am văzut-o pe Mimi și i-am spus că am văzut-o o dată sau de două ori de când s-a întors din Europa și că am văzut-o și pe fiica lui. Și atunci el a zis „Dacă nevastă-mea îți cere bani, dă-i orice sumă dorește, dacă e una decentă".

— Fir-aș al naibii, am zis.

Macaulay a încuviințat.

— Ăsta a fost și sentimentul meu. L-am întrebat de ce și a zis că lucrurile pe care le citise în ziarele de dimineață îl convinseseră că e în cel mai rău caz prostită de Rosewater, în niciun caz complicea lui, și că are motive să creadă că manifestă o „dispoziție amiabilă" față de el, Wynant. Atunci am început să pricep ce urmărește și i-am spus că ea a predat deja cuțitul și ceasul la poliție. Încearcă să ghicești ce mi-a răspuns la chestia asta!

— Mă las păgubaș.

— A stat puțin în cumpănă – nu prea mult, trebuie să-ți spun –, după care m-a întrebat, la fel de firesc ca și cum m-ar fi întrebat cât e ceasul: Te referi la lanțul și cuțitul ceasului pe care l-am lăsat Juliei să-l ducă la reparat?

Am râs.

— Și tu ce-ai zis?

— Am rămas fără replică. Înainte să apuc să mă gândesc la un răspuns el a continuat: În orice caz, putem discuta toate astea mai pe larg când ne vedem diseară. L-am întrebat unde și când ne vedem și mi-a zis că o să mă sune el, că nu știe unde-o să fie. Trebuie să mă sune acasă la mine la ora zece. Acum era grăbit, deși la început păruse destul de relaxat, și n-a avut timp să răspundă la niciuna dintre întrebările pe care voiam să i le pun, așa că a închis și te-am sunat. Ce părere mai ai acum despre nevinovăția lui?

— Nu mai sunt chiar așa convins, am răspuns fără grabă. Cât de sigur ești c-o să te sune diseară la ora zece?

Macaulay a ridicat din umeri.

— Cât ești și tu.

— Atunci, dacă aș fi în locul tău, n-aș deranja poliția până nu punem mâna pe nebun ca să li-l putem preda. Povestea asta a ta n-o să-i facă să te iubească prea tare și, chiar dacă nu te bagă imediat la zdup, o să-ți facă viața un chin dacă Wynant ne trage clapa diseară.

— Știu, dar aș vrea să-mi iau greutatea asta de pe umeri.

— Nu cred că mai contează câteva ore în plus, am spus. A zis ceva vreunul dintre voi despre faptul că n-a apărut la întâlnirea de la Plaza?

— Nu. N-am apucat să-l întreb. Păi, dacă zici să aștept o să aștept, dar...

— Oricum, hai să așteptăm până diseară, până te sună – dacă te sună – și ne hotărâm pe urmă dacă băgăm sau nu poliția în povestea asta.

— Nu crezi c-o să sune?

— Nu sunt prea sigur, am zis. N-a venit la întâlnirea cu tine și pare că în clipa în care a aflat că Mimi a predat lanțul de ceas și cuțitul a cam dat înapoi. N-aș fi prea optimist în

legătură cu asta. O să vedem, totuși. Ar fi bine să ajung pe la tine acasă pe la ora nouă, nu?

— Vino la cină.

— Nu pot, dar o să încerc să ajung cât de devreme pot, în caz că vine mai devreme. O să vrem să ne mișcăm repede. Unde stai?

Macaulay mi-a dat adresa lui, în Scarsdale, și s-a ridicat.

— Te rog să-i spui la revedere doamnei Charles din partea mea și mulțumesc că... A, apropo, sper că nu mi-ai luat în nume de rău ce ți-am spus aseară despre Harrison Quinn. Am vrut să-ți spun exact ce ți-am spus, că am avut ghinion că i-am urmat sfaturile la bursă. N-am vrut să insinuez că e – mă-nțelegi – sau că n-ar fi câștigat bani pentru alți clienți de-ai lui.

— Am înțeles, am zis și am strigat-o pe Nora.

Ea și Macaulay și-au strâns mâinile și au făcut schimb de cuvinte de politețe, iar el s-a jucat un pic cu Asta, mi-a zis „Vino cât de devreme poți!" și a plecat.

— S-a zis și cu meciul de hochei, am spus, în afară de cazul că găsești pe altcineva cu care să te duci.

— Am pierdut ceva interesant? a întrebat Nora.

— Nu cine știe. I-am spus ce-mi zisese Macaulay. Și nu mă-ntreba ce părere am despre asta. Nu știu. Știu că Wynant e într-o dungă, dar nu se poartă ca un om nebun și nici ca un criminal. Se poartă ca un om care joacă un joc. Numai Dumnezeu știe ce joc e ăsta.

— Eu cred, a zis ea, că protejează pe cineva.

— De ce nu crezi că a ucis-o el?

Ea a părut surprinsă.

— Fiindcă așa crezi tu.

Am zis că e un motiv întemeiat.

— Și cine e acel cineva?

— Încă nu știu. Te rog să nu faci mișto de mine: m-am gândit mult la asta. Nu poate fi Macaulay, fiindcă se folosește de el ca să-l ajute să protejeze persoana respectivă, oricine-ar fi ea și...

— Și nu sunt nici eu, am sugerat, fiindcă și de mine vrea să se folosească.

— Așa e, a zis ea, și tu o să te simți foarte prost dacă faci mișto de mine și pe urmă eu ghicesc cine e înainte s-o faci tu. Și nu pot fi nici Mimi și nici Jorgensen, fiindcă el a încercat să arunce bănuiala asupra lor. Și nu poate fi nici Nunheim, fiindcă mai mult decât probabil și el a fost ucis de către aceeași persoană și, în plus, n-ar avea de ce să mai fie protejat acum. Și nici Morelli nu poate să fie, fiindcă Wynant era gelos pe el și s-au certat. M-a privit încruntată. Aș vrea să fi aflat mai multe despre grăsanul ăla pe nume Sparrow și despre roșcata aia voinică.

— Dar ce zici de Dorothy și Gilbert?

— Am vrut să te întreb ce părere ai tu despre ei. Crezi că are cine știe ce sentimente paternale față de ei?

— Nu.

— Probabil vrei doar să mă descurajezi, a zis ea. Ei bine, cunoscându-i, e greu să îmi închipui că vreunul dintre ei ar putea fi vinovat, dar am încercat să las la o parte orice sentiment personal față de ei și să o iau logic. Astă-noapte, înainte să mă culc, am făcut o listă cu toate...

— Nu e nimic mai bun ca să scapi de insomnie decât o schemă logică detaliată. E ca și cum...

— Nu mă mai lua așa peste picior. Nici performanța ta de până acum n-aș zice că a fost cine știe ce strălucită.

— N-am vrut să te supăr, am zis și am sărutat-o. E o rochie nouă?

— Ah! Uite cum schimbi subiectul, ca un laș ce ești.

27

În primele ore ale după-amiezei am trecut pe la Guild și imediat ce ne-am dat mâinile l-am și luat în primire.

— Nu mi-am adus avocatul. M-am gândit că dă mai bine dacă vin singur.

Pe frunte i-au apărut niște cute și a dat din cap ca și cum l-aș fi jignit profund.

— Nu era vorba despre nimic de felul ăsta, a zis răbdător.

— Ba chiar era.

A oftat.

— N-aș fi zis că ați face aceeași greșeală pe care o groază de lume o face, gândindu-se că, doar fiindcă noi... Știți că suntem obligați să cercetăm orice unghi posibil, domnule Charles.

— Îmi sună cunoscut. Ei bine, ce doriți să știți?

— Tot ce vreau să știu e cine a ucis-o... și cine l-a ucis pe tip.

— Încercați să-l întrebați pe Gilbert, am sugerat.

Guild și-a încrețit buzele.

— De ce tocmai pe el?

— I-a spus soră-sii că știe cine a făcut-o, i-a spus că a aflat de la Wynant.

— Adică s-a văzut cu tac'-su?

— Așa zice ea că i-ar fi zis. N-am apucat să-l întreb personal.

El m-a privit cu ochii apoși mijiți.

— Ce naiba e cu adunătura asta de nebuni?

— Familia Jorgensen? Probabil că știți la fel de multe despre ei cât știu și eu.

— Ba nu știu, a zis, credeți-mă pe cuvânt. Pur și simplu nu-i pot citi deloc. Uite, s-o luăm pe doamna Jorgensen asta, ce poți să spui despre ea?

— Că e blondă.

El a încuviințat posac.

— Îhî, atâta știu și eu. Dar uite care-i treaba, dumneata îi știi de mult și din ce zice ea dumneata și ea...

— Și eu și fiica ei, am zis, și eu și Julia Wolf, și eu și doamna Astor. Nu-i femeie să-mi reziste.

Ridică o mână.

— Nu zic că eu cred tot ce zice și n-aveți de ce să vă supărați. Și, dacă-mi permiteți să vă spun, aveți o atitudine greșită. Vă purtați ca și cum ați crede că v-am pus gând rău, însă vă înșelați, vă înșelați cumplit.

— Poate, dar îmi vorbiți cu subînțeles de ultima oară de când...

El m-a țintuit cu ochii lui palizi și a zis calm:

— Sunt polițist și am o treabă de făcut.

— Pot să accept asta. Mi-ați spus să vin azi. Ce doriți?

— Nu v-am spus să veniți, v-am rugat.

— În regulă. Ce doriți?

— Nu vreau asta, a zis el. Nu vreau nimic de genul ăsta. Până acum am vorbit de la bărbat la bărbat și parc-aș vrea să continuăm cum am început.

— Dumneata ai schimbat placa.

— Nu cred că aveți dreptate. Uite ce e, domnule Charles, ați jura sau pur și simplu mi-ați spune privindu-mă în ochi că tot timpul ăsta ați fost sută la sută sincer cu mine?

N-avea niciun rost să zic da – nu m-ar fi crezut. Am spus:

— Aproximativ.

— Aproximativ, a mormăit. Toată lumea mi-a spus aproximativ tot adevărul. Ce-mi trebuie mie e unu' cu sânge-n instalație, care să zică aia e.

Îl înțelegeam: știam cum se simte.

— Poate că niciunul dintre cei cu care ați vorbit nu cunoaște tot adevărul, am zis.

M-a privit cu o față schimonosită.

— E foarte posibil, așa-i? Uite ce e, domnule Charles, am vorbit cu toți cei pe care i-am putut găsi. Dacă-mi mai găsiți și pe alții, vorbesc și cu ei. Vă referiți la Wynant? Nu credeți că toate resursele umane ale departamentului nostru lucrează zi și noapte la găsirea lui?

— Mai e fiul lui, am sugerat.

— Mai e fiul lui, a fost el de acord. I-a chemat pe Andy și pe un tip oacheș și crăcănat pe nume Kline. Aduceți-mi-l pe puștiul lui Wynant – închipuitu' ăla –, vreau să vorbesc cu el. Cei doi au ieșit. El a continuat: Cum să vă zic, vreau oameni cu care să pot vorbi.

— Stați cam prost cu nervii în după-masa asta, așa-i? am întrebat eu. Îl aduceți și pe Jorgensen de la Boston?

El a ridicat din umerii masivi.

— După mine, povestea lui stă în picioare. Nu știu. Vreți să-mi spuneți ce părere aveți despre ea?

— Sigur.

— Adevărul ăsta e, în după-masa asta sunt cam nervos, a zis. Astă-noapte n-am închis un ochi. Ăsta-i iad curat, nu viață. Nu știu de ce nu-mi dau demisia. Aș putea foarte bine să-mi cumpăr o bucată de teren, niște sârmă ghimpată și câteva vulpi argintii și... În fine, să lăsăm asta... Jorgensen zice că în '25, când ați pornit pe urma lui, a fugit în Germania, lăsându-și nevasta de izbeliște – deși nu ne-a zis prea multe despre asta – și și-a schimbat numele ca să vă fie mai greu să-l găsiți și din același motiv s-a temut să-și reia vechea slujbă – așa că și-a spus tehnician sau ceva de genul ăsta –, și nu se ajungea deloc cu banii. Zice că a lucrat pe unde-a putut, la orice-a găsit, dar din câte-mi dau seama eu, mai mult a făcut pe gigoloul, dacă mă-nțelegi, și n-a prea găsit multe dame pline de bani. În fine, prin '27 sau '28 se

afla la Milano – ăsta e un oraș din Italia – și citește în *Paris Herald* că Mimi, recent divorțata soție a lui Clyde Miller Wynant, a sosit la Paris. N-o cunoaște personal și nici ea pe el, dar știe că e o blondă cam toantă căreia îi plac bărbații și distracția și care n-are cine știe minte. Se gândește probabil că o mare parte din banii lui Wynant trebuie să-i fi revenit ei după divorț și, după socotelile lui, oricât ar putea să scoată de la ea abia dacă ar compensa pentru banii de care l-a văduvit Wynant – n-ar face decât să ia înapoi ce-i aparține de drept. Așa că adună cu ceva efort banii pentru un bilet până la Paris și se duce acolo. Pân-aici e corect?

— Sună plauzibil.

— Așa m-am gândit și eu. Ei bine, nu-i e deloc greu să o cunoască la Paris – o fi agățat-o sau a pus pe cineva să le facă cunoștință sau ce s-o fi întâmplat – și restul e la fel de simplu. Ei îi cade cu tronc – grămadă, conform spuselor lui – din prima clipă, și nici una, nici două, ea e cu un pas înaintea lui, se gândește să se mărite cu el. Normal că el nu încearcă s-o convingă să se răzgândească. Ea primise o sumă ca lumea – două sute de mii de parai, Dumnezeule mare! – de la Wynant în loc de pensie alimentară, așa că putea să se mărite iar liniștită, fără să-și piardă alocația lunară, iar în felul ăsta el avea să se instaleze comod în sertarul cu bani. Așa au și făcut. Conform spuselor lui, a fost o căsătorie falsă, care a avut loc undeva în creierii unor munți despre care el spune că sunt între Spania și Franța, și a fost oficiată de un preot spaniol pe un teritoriu care era în realitate francez, ceea ce înseamnă că n-a fost legală, dar mă gândesc că el acum încearcă să prevină o acuzație de bigamie. Pe mine personal nu mă interesează problema absolut deloc. Ideea e că a pus mâna pe bani și a ținut-o acolo până n-a mai fost niciun ban. Și toată vremea asta, am înțeles, el zice că ea nu știa despre el decât că se numește

Christian Jorgensen, că e un tip pe care l-a cunoscut la Paris, și n-a aflat adevărul decât în clipa când l-am arestat în Boston. E corect, da?

— E corect, am zis, în afară, cum spui și dumneata, de căsătorie, și până și aia ar putea fi de fapt legală.

— Îhâm, și ce mai contează acum, oricum? Deci vine iarna și banii din cont sunt pe sfârșite și el se pregătește s-o părăsească imediat ce se termină, și atunci ea zice că poate ar fi bine să se întoarcă în America și să-l mai tapeze pe Wynant de niște bani. El zice că e de acord dacă e posibil, iar ea spune că e posibil, așa că se urcă pe un vapor și...

— Povestea cam scârțâie un pic aici, am spus.

— Ce vă face să credeți asta? El nu se gândește c-o să ajungă la Boston, unde știe că se află prima lui nevastă, și se gândește să se țină departe de cele câteva persoane care îl cunosc, în special de Wynant, și cineva i-a spus că există o lege privitoare la prescriere care face ca totul să fie șters cu buretele după șapte ani. El se gândește că nu sunt cine știe ce riscuri. Și că n-or să facă mulți purici aici.

— Tot nu-mi place partea asta a poveștii, am insistat, dar puteți să continuați.

— Ei bine, a doua zi după sosirea aici – în timp ce ei încă mai încearcă să dea de Wynant – el are ghinion. Se întâlnește pe stradă cu o prietenă a primei lui neveste – acea Olga Fenton –, și ea îl recunoaște. El se străduiește s-o convingă să nu-l dea de gol la prima nevastă și reușeste să tergiverseze lucrurile vreo două zile inventând o poveste ca dintr-un film – Doamne, ce imaginație mai are și băiatul ăsta! –, dar n-o păcălește prea mult timp, și ea se duce la duhovnicul ei și-i povestește tot și îl întreabă ce-ar trebui să facă și el îi zice c-ar trebui să-i spună primei soții, ceea ce ea și face, și data viitoare când îl vede pe Jorgensen îi spune ce-a făcut, și el o șterge la Boston ca să încerce s-o

împiedice pe prima nevastă să-i facă probleme și acolo îl găsim noi și-l sălтăm.

— Și vizita lui la casa de amanet? am întrebat.

— A făcut parte din poveste. El spune că era un tren pentru Boston care pleca în câteva minute și nu avea suficienți bani la el și nici timp să se ducă acasă să ia – în afară că nu ardea de nerăbdare s-o vadă pe cea de-a doua soție până n-o calma pe prima – și băncile erau închise, așa că și-a pus gaj ceasul. Se leagă, ce să zic?

— Ați văzut ceasul?

— Aș putea. De ce?

— Mă întrebam. Nu credeți că s-a aflat până nu demult la celălalt capăt al lanțului pe care vi l-a predat Mimi?

El s-a îndreptat în scaun.

— Dumnezeule! Apoi a mijit ochii la mine bănuitor și a întrebat:

— Știți ceva despre asta sau doar...

— Nu. Doar mă întrebam. Și ce zice acum despre cele două crime? Cine crede că le-a făcut?

— Wynant. Recunoaște că o vreme a crezut că poate Mimi e făptașa, dar zice că ea l-a convins că se înșală. Susține că ea n-a vrut să-i spună cu ce îl are la mână pe Wynant. Poate că nu încearcă decât să se protejeze pe sine în felul ăsta. Nu am nici cel mai mic dubiu că voiau să-l folosească ca să stoarcă de la el banii pe care-i doreau.

— Atunci nu credeți că ea a plantat cuțitul și lanțul la locul crimei?

Guild și-a tras colțurile gurii în jos.

— Le-ar fi putut planta ca să-l tapeze de bani. Care-i problema?

— E un pic prea complicat pentru un tip ca mine, am zis. Ați aflat dacă Face Peppler încă mai e închis în Ohio?

— Este. Va fi eliberat săptămâna viitoare. Asta explică inelul cu diamant. Avea un amic afară, care i l-a trimis din partea lui. Se pare că aveau de gând să se căsătorească și să se cumințească amândoi după ce ieşea el, sau așa ceva. În orice caz, directorul închisorii a zis că a văzut schimburi de scrisori în care asta scria. Peppler ăsta n-a vrut să-i spună directorului închisorii dacă știe ceva care ne-ar fi de folos, și directorul închisorii n-are nicio problemă să ne zică ce era în scrisorile alea, dacă ne e de vreun folos. Evident, chiar și atâta ne ajută, că ne dă motivul. Să zicem că Wynant e gelos și ea poartă inelul celuilalt tip și se pregătește să plece cu el. Asta îl... Se opri ca să răspundă la telefon. Da, zise în receptor. Da... Poftim?... Sigur... Sigur, dar lasă pe cineva acolo... Așa.

Împinse telefonul mai încolo.

— Încă o pistă falsă despre crima de ieri din West Twenty-ninth Street.

— A, am zis. Mi s-a părut că aud numele lui Wynant. Știți cum se aud unele voci la telefon.

Se îmbujoră, își drese glasul.

— Poate că vi s-a părut – de ce nu, e posibil. Îhî, poate așa s-a auzit – de ce nu. Era să uit: l-am verificat pe tipul ăla, Sparrow, pentru dumneata.

— Și ce-ați aflat?

— Nu prea cred că ne ajută cu ceva. Îl cheamă Jim Brophy. Se pare că-i făcea jocul amicei lui Nunheim, care era supărată pe tine și el era pur și simplu atât de beat că-și închipuise că poate să-i intre în grații dacă-ți sare la beregată.

— O idee inspirată, am zis. Sper că nu i-ați făcut probleme lui Studsy.

— E amic cu dumneata? E un fost puscăriaș, cred că știți, cu un cazier cât brațul dumitale.

— Sigur. Chiar eu l-am trimis la mititica odată. Am început să-mi adun pălăria și paltonul. Sunteți ocupat. Fug și eu și...

— Nu, nu, a zis el. Mai rămâneți dacă aveți timp. Tre' să-mi vină niște chestii care s-ar putea să vă intereseze și poate-mi dați o mână de ajutor și cu puștiul lui Wynant.

M-am așezat la loc.

— Poate v-ar plăcea să beți ceva, a sugerat, deschizând un sertar de la birou.

N-am prea avut noroc la viața mea cu băuturile oferite de polițiști, așa că am zis:

— Nu, mersi.

Telefonul lui a sunat din nou și el a zis în receptor:

— Da... Da... E-n regulă. Să intre. De data asta n-am mai auzit niciun cuvânt.

S-a legănat în scaun, dându-se pe spate, și și-a pus picioarele pe birou.

— Uite ce e, am vorbit serios când v-am spus despre ferma de vulpi argintii și vreau să vă întreb ce părere aveți: dacă mi-aș face-o în California?

Tocmai încercam să mă hotărăsc dacă să-i spun despre fermele de lei și struți din partea de sud a statului când s-a deschis ușa și un grăsan roșcat l-a adus pe Gilbert Wynant. Unul dintre ochii lui Gilbert era complet închis din cauza umflăturii din jurul lui și prin gaura din cracul stâng al pantalonului i se vedea genunchiul.

28

I-am spus lui Guild:

— Când le ziceți să vi-i aducă, vi-i aduc, văd.

— Stați, mi-a zis. E mai mult decât credeți. I se adresă grăsanului roșcat: Dă-i drumul, Flint, zi ce-ai de zis.

Flint se șterse la gură cu dosul mâinii.

— S-o spun p-a dreaptă, băiețașu' are ceva vână. Nu zici când îl vezi, dar credeți-mă, nu voia deloc să vină cu mine, vă spun precis. Și, Doamne, ce viteză poa' să bage!

Guild mormăi:

— Ești un erou și o să vorbesc cu comisaru' imediat să-ți dea o medalie, dar lasă asta acum. Zi ce-ai de zis.

— Nu ziceam c-am făcut cine știe ce vitejie, a protestat Flint. Eu doar...

— Mă doare undeva de ce-ai făcut tu, a zis Guild. Vreau să știu ce-a făcut el.

— Da, domnule, acolo voiam s-ajung. Azi-dimineață la opt l-am schimbat pe Morgan și a fost liniște și pace ca de obicei, nici țipenie, cum se zice, până pe la două și zece, și atunci ce crezi că aud? Cheia în broască.

Și-a supt buzele și ne-a dat ocazia de a ne exprima uimirea.

— Apartamentul do'n'șoarei Wolf, mi-a explicat Guild, am avut eu o bănuială.

— Și ce mai bănuială! exclamă Flint, practic copleșit de admirație. Măiculiță, ce mai bănuială! Guild îi aruncă o privire furioasă și Flint continuă grăbit: Da, domnule, o cheie, și se deschide ușa și intră tinerelu' de-l vedeți aici. Îi zâmbi lui Gilbert mândru și afectuos. Părea speriat de moarte și când sar la el fuge pe lângă mine ca apucat de streche și abia la primu' etaj reușesc să-l prind și atunci, ce să vezi,

drace, sare la mine și tre' să-i trag una zdravănă peste ochi ca să-l potolesc. Nu arată cine știe ce, dar...

— Ce-a făcut în apartament? a întrebat Guild.

— N-a apucat să facă nimic. Eu...

— Adică ai sărit la el fără să aștepți să vezi ce are de gând? Venele de la gâtul lui Guild pulsau atât de tare că părea că stă să-i explodeze gulerul, iar chipul i se făcuse la fel de roșu precum părul lui Flint.

— M-am gândit că e mai bine să nu risc.

Guild m-a fixat cu ochi mânioși, neîncrezători. M-am străduit din răsputeri să nu las să mi se citească nimic pe față. A zis cu glasul sugrumat:

— Mulțumesc, Flint. Așteaptă afară.

Roșcatul părea nedumerit. A zis încet „Da, domnule. Uitați cheia!". A pus cheia pe biroul lui Guild și s-a îndreptat spre ușă. Apoi și-a răsucit capul peste umăr și-a zis:

— Cică e băiatu' lu' Clyde Wynant. Râse vesel.

Guild, încă nestăpân pe vocea lui, a zis:

— Nu zău, așa ți-a zis?

— Da. Parcă l-am mai văzut pe undeva. Ceva îmi zice c-a făcut parte din banda lui Big Shorty Dolan. Parcă l-am mai văzut prin...

— Afară! a răcnit amenințător Guild, și Flint a ieșit. Guild a gemut din adâncul trupului masiv. Tembelul ăsta mă scoate din minți. Auzi, banda lui Big Shorty Dolan! Dumnezeule mare! Clătină din cap fără speranță și i se adresă lui Gilbert: Ei bine, fiule?

— Știu că n-ar fi trebuit s-o fac, spuse Gilbert.

— Hai, c-ai început bine, a zis Guild jovial. Chipul său își revenea. Cu toții greșim. Trage-ți un scaun și hai să vedem ce putem face ca să te ajutăm să ieși din situația asta. Vrei ceva pentru ochi?

— Nu, mulțumesc, e în regulă. Gilbert mută un scaun mai aproape de Guild și se așeză.

— Idiotul ăla te-a luat la bătaie doar ca să facă și el ceva?

— Nu, nu, a fost vina mea. Am... chiar i-am opus rezistență.

— Mă rog, a zis Guild, nimănui nu-i place să fie arestat, bănuiesc. Care-i problema?

Gilbert s-a uitat la mine cu ochiul cel bun.

— Locotenentul Guild hotărăște ce se întâmplă cu tine, i-am zis. Dacă vei coopera, va fi mai blând cu tine.

Guild încuviință cu toată seriozitatea.

— Așa și e. Se așează comod în scaun și întrebă pe un ton amical: De unde aveai cheia?

— Mi-a trimis-o tata împreună cu scrisoarea.

Scoase un plic alb din buzunar și i-l dădu lui Guild.

M-am așezat în spatele lui Guild și m-am uitat la plic peste umărul său. Adresa era scrisă la mașină, D-nul Gilbert Wynant, Hotelul Courtland, și nu avea niciun timbru lipit pe ea.

— Când ai primit-o? l-am întrebat.

— Am găsit-o la recepție aseară când am ajuns, pe la ora zece. N-am întrebat recepționerul când venise, dar nu cred că o avea când am ieșit în oraș cu tine, fiindcă mi-ar fi dat-o.

În plic erau două coli de hârtie acoperite cu aceleași litere stângace de mașină de scris. Am citit odată cu Guild:

> Dragă Gilbert,
>
> Dacă toți anii ăștia au trecut fără să fi păstrat legătura cu tine, a fost doar pentru că așa a dorit mama ta și dacă acum rup această tăcere cu rugămintea de a mă ajuta e fiindcă doar o mare nevoie mă poate face să trec peste dorințele mamei tale. În plus, acum ești bărbat în toată firea și simt că tu însuți ești singurul care trebuie să hotărască dacă e cazul să ne

purtăm ca niște persoane între care există legături de sânge. Cred că știi deja că acum mă aflu într-o situație jenantă în legătură cu așa-zisa ucidere a Juliei Wolf și am credința că încă îmi mai porți atâta afecțiune încât cel puțin să speri că sunt total nevinovat, în orice fel, de orice complicitate la povestea asta, lucru perfect adevărat.

Apelez la ajutorul tău pentru a-mi demonstra nevinovația odată pentru totdeauna în fața poliției și a lumii, cu toată încrederea că, fie și în cazul în care n-aș putea conta pe afecțiunea ta pentru mine, aș putea totuși conta pe dorința ta firească de a face orice îți stă în putere pentru a păstra nepătat numele care este și al tău și al surorii tale, ca și al tatălui vostru.

Apelez la tine și fiindcă, deși am un avocat capabil care crede în nevinovăția mea și care știu că se va da peste cap s-o dovedească și am speranța că va reuși să-l convingă pe domnul Nick Charles să-l asiste în acest demers, nu le pot cere nici unuia dintre ei să întreprindă o asemenea acțiune practic ilegală, și nici nu știu pe nimeni altcineva în afară de tine în care să îndrăznesc să mă încred. Ceea ce doresc să faci este să te duci mâine la apartamentul Juliei Wolf de pe East 54th St. nr. 411, în care vei intra cu ajutorul cheii din plic și între paginile cărții *Barocul* vei găsi o anume hârtie sau declarație pe care trebuie să o citești și să o distrugi imediat. Trebuie să ai grijă să o distrugi complet, fără să lași nici măcar un gram de scrum și, după ce-o vei citi, vei ști de ce trebuie să faci asta și vei înțelege de ce ți-am încredințat această sarcină ție. În eventualitatea că va interveni ceva care să necesite o schimbare în plan, te voi suna în seara asta, târziu.

Dacă nu primești nicio veste de la mine îți voi telefona mâine-seară ca să aflu dacă ai dus la îndeplinire instrucțiunile mele și ca să fac aranjamentele pentru o întâlnire. Am toată încrederea că vei înțelege uriașa răspundere pe care o pun pe umerii tăi și că nu am greșit când am avut încredere în tine.

Cu afecțiune,
Tatăl tău

Sub „Tatăl tău" se vedea semnătura lăbărțată a lui Wynant, în cerneală.

Guild aștepta să spun ceva. Eu așteptam să zică el ceva. După câteva momente de așteptare reciprocă, l-a întrebat:

— Și ți-a dat telefon?

— Nu, domnule.

— De unde știi? am întrebat. Nu i-ai spus centralistei să nu-ți transfere niciun apel?

— D-da, e-adevărat. Mi-era teamă c-o să aflați cine e dacă sună când erați la noi, dar cred că ar fi lăsat totuși vreun mesaj centralistei, și n-a lăsat.

— Atunci înseamnă că nu te-ai văzut cu el?

— Nu.

— Și nu ți-a spus cine a ucis-o pe Julia Wolf?

— Nu.

— Aşadar, ai mințit-o pe Dorothy?

A lăsat capul în jos și a încuviințat, cu ochii în podea.

— Am fost – a fost... cred c-a fost vorba de gelozie. Acum a ridicat privirea către mine și era îmbujorat la față. Înțelegeți, Dorry mă admiră și crede că știu mai mult decât oricine altcineva despre aproape orice subiect și – mă-nțelegeți – dacă voia să afle ceva venea la mine și întotdeauna făcea ce-i spuneam și pe urmă, când a început să se vadă cu dumneavoastră, totul s-a schimbat. Dumneavoastră erați cel pe care-l admira și-l respecta mai mult... E normal, vreau să spun, ar fi fost proastă să n-o facă, fiindcă nu există comparație între noi, firește, dar eu – bănuiesc c-am fost gelos și frustrat – mă rog, nu tocmai frustrat, fiindcă și eu vă admiram, dar voiam să fac ceva care s-o impresioneze din nou – să mă dau mare, cred că ați putea zice – și când am primit scrisoarea aia i-am spus că l-am văzut pe tata și el mi-a zis cine a comis acele crime, așa ca

ea să creadă că eu știu lucruri pe care nici măcar dumneavoastră nu le știți. Se opri, cu respirația tăiată, și îmi șterse fața cu o batistă.

Am așteptat în continuare o reacție din partea lui Guild și, la scurt timp, acesta a zis:

— Ei, fiule, cred că n-ai făcut chiar așa de mult rău, dacă ești sigur că nu ne ascunzi și alte lucruri pe care ar trebui să le știm.

Băiatul scutură din cap.

— Nu, domnule, nu vă ascund nimic.

— Nu știi nimic despre cuțitul și ceasul ăla pe care ni le-a dat maică-ta?

— Nu, domnule, și n-am știut de ele decât după ce vi le-a dat.

— Ce face? am întrebat.

— A, bine, cred, deși a zis că azi o să stea în pat.

Guild miji ochii.

— Dar ce-are?

— Isterie, i-am spus. Ea și fiică-sa s-au certat astă-noapte și ea și-a ieșit din țâțâni.

— De la ce s-au luat?

— Dumnezeu știe, una dintre ciondănelile alea tipic feminine.

„Hmmm" făcu Guild și-și frecă bărbia.

— Avea dreptate Flint când a zis că n-ai apucat să cauți hârtia aia? l-am întrebat pe băiat.

— Da. N-am avut timp nici măcar să închid ușa când a sărit la mine.

— Am niște detectivi de milioane, bombăni Guild. N-a strigat și „Bau!" când a sărit la tine? Dar să lăsăm asta. Ei bine, fiule, pot să fac unul din două lucruri, care anume de tine depinde. Pot să te mai țin o vreme sau pot să-ți dau

drumul în schimbul promisiunii că o să-mi dai de veste imediat ce tatăl tău ia legătura cu tine și îmi spui ce-ți zice și unde vrea să vă întâlniți, dacă vrea.

Am intervenit înainte ca Gilbert să apuce să zică ceva:

— Nu poți să-i ceri asta, Guild. E propriul lui tată.

— Nu pot, ziceți? Mă privi schimonosit. Nu-i pentru binele lu' ta-su, dacă e nevinovat?

N-am zis nimic.

Chipul lui Guild se destinse încet.

— Bine atunci, fiule, să zicem că-ți dau drumul în schimbul unei promisiuni. Dacă tatăl tău sau altcineva te roagă să faci ceva, îmi promiți că le spui că nu poți, fiindcă mi-ai dat cuvântul tău de onoare că n-ai s-o faci?

Băiatul se uită la mine.

— Mi se pare de bun simț, am zis.

— Da, domnule, vă dau cuvântul meu, a spus Gilbert.

Guild făcu un gest larg cu mâna.

— Bine. Fugi.

Băiatul se ridică mulțumind frumos şi se întoarse spre mine:

— O să mai...

— Așteaptă-mă afară, i-am zis, dacă nu te grăbești.

— Bine. La revedere, domnule locotenent Guild, și vă mulțumesc.

Ieși.

Guild înșfăcă telefonul și ordonă să-i fie adusă cartea *Barocul* și hârtia din ea. Apoi, își împreună mâinile la ceafă și începu să se legene în scaun.

— Deci cum stăm?

— Habar n-am, am zis.

— Doar nu vreți să-mi spuneți că tot nu credeți c-a făcut-o Wynant?

— Ce contează ce cred eu? Aveți destule împotriva lui acum, cu ce v-a dat Mimi.

— Contează foarte mult, m-a asigurat el. Chiar aș vrea să știu ce credeți și de ce.

— Soția mea crede că el încearcă să acopere pe altcineva.

— Serios? Hmmm. Niciodată n-am ignorat intuiția feminină și, dacă nu vă supărați că vă spun, doamna Charles e o femeie al naibii de deșteaptă. Și ea despre cine crede că e vorba?

— Ultima oară când am vorbit cu ea nu avea nicio certitudine.

El oftă.

— Păi, poate hârtia după care l-a trimis pe puști o să ne spună ceva.

Dar hârtia nu ne-a spus nimic în după-masa respectivă. Oamenii lui Guild n-au putut s-o găsească, așa cum n-au găsit niciun exemplar din *Barocul* în niciuna dintre camerele locuinței femeii moarte.

29

Guild l-a chemat iar la el pe roșcatul Flint și l-a luat la șuturi. Roșcatul a slăbit cinci kile, dar a ținut-o morțiș că Gilbert n-a avut nicio șansă să atingă ceva din apartament și că atâta timp cât oamenii lui au făcut de pază nimeni n-a atins nimic. Nu-și amintea să fi văzut o carte cu titlul *Barocul*, dar nu era genul de la care să te aștepți să țină minte vreun titlu de carte. Încercă să fie de ajutor și dădu tot felul de sugestii tembele până când Guild îl dădu furios afară.

— Probabil că puștiul mă așteaptă afară, am zis, dacă credeți că are vreun rost să mai vorbiți o dată cu el.

— Credeți că are?

— Nu.

— Bine atunci. Dar ce Dumnezeu, cineva a luat cartea aia și o să...

— De ce? am întrebat.

— De ce ce?

— De ce trebuia musai să fie acolo și s-o fi luat cineva?

Guild se scărpină în bărbie.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Nu s-a întâlnit cu Macaulay la *Plaza* în ziua crimei, nu s-a sinucis în Allentown, zice că n-a primit decât o mie de dolari de la Julia Wolf când el credea c-o să primească cinci, zice că erau doar prieteni când noi credem că erau amanți, ne dezamăgește prea tare ca să pot avea cine știe ce încredere în ce spune.

— Adevărul e, a zis Guild, că aș pricepe mai bine totul dacă ori ar veni, ori ar fugi. Bântuie mereu p-aici, doar ca să încurce ițele, de nu mai înțeleg nimic.

— Îi supravegheați atelierul?

— Să zicem, oarecum. De ce?

— Nu știu, am zis cu sinceritate, decât că ne-a tot arătat cu degetul o groază de lucruri care nu ne-au dus nicăieri. Poate c-ar trebui să fim puțin atenți la lucrurile pe care nu ni le-a arătat, iar atelierul e unul dintre ele.

— Hmmm, făcu Guild.

Am spus „Vă las cu acest gând optimist", și mi-am pus pălăria și haina.

— Și, dacă vreau să dau de dumneavoastră diseară târziu, cum să fac?

Mi-a dat numărul lui de telefon, ne-am strâns mâinile și am plecat.

Gilbert Wynant mă aștepta pe hol. Niciunul dintre noi n-a zis nimic până nu ne-am urcat în taxi. Atunci a întrebat:

— Crede c-am zis adevărul, nu?

— Sigur. De ce, nu-i așa?

— A, ba da, dar lumea nu te crede întotdeauna. N-o să-i ziceți nimic despre asta mamei, da?

— Dacă nu vrei tu, nu.

— Mulțumesc. După părerea dumneavoastră, unde are mai multe șanse un tânăr, în vest, sau aici în est?

Mi l-am imaginat lucrând la ferma de vulpi a lui Guild, în timp ce-i răspundeam:

— Nu acum. Te gândești să pleci în vest?

— Nu știu. Vreau să fac ceva. Se jucă nervos cu cravata. O să vi se pară o întrebare ciudată: cât de răspândit e incestul?

— Destul, i-am zis; de-asta și avem un termen pentru el.

Se îmbujoră la față.

— Nu fac mișto de tine, i-am zis. E unul dintre lucrurile pe care nu le știe nimeni. N-ai cum să afli asta.

Apoi au urmat câteva lungi moment de tăcere, după care el a zis:

— Mai am o întrebare ciudată pe care aș vrea să v-o pun: ce părere aveți despre mine? Era mai stresat când m-a întrebat asta decât fusese Alice Quinn.

— Ești în regulă, i-am spus, dar te înșeli amarnic.

Privi afară, pe geam.

— Sunt îngrozitor de tânăr.

A urmat un nou moment de tăcere. Apoi a tușit și din colțul gurii i-a picurat puțin sânge.

— Ți-a dat borșul individul, am zis.

El a încuviințat rușinat și și-a dus o batistă la gură.

— Nu sunt cine știe ce forțos.

La *Courtland* nu m-a lăsat să-l ajut să se dea jos din taxi și a insistat că se descurcă singur, dar am urcat cu el, bănuind că altfel n-ar spune nimănui nimic despre starea lui.

Am sunat la apartament înainte să apuce să-și scoată cheia, iar Mimi a deschis ușa. A făcut ochii mari când i-a văzut ochiul vânăt.

— E rănit, i-am zis. Bagă-l în pat și cheamă un doctor.

— Ce s-a întâmplat?

— Wynant l-a trimis unde nu trebuia.

— Unde?

— Lasă asta, vorbim după ce-l oblojim un pic.

— Dar Clyde a fost aici, a spus ea. De-asta te-am sunat.

— Poftim?

— A fost aici. A încuviințat din cap cu putere. Și a întrebat de Gil. A stat o oră sau mai bine. Nu sunt nici zece minute de când a plecat.

— Bine, hai să-l băgăm în pat.

Gilbert a ținut-o pe-a lui, că n-are nevoie de niciun ajutor, așa că l-am lăsat în dormitor cu mama lui și m-am dus la telefon.

— A sunat cineva? am întrebat-o pe Nora când a răspuns.

— Da, domnule. Domnii Macaulay și Guild doresc să le telefonați. De asemenea, Jorgensen și Quinn. Până acum, niciun copil.

— Când a sunat Guild?

— Acum vreo cinci minute. Te superi dacă mănânci singur? Larry m-a rugat să mergem împreună la noul spectacol cu Osgood Perkins.

— Du-te! Ne vedem mai târziu.

L-am sunat pe Herbert Macaulay.

— Întâlnirea s-a contramandat, mi-a spus. M-a sunat amicul nostru, care iar mai pune nu știu ce la cale. Uite ce e, Charles, eu mă duc la poliție. M-am săturat până peste cap.

— Cred că nu ai ce altceva să faci acum, am zis. Și eu mă gândeam să sun un polițist. Sunt acasă la Mimi. A fost aici până acum câteva minute. L-am ratat la mustață.

— Ce făcea acolo?

— O să aflu imediat.

— Vorbeai serios cu sunatul la poliție?

— Sigur.

— Atunci rămâne că suni tu și trec și eu mai târziu pe la tine.

— Bine. Ne vedem mai încolo.

L-am sunat pe Guild.

— Am primit o veste imediat după ce-ați plecat, mi-a zis. Sunteți într-un loc în care puteți vorbi?

— Sunt acasă la doamna Jorgensen. A trebuit să-l aduc pe puști acasă. Flăcăul ăla al dumitale cu părul roșu i-a cam dat borșul pe undeva pe dinăuntru.

— Îl omor pe tembelul ăla, a zis el nervos. Atunci mai bine nu vorbesc.

— Și eu am niște vești. Wynant a fost aici în după-amiaza asta cam o oră, conform spuselor doamnei Jorgensen, și a plecat cu doar câteva minute înainte să ajung eu aici.

A urmat un moment de tăcere, apoi el a spus:

— Stați așa. Vin și eu imediat.

Mimi intră în living în timp ce eu căutam numărul de telefon al familiei Quinn.

— Crezi că e rănit grav? m-a întrebat.

— Nu știu, dar ar trebui să-ți chemi imediat doctorul. I-am dat telefonul. Când a terminat de vorbit, am zis: Le-am spus polițiștilor că Wynant a fost aici.

Ea a încuviințat.

— De-asta te sunasem, ca să întreb dacă ar trebui să le spun.

— L-am sunat și pe Macaulay. Vine și el.

— Nu poate să facă nimic, a zis indignată. Clyde mi le-a dat de bună voie – sunt ale mele.

— Ce sunt ale tale?

— Obligațiunile, banii.

— Ce obligațiuni? Ce bani?

S-a dus la masă și a tras sertarul.

— Vezi?

Înăuntru se aflau trei pachete de obligațiuni legate cu elastice groase. Deasupra lor se afla un cec rozaliu emis de Park Avenue Trust Company pe numele lui Mimi Jorgensen și suma de zece mii de dolari, semnat Clyde Miller Wynant și datat 3 ianuarie 1933.

— E datat peste cinci zile, am zis. Ce mai e și prostia asta?

— Mi-a zis că n-are atâția bani în cont și că ar putea să nu apuce să depună în următoarele zile.

— O să ai foarte multe explicații de dat, am avertizat-o. Sper că ești pregătită.

— Nu văd de ce, a protestat ea. Nu văd de ce soțul meu – fostul meu soț – nu poate să asigure traiul meu și al copiilor săi dacă așa vrea el.

— Las-o baltă. Ce i-ai vândut?

— Să-i vând?

— Da. Ce ai promis c-o să faci în următoarele câteva zile, ca el să fie mulțumit și să aibă grijă ca cecul să fie valabil?

Și-a luat o mină nerăbdătoare.

— Pe cuvânt, Nick, câteodată am impresia că ești cam greu de cap, cu toate bănuielile astea ale tale.

— Fac cursuri pentru asta. Încă trei lecții și-mi iau diploma. Dar adu-ți aminte că ieri te-am avertizat că probabil o să sfârșești în...

— Taci, a țipat. Mi-a pus mâna la gură. Chiar trebuie să zici întruna chestia asta? Știi cât de tare mă sperie... Glasul îi deveni blând și lingușitor. Sigur că înțelegi prin ce trec în zilele astea, Nick. Nu poți să fii și tu un pic mai amabil?

— Lasă-mă pe mine, am zis. Tu să-ți faci griji pentru ce crede poliția. M-am dus înapoi la telefon și am sunat-o pe Alice Quinn. Sunt Nick. Nora a zis că tu...

— Da. L-ai văzut pe Harrison?

— Nu, de când l-am lăsat cu tine.

— Mă rog, dacă-l vezi, să nu-i spui nimic despre ce-am zis astă-noapte, da? N-am vrut să spun ce-am spus, niciun cuvânt.

— Nici n-am crezut, am asigurat-o, și oricum n-am să spun nimănui despre asta. Cum se simte azi?

— A plecat, a zis ea.

— Poftim?

— A plecat. M-a părăsit.

— A mai făcut asta și altă dată. O să se întoarcă.

— Știu, dar de data asta mi-e frică. Nu s-a dus la birou. Sper că e doar beat pe undeva și... Nick, chiar crezi că e îndrăgostit de fata aia?

— El pare să creadă că da.

— Ți-a spus ție c-o iubește?

— Asta nu înseamnă nimic.

— Crezi c-ar ajuta la ceva să vorbești cu ea?

— Nu.

— De ce nu vorbești? Crezi că îl iubește?

— Nu.

— Ce-i cu tine? m-a întrebat enervată.

— Nu, nu sunt acasă.

— Poftim? A, adică ești într-un loc în care nu poți să vorbești?

— Exact.

— Ești... ești la ea acasă?

— Da.

— Ea e acolo?

— Nu.

— Crezi că e cu el?

— Nu știu. Nu cred.

— Mă suni când poți vorbi sau, și mai bine, vrei să treci pe la mine?

— Sigur, i-am promis și am închis.

Mimi mă privea cu un licăr amuzat în ochii ei albaștri.

— Cineva ia în serios prostelile odraslei mele? Când nu i-am răspuns, a râs și a întrebat: Dorry continuă să fie demoazela persecutată de căpcăuni?

— Cred că da.

— Păi o s-o țină așa atâta timp cât reușește să facă măcar un singur om s-o creadă. Și tocmai tu, dintre toți oamenii, să te lași prostit în halul ăsta, tu care te temi să crezi că... ei bine, că eu, de pildă, aș putea vreodată să spun adevărul.

— E și asta o idee, am zis. Înainte de a mai putea adăuga ceva, s-a auzit soneria.

Mimi l-a invitat pe doctor înăuntru – era un bărbat durduliu și în vârstă, cocârjat și cu mers clătinat – și l-a dus la Gilbert.

Am deschis iar sertarul de la masă și m-am uitat la obligațiuni, Postal Telegraph & Cable 5s, Sao Paulo City 6½s, American Type Founders 6s, Certain-teed Products 5½s, Upper Austria 6½s, United Drugs 5s, Philippine Railway 4S, Tokio Electric Lighting 6s[1], cam șaizeci de mii de

[1] 5s, 6½s, 6s etc.: dobânda anuală.

dolari valoare nominală, am adunat și – am estimat – cam între un sfert și o treime valoare reală pe piață.

Când s-a auzit soneria am închis sertarul și i-am dat drumul lui Macaulay.

Părea obosit. S-a așezat fără să-și scoată paltonul și a zis:

— Așa, lovește-mă. Ce-a căutat aici?

— Deocamdată știu doar că i-a dat lui Mimi niște obligațiuni și un cec.

— Știu asta. S-a scotocit în buzunar și mi-a dat o scrisoare:

Dragă Herbert,

Astăzi îi dau d-nei Mimi Jorgensen titlurile de valoare menționate mai jos și un cec de zece mii de dolari plătibil de către trustul din Park Avenue și datat 3 ian. Te rog să aranjezi să fie destui bani la data respectivă în cont ca să fie acoperit. Te-aș sfătui să mai vinzi niște obligațiuni emise de companiile de utilitate publică, dar folosește-ți propriul discernământ.

Am ajuns la concluzia că în momentul ăsta nu mai pot rămâne la New York și probabil n-am să mă pot întoarce câteva luni, dar o să comunic cu tine din când în când. Îmi pare rău că nu pot să mai stau să mă văd cu tine și cu Charles în seara asta.

Al tău,
Clyde Miller Wynant

Sub semnătura lăbărțată era o listă cu titlurile respective.

— Cum a ajuns la tine? am întrebat.

— Prin curier. Pentru ce crezi c-o plătește?

Am clătinat din cap.

— Am încercat să aflu. Ea zice că el a vrut să le asigure un trai decent ei și copiilor lor.

— Posibil, la fel de posibil cât e ca ea să spună adevărul.

— Și obligațiunile? am întrebat. Am crezut că toate bunurile lui sunt în mâinile tale.

— Așa am crezut și eu, dar pe astea nu le aveam, nici nu știam că le are. Și-a pus coatele pe genunchi și capul în mâini.

— Ce bine-ar fi dacă aș putea să pun cap la cap toate lucrurile pe care nu le știu...

30

Mimi intră împreună cu medicul, îi zise un pic înțepată „A, bună ziua!" lui Macaulay și dădu mâna cu el.

— Domnul doctor Grant, domnul Macaulay, domnul Charles.

— Ce face pacientul? am întrebat.

Doctorul Grant își drese glasul și spuse că nu crede că Gilbert are ceva grav, ceva urme ale bătăii, o ușoară hemoragie firește, trebuie să se odihnească, totuși. Își drese iar glasul și zise că e fericit că ne-a cunoscut, iar Mimi îl conduse spre ieșire.

— Ce-a pățit băiatul? m-a întrebat Macaulay.

— Wynant l-a trimis după cai verzi pe pereți, în apartamentul Juliei, și acolo a dat peste un polițai care nu știa de glumă.

— V-a spus domnul Charles despre obligațiuni și despre cec? a întrebat Mimi care revenise între timp.

— Am primit un bilet de la domnul Wynant în care-mi spunea că vi le dă, a zis Macaulay.

— Atunci nu e nicio...

— Problemă? Eu nu știu să fie vreuna.

Ea se destinse ușor și răceala din privire i se mai estompă.

— Nu văd de ce-ar fi, dar lui – arătă spre mine – îi place să mă bage-n sperieți.

Macaulay zâmbi politicos.

— Pot să vă întreb dacă domnul Wynant v-a spus ceva despre planurile sale?

— Parcă a zis că o să plece, dar nu cred că l-am ascultat prea atentă. Nu-mi amintesc dacă mi-a spus când și unde pleacă.

Mi-am manifestat scepticismul printr-un mormăit; Macaulay a vrut să pară că o crede:

— A zis ceva ce mi-ați putea repeta despre Julia Wolf, ori despre greutățile lui, ori despre orice lucru legat în vreun fel de crimă? a întrebat.

Ea a scuturat din cap cu putere.

— Nimic ce aș putea să repet sau să reproduc din amintire, absolut niciun cuvânt. L-am întrebat despre asta, dar știți cum se fofilează atunci când vrea. Nici măcar o interjecție n-am reușit să scot de la el pe tema asta.

I-am pus întrebarea pe care Macaulay părea prea politicos s-o rostească:

— Și despre ce-a vorbit, atunci?

— Sincer, despre nimic, decât despre noi și copii, mai ales despre Gil. Era foarte nerăbdător să-l vadă și a așteptat aproape o oră, sperând c-o să vină. A întrebat despre Dorry, dar n-a părut foarte interesat.

— Ți-a spus ceva despre faptul că i-a scris lui Gilbert?

— Niciun cuvânt. Pot să vă reproduc întreaga noastră conversație, dacă vreți. N-am știut că vine, nici măcar nu m-a sunat de jos. Pur și simplu am auzit soneria și când m-am dus la ușă, în prag se afla el, un pic mai bătrân decât ultima oară când l-am văzut și chiar mai slab, și i-am zis „Clyde, ce surpriză!" sau ceva de genul ăsta, și el a întrebat „Ești singură?" I-am spus că da și a intrat. Pe urmă el...

S-a auzit soneria și s-a dus să deschidă.

— Ce părere ai despre toate astea? m-a întrebat Macaulay cu glas șoptit.

— Când o să încep s-o cred pe Mimi, am zis, sper să am suficient de multă minte măcar să n-o recunosc public.

Ea s-a întors însoțită de Guild și Andy. Guild m-a salutat dând din cap și i-a strâns mâna lui Macaulay, după care s-a întors spre Mimi și a zis:

— Ei bine, doamnă, va trebui să vă rog să-mi spuneți...

Macaulay l-a întrerupt:

— Cred că e mai bine să mă lăsați pe mine să vă spun ce am de spus mai întâi, locotenente. Cred că povestea doamnei Jorgensen mai poate aștepta puțin și...

Guild flutură o mână spre avocat.

— Vă rog.

Se așeză la capătul canapelei.

Macaulay îi relată ce îmi spusese și mie în dimineața respectivă. Când menționă că îmi spusese toate astea în dimineața aceea, Guild îmi aruncă o privire posacă, apoi mă ignoră cu desăvârșire. Guild nu-l întrerupse pe Macaulay, care își spuse povestea clar și concis. Mimi dădu să spună ceva de vreo două ori, dar de fiecare dată tăcu, ascultând mai departe. Când Macaulay își încheie povestea, îi înmână lui Guild biletul despre obligațiuni și cecul.

— Astea au venit în după-masa asta, prin curier.

Guild citi biletul cu atenție și i se adresă lui Mimi:

— E rândul dumneavoastră, doamnă Jorgensen.

Ea îi spuse ce ne zisese și nouă despre vizita lui Wynant, cu grijă la detalii, în timp ce Guild o chestiona cu răbdare, dar susținând că fostul ei soț refuzase să spună vreun cuvânt despre vreun lucru legat de Julia Wolf sau uciderea ei, că atunci când îi dăduse obligațiunile și cecul el spusese

pur și simplu că dorește să le asigure traiul ei și copiilor, și că deși spusese că pleacă, ea nu știa nici unde și nici când. Nu părea câtuși de puțin deranjată de faptul că era limpede că nimeni n-o crede. Încheie cu un surâs, zicând:

— E un om foarte drăguț din multe puncte de vedere, dar nebun de legat.

— Vreți să spuneți că e bolnav mintal, deci? întrebă Guild. Nu-i doar țicnit?

— Da.

— Și ce vă face să credeți asta?

— A, ar trebui să locuiți cu el ca să înțelegeți exact cât e de nebun, răspunse ea relaxată.

Guild nu păru mulțumit cu răspunsul.

— Ce fel de haine purta?

— Un costum maro, un palton și o pălărie maro și cred că pantofi maro, cămașă albă și cravată cenușie cu niște imprimeuri roșii sau roșcate.

Guild își întoarse capul către Andy.

— Spune-le!

Andy ieși.

Guild se scărpină în barbă și se încruntă gânditor. Noi, ceilalți, îl priveam. Când se opri din scărpinat, se uită la Mimi și Macaulay, dar nu și la mine, și întrebă:

— Cunoaște vreunul dintre voi pe cineva cu inițialele D. W. Q.?

Macaulay clătină din cap încet. Mimi zise:

— Nu. De ce?

Guild mă fixă.

— Ei?

— Nu le cunosc.

— De ce? repetă Mimi.

— Încercați să vă amintiți, poate l-ați cunoscut mai demult, zise Guild. În mod sigur a avut de-a face cu Wynant pe vremuri.

— Cât de demult? întrebă Macaulay.

— E greu de spus acum. Poate acum câteva luni, poate acum câțiva ani. Din datele pe care le avem, e vorba despre un bărbat destul de corpolent, cu oase mari, pântec proeminent, și poate șchiop.

Macaulay clătină iar din cap.

— Nu-mi amintesc vreo persoană care să corespundă descrierii.

— Nici eu, a zis Mimi, dar mor de curiozitate. Aș vrea să ne spuneți odată despre ce e vorba.

— Sigur, vă spun. Guild își scoase un trabuc din buzunarul de la vestă, se uită la el și-l băgă la loc în buzunar. Sub podeaua atelierului lui Wynant se află îngropat un cadavru cu aceste semnalmente.

— Aha, am făcut.

Mimi și-a acoperit gura cu ambele mâini, fără să mai zică nimic. Avea ochii rotunzi și sticloși.

Macaulay întrebă încruntat:

— Ești sigur?

Guild oftă.

— Știi și dumneata că nu e un lucru despre care te-ai putea înșela, spuse obosit.

Macaulay se coloră la față și zâmbi strâmb.

— A fost o întrebare idioată. Dar cum de l-ați găsit?

— Păi, domnul Charles, aici prezent, ne tot sugera că ar trebui să acordăm mai multă atenție acelui atelier, așa că, gândindu-ne că domnul Charles, aici prezent, e un om care știe mai multe lucruri decât îți spune în față, am trimis niște oameni azi-dimineață să vadă dacă găsesc ceva. Mai

făcuserăm o percheziție și nu găsiserăm nimic, dar de data asta le-am spus să se uite și-n gaură de șarpe, fiindcă domnul Charles, aici prezent, ne-a zis c-ar trebui să acordăm mai multă atenție atelierului. Și domnul Charles, aici prezent, a avut dreptate. M-a privit cu ostilitate nedisimulată. N-a durat mult și au descoperit că un colț al podelei de ciment parcă ar fi un pic mai nou decât restul și l-au spart și acolo se aflau rămășițele pământești ale domnului D. W. Q. Ce părere aveți despre asta?

— Cred că Charles a ghicit al naibii de exact, a zis Macaulay. S-a întors către mine. De unde ai...

Guild l-a întrerupt.

— Nu cred c-ar trebui să spuneți asta. Când spuneți că n-a făcut decât să ghicească, nu-i acordați domnului Charles, aici prezent, meritul de a fi atât de deștept pe cât e.

Tonul lui Macaulay îl intrigă pe Macaulay. Mă fixă întrebător.

— Sunt pus la colț pentru că nu i-am spus locotenentului Guild despre mica noastră conversație de azi-dimineață, i-am explicat.

— E și asta, e-adevărat, fu de acord Guild foarte calm, printre alte lucruri.

Mimi râse și zâmbi a scuze când Guild se uită lung la ea.

— Și cum a fost ucis domnul D. W. Q.? am întrebat.

Guild șovăi, ca și cum încerca să se hotărască dacă merit un răspuns, după care ridică din umerii masivi și zise:

— Nu știu încă, nici asta și nici în urmă cu cât timp. Încă n-am văzut rămășițele, ce a mai rămas din ele, iar ultima oară când m-am interesat, medicul legist nu terminase de examinat cadavrul.

— „Ce a mai rămas din ele"? a repetat Macaulay.

— A fost ciopârțit în bucăți și îngropat în var sau ceva de genul ăsta, așa că n-a mai rămas cine știe câtă carne pe el, conform raportului pe care l-am primit până acum, iar hainele i-au fost făcute sul și băgate lângă el, dar cele câteva articole de lenjerie intimă rămase tot ne mai spun câte ceva. Mai era și o bucată de baston, cu măciulie de cauciuc. De-asta ne-am gândit că ar putea fi vorba de un șchiop și... Tăcu în clipa în care intră Andy. Ei?

Andy clătină din cap, negru la față.

— Nu l-a văzut nimeni intrând, nu l-a văzut nimeni ieșind. Cum era gluma aia cu tipu' care era așa de slab că trebuia să stea în același loc de două ori, ca să aibă și el umbră?

Am râs, nu la glumă, și am zis:

— Wynant nu e atât de slab, dar e destul de slab, să zicem la fel de slab cât e hârtia aia a cecului și a scrisorilor pe care le-au tot primit diverse persoane.

— Ce vrei să spui? a întrebat Guild, înroșindu-se la față, cu ochii furioși și suspicioși.

— E mort. E mort de mult timp și nu mai trăiește decât pe hârtie. Pun pariu pe bani grei că oasele din mormântul ăla, de lângă hainele grăsanului șchiop, sunt ale lui.

Macaulay se întoarse către mine:

— Ești sigur de asta, Charles?

Guild se răți la mine:

— Ce vreți să demonstrați?

— Pun pariu, dacă vreți. Cine ar depune atâtea eforturi ca să facă de nerecunoscut un cadavru și pe urmă ar lăsa neatinse lucrurile de care e cel mai ușor să scapi – hainele –, dacă nu...

— Dar nu erau neatinse. Erau...

— Sigur că nu. N-ar fi dat bine. A trebuit să fie parțial distruse, doar atât cât să spună ce aveau de spus. Pun pariu că inițialele erau cât se poate de vizibile.

— Nu știu, a zis Guild cu fervoare mai temperată. Erau pe catarama unei curele.

Am râs.

Mimi a zis furioasă:

— E ridicol, Nick. Cum ar fi putut să fie Clyde? Știi bine că a fost aici toată după-masa. Știi că...

— Sssst! E o prostie din partea ta să-i cânți în strună, i-am spus. Wynant e mort, copiii voștri sunt probabil moștenitorii lui, sunt mult mai mulți bani în joc decât ai tu acolo în sertar. De ce vrei să iei parte la jaf, când poți să-i obții pe toți?

— Nu știu la ce te referi, zise ea. Era foarte palidă.

— Charles crede că Wynant n-a fost aici în după-masa asta și că ai primit titlurile alea de valoare și cecul de la altcineva sau că poate le-ai furat chiar tu, a zis Macaulay. Așa e?

— Cam așa.

— Dar e ridicol, a stăruit ea.

— Fii rezonabilă, Mimi, am spus. Să zicem că Wynant a fost ucis acum trei luni și cadavrul lui a fost deghizat ca să pară că e al altcuiva. Din câte știm, când a plecat, i-a dat lui Macaulay împuternicire legală să dispună de averea lui. Deci averea lui se află definitiv în mâinile lui Macaulay, sau până când termină s-o devalizeze, fiindcă nu se poate nici măcar...

Macaulay se ridică zicând:

— Nu știu unde vrei s-ajungi, Charles, dar eu, unul...

— Ai răbdare, îi zise Guild. Lasă-l să spună ce-are de spus.

— El i-a ucis pe Wynant, pe Julia și pe Nunheim, am asigurat-o pe Mimi. Ce vrei? Să fii următoarea de pe listă? Ar fi trebuit să-ți treacă prin mintea aia seacă faptul că, odată ce i-ai venit în ajutor zicând că l-ai văzut pe Wynant viu – fiindcă ăsta a fost punctul lui slab, faptul că a fost singura persoană care susține că l-ar fi văzut pe Wynant din octombrie până acum – n-o să riște să te răzgândești – mai ales când poate să te omoare și pe tine cu aceeași armă, și să dea vina pe Wynant. Și pentru ce o faci? Pentru cele câteva obligațiuni amărâte din sertar, o părticică din ce vei obține prin copiii tăi dacă dovedim că Wynant e mort.

Mimi se întoarse spre Macaulay și zise:

— Nenorocitule!

Guild căscă ochii mari la ea, mai surprins de replica ei decât de orice alt cuvânt care fusese rostit.

Macaulay dădu să se miște. N-am așteptat să văd ce vrea să facă și i-am tras una în bărbie cu pumnul stâng. Lovitura a fost de efect, a nimerit la fix și l-a trântit la pământ, dar am simțit o senzație de fierbințeală în partea stângă și am știut că mi-am deschis rana de la glonț.

— Ce vrei să fac? am strigat nervos la Guild. Să ți-l bag și-n celofan?

31

Era aproape trei dimineața când am deschis ușa apartamentului nostru de la *Normandie*. Nora, Dorothy și Larry Crowley erau în living, Nora și Larry jucau table, Dorothy citea un ziar.

— Chiar i-a ucis Macaulay? m-a luat Nora imediat în primire.

— Da. Scrie ceva despre Wynant în ziarele de dimineață?

Dorothy zise:

— Nu. Doar că a fost arestat Macaulay. De ce?

— Macaulay l-a ucis și pe el.

„Serios?", zise Nora, „Fir-aș al naibii", spuse Larry, Dorothy începu să plângă, iar Nora o privi mirată.

Dorothy spuse hohotind:

— Vreau să mă duc acasă la mama.

Larry spuse, fără prea mare tragere de inimă:

— Mi-ar face plăcere să te duc dacă...

Dorothy zise că vrea să plece. Nora se strădui s-o liniștească, dar nu încercă s-o facă să se răzgândească. Larry, încercând să-și camufleze lipsa de entuziasm, își găsi pălăria și haina. Plecă împreună cu Dorothy.

Nora închise ușa în urma lor și se rezemă de ea.

— Te rog să-mi explici, domnule Charalambides, spuse.

Am clătinat din cap.

S-a așezat pe canapea lângă mine.

— Dă-i drumul. Un singur cuvânt dacă sari, o să...

Am clătinat din cap.

— Am nevoie de ceva de băut înainte de a putea începe să povestesc.

Mă înjură și-mi aduse o băutură.

— A mărturisit?

— De ce-ar face-o? Nu poți să pledezi vinovat de omor calificat. Au fost prea multe crime – și cel puțin două dintre ele au fost mult prea clar făcute cu sânge rece – ca procurorul să-l lase să pledeze vinovat de omor involuntar. N-are nicio șansă decât să lupte până în pânzele albe.

— Dar el le-a comis?

— Sigur.

Îmi dădu paharul la o parte de la gură.

— Nu mă mai fierbe atât și povestește-mi.

— Păi, se pare că el și Julia îl tapau de ceva vreme pe Wynant de bani. El pierduse o groază de bani la bursă și aflase despre trecutul ei – așa cum sugerase Morelli – și cei doi au făcut echipă împotriva șefului lor. Am luat la puricat registrele contabile ale lui Macaulay și Wynant și n-ar trebui să ne fie prea greu să depistăm trecerea bunurilor furate de la unul la celălalt.

— Atunci nu sunteți sută la sută siguri că îl fura pe Wynant?

— Sigur că știm. Altfel nu se poate. E posibil ca Wynant să fi plecat într-o călătorie pe 3 octombrie, fiindcă într-adevăr a scos cinci mii de dolari din bancă în numerar, dar nu și-a închis atelierul și nici nu a renunțat la apartament. Astea au fost făcute de către Macaulay, câteva zile mai târziu. Wynant a fost ucis în casa din Scarsdale a lui Macaulay, în noaptea de 3. Știm asta fiindcă în dimineața de 4, când bucătăreasa lui Macaulay, care locuia în altă parte, a venit la serviciu, Macaulay a întâmpinat-o la ușă cu o plângere cam trasă de păr și salariul pe două săptămâni și a concediat-o pe loc, fără să-i dea drumul în casă, ca să nu vadă nici cadavrul și nici petele de sânge.

— Și cum ai aflat asta? Vreau toate detaliile.

— Investigație de rutină. Normal că, după ce l-am arestat, ne-am dus la el acasă și la birou să vedem ce mai putem afla – știi tu, unde-te-aflai-în-noaptea-de-6-iunie-1894-și-altele-de genul ăsta – și bucătăreasa actuală ne-a zis că ea lucrează la el doar din 8 octombrie, și am luat-o pe fir înapoi. Am mai găsit și o masă cu o urmă abia vizibilă de ceea ce sperăm că e sânge omenesc care n-a fost bine curățat. Băieții de la laborator au prelevat câteva probe ca să vedem dacă reușesc să scoată din ele niște probe valabile. (S-a dovedit că e sânge de vită.)

— Atunci nu sunteți siguri că el...

— Termină cu chestia asta. Normal că suntem siguri. Altă variantă nu există. Wynant a aflat că Julia și Macaulay îl fură ca-n codru și s-a gândit, cu sau fără temei, că Julia și Macaulay îl înșeală – și știm cât era de gelos –, așa că s-a dus să aibă o discuție cu el, cu cine știe ce probă o fi avut, iar Macaulay, având în față perspectiva pușcăriei, l-a ucis. Să nu te mai aud că nu suntem siguri. Altă variantă nu există. În fine, acum e el cu cadavrul, unul dintre lucrurile de care e cel mai greu să scapi. Pot să mă opresc ca să iau o gură de whisky?

— Una singură, zise Nora. Dar asta e doar o teorie, nu-i așa?

— Spune-i cum vrei. Pe mine mă satisface.

— Dar credeam că orice om e considerat nevinovat până se dovedește vinovat și că, dacă există fie și cel mai mic dubiu, nu poți să...

— Asta-i treaba juriului și a judecătorului, nu a detectivilor. Tu îl găsești pe individul care crezi că a făcut crima și-l bagi la zdup și le spui tuturor că tu crezi că e vinovat și-i dai poza în toate ziarele, iar procurorul construiește cea mai bună teorie posibilă pe baza informațiilor pe care le are și între timp tu mai aduni câte un detaliu de ici, unul de colo, iar oamenii care îi recunosc poza în ziar – ca și cei care ar crede că e nevinovat, dacă nu l-ai fi arestat – vin și-ți spun tot soiul de lucruri despre el și în curând ajunge drept pe scaunul electric. (Două zile mai târziu, o femeie din Brooklyn l-a identificat pe Macaulay drept George Foley, care în ultimele trei luni închiriase un apartament de la ea.)

— Dar e așa o încropeală...

— Când crimele sunt comise matematic, am zis, le poți rezolva și tu matematic. Însă majoritatea lor nu sunt și asta

n-a fost. Nu vreau să mă contrazic cu tine pe ce e corect și ce e greșit, dar când zic că probabil a disecat cadavrul ca să-l poată căra în oraș în sacoșe nu spun decât că mi se pare cea mai probabilă variantă. S-a întâmplat probabil pe 6 octombrie sau mai târziu, fiindcă abia atunci i-a dat afară pe cei doi mecanici care lucrau în atelierul lui Wynant – Prentice şi McNaughton – și l-a închis. Așa că l-a îngropat pe Wynant sub podea, cu hainele unui om foarte gras și cu bastonul unui șchiop și o curea cu inițialele D. W. Q., astfel aranjate încât să fie abia atinse de var – sau ce-o fi folosit ca să distrugă trăsăturile și carnea mortului –, după care a recimentat podeaua de deasupra gropii. Cu ajutorul investigațiilor poliției și a presei avem toate șansele să aflăm de unde a cumpărat sau a găsit hainele alea, bastonul și cimentul. (Am dat de urma cimentului mai târziu – îl cumpărase de la un negustor de cărbuni și lemn din oraș –, dar cu celelalte n-am avut noroc.)

— Sper, a zis ea, pe un ton nu tocmai optimist.

— Deci astea sunt rezolvate. Înnoind contractul de chirie al atelierului și păstrându-l gol – chipurile, așteptând întoarcerea lui Wynant – se poate asigura – pe cât e posibil – că nimeni nu va descoperi mormântul și, dacă e descoperit din greșeală, atunci supraponderalul domn D. W. Q. – la ora respectivă oasele lui Wynant urmau să nu mai aibă pic de carne pe ele și nu ai cum să-ți dai seama dacă un om a fost slab sau gras după scheletul lui – a fost ucis de Wynant, ceea ce îi explică fuga. Odată acestea rezolvate, Macaulay își falsifică împuternicirea și, cu ajutorul Juliei, începe să transfere încet-încet banii răposatului Clyde pe numele lor. Acum speculez iar. Juliei nu-i place crima și e speriată, iar el nu e foarte sigur că ei n-o să-i piară de tot curajul și o să-l trădeze. De-asta o face să se certe cu Morelli

– folosind drept pretext gelozia lui Wynant. Se teme că, într-un moment de slăbiciune, ea i s-ar putea confesa lui Morelli și, pe măsură ce momentul eliberării vechiului ei prieten Face Peppler se apropie, el se îngrijorează tot mai tare. Era în siguranță aici cât timp Face era închis, fiindcă era puțin probabil ca ea să trimită vreun mesaj periculos într-o scrisoare care trece prin mâinile gardienilor, însă acum... Ei bine, se apucă să planifice totul și atunci îi cade ceru'-n cap. Mimi și copiii ei sosesc în oraș și încep să-l pândească pe Wynant și vin și eu în oraș și iau legătura cu ei și el crede că îi ajut. Se hotărăște să nu riște cu Julia, îndepărtând-o. Pân-aici îți place?

— Da, dar...

— Povestea devine tot mai urâtă, am asigurat-o. În ziua în care vine la noi la prânz se oprește și sună la biroul său, pretinzând că ar fi Wynant, și stabilește acea întâlnire la *Plaza*, ideea fiind să dea sentimentul că Wynant se află în oraș. Când pleacă de aici se duce la *Plaza* și întreabă lumea dacă l-a văzut pe Wynant, ca să facă povestea plauzibilă, și din același motiv sună la biroul său ca să întrebe dacă a primit vreun mesaj de la Wynant, și o sună pe Julia. Ea îi spune că o așteaptă pe Mimi și îi spune că Mimi e convinsă c-a mințit când i-a zis că nu știe unde e Wynant, și probabil că Julia pare destul de înspăimântată. Așa că el decide să ajungă la interviu înaintea lui Mimi și reușește. Se duce la Julia și o omoară. E foarte prost trăgător. L-am văzut în timpul războiului. E foarte probabil că primul glonț n-a nimerit-o, cel care a atins telefonul, și n-a reușit s-o omoare pe loc nici cu celelalte patru, dar probabil a crezut că e moartă și, oricum, trebuia să plece înainte să ajungă Mimi, așa că a aruncat acolo o bucată din lanțul lui Wynant, pe care îl adusese ca dovadă – iar faptul că l-a ținut la el trei luni e o probă că intenționase s-o omoare de la început – și

fuge repede la biroul inginerului Hermann, unde profită de pauze și își construiește un alibi. Cele două lucruri pe care nu le prevăzuse – nici n-ar fi avut cum – sunt că Nunheim, care își făcea de lucru prin jurul casei fetei, încercând să se dea la ea, îl văzuse părăsind apartamentul – poate chiar auzise împușcăturile – și că Mimi, cu șantajul în sânge, va ascunde lanțul ca să-l folosească pentru a-și tapa de bani fostul soț. De-asta fusese nevoit să se ducă la Philadelphia și să-mi trimită acea telegramă și să expedieze o scrisoare pentru sine și apoi una la tanti Alice – dacă Mimi crede că Wynant încearcă să arunce vina asupra ei, o să se enerveze suficient cât să dea poliției proba pe care o are împotriva lui. Însă dorința ei de a se răzbuna pe Jorgensen aproape că a fost mai mare decât cea de a i-o plăti lui Wynant. Macaulay, apropo, știa că Jorgensen e Rosewater. Imediat după ce l-a ucis pe Wynant a pus niște detectivi să-i caute pe Mimi și familia ei în Europa – interesul lor pentru averea răposatului îi făcea potențial periculoși –, iar detectivii au aflat cine e Jorgensen. Am găsit rapoartele în dosarele lui Macaulay. El susține că a obținut aceste informații pentru Wynant, firește. Pe urmă a început să-și facă griji în legătură cu mine, cu faptul că eu nu cred că Wynant e vinovat și...

— Și tu de ce nu credeai?

— De ce-ar fi scris scrisori în care să și-o pună în cap pe Mimi, cea care îl ajuta să tăinuiască dovada incriminatorie? De-asta m-am gândit că lanțul fusese plantat atunci când l-a predat ea, doar că eram prea dispus să cred că cea care îl plantase fusese ea. Și Morelli îl îngrijora pe Macaulay, fiindcă nu voia să se arunce vreo bănuială asupra cuiva care, dorind să iasă basma curată, ar fi putut-o arunca în direcția greșită. Cu Mimi nu era o problemă, fiindcă ea

avea să arunce bănuiala asupra lui Wynant, dar toți ceilalți puteau deveni un pericol. Suspiciunea aruncată asupra lui Wynant era singurul lucru care garanta că nimeni nu va bănui că Wynant e mort și, dacă Macaulay nu l-ar fi ucis pe Wynant, n-ar fi avut niciun motiv să-i ucidă pe niciunul dintre ceilalți. Lucrul cel mai evident din toată schema – și cheia întregii scheme – era faptul că Wynant trebuia să fie mort.

— Vrei să spui că tu te-ai gândit la toate astea de la început? m-a întrebat Nora, fixându-mă cu un ochi furios.

— Nu, draga mea, deși ar trebui să-mi fie rușine că nu le-am văzut, dar odată ce am auzit că e un cadavru sub podea, puteau să-mi zică zece legiști că e al unei femei, eu tot aș fi insistat că e al lui Wynant. Trebuia să fie. Era singurul element care se potrivea.

— Cred că ești îngrozitor de obosit. Cred că de-asta vorbești așa.

— Pe urmă și-a făcut griji în legătură cu Nunheim. După ce a arătat cu degetul spre Morelli, doar ca să le arate polițiștilor că le e de ajutor, s-a dus să-l vadă pe Macaulay. Speculez iar, draga mea. M-a sunat un tip pe nume Albert Norman, iar conversația s-a încheiat cu un zgomot la capătul firului. Bănuiala mea e că Nunheim s-a dus la Macaulay și i-a cerut niște bani ca să-și țină gura și, când Macaulay a încercat să-l ducă cu prețul, Nunheim a zis că-i arată el lui și m-a sunat ca să stabilească o întâlnire cu mine să vadă dacă îi cumpăr informația – și Macaulay a înșfăcat telefonul și i-a zis că-i dă ceva, fie și doar o promisiune, dar când Guild și cu mine am avut mica noastră discuție cu Nunheim și ne-a scăpat printre degete, l-a sunat pe Macaulay și i-a cerut să iasă cu ceva pe interval, probabil o sumă frumușică, cu promisiunea c-o șterge din oraș, departe de noi, copoii care ne băgăm nasul peste tot.

Știm că a sunat în după-masa aia – centralista lui Macaulay își amintește că l-a sunat un anume domn Albert Norman, și își amintește că Macaulay a ieșit din clădire imediat după ce-a vorbit cu el, așa că te rog nu pufni din nas la auzul acestei – cum să-i zic? – reconstituiri. Macaulay nu era atât de prost să-și închipuie că poate avea încredere în Nunheim chiar dacă îl plătește, așa că l-a ademenit în locul ăla pe care probabil îl alesese cu mult timp în urmă și i-a făcut felul, iar cu asta și-a mai luat o piatră de pe inimă.

— Probabil, a zis Nora.

— E un cuvânt care se folosește mult în meseria asta. Scrisoarea către Gilbert a fost doar cu scopul de a dovedi că Wynant are o cheie de la apartamentul fetei, și faptul că l-a trimis pe Gilbert acolo a fost singura cale prin care se putea asigura că va cădea în mâinile poliției, care o să-l stoarcă ca pe o lămâie și n-o să-l lase să țină informația despre scrisoare și cheie doar pentru el. Pe urmă apare, în fine, și Mimi cu lanțul de ceas, dar între timp se ivește un alt motiv de îngrijorare. Ea l-a convins pe Guild să mă bănuiască și pe mine puțintel. Nu m-aș mira ca în dimineața aia, când a venit la mine cu aberațiile alea, Macaulay să fi avut de gând să mă ducă în Scarsdale și să-mi facă și mie felul, transformându-mă în victima numărul trei de pe lista lui Wynant. Poate s-a răzgândit, poate a crezut că am intrat la bănuieli, că prea ușor accept să merg cu el fără poliție. În orice caz, minciuna lui Gilbert cum că l-ar fi văzut pe Wynant i-a dat o nouă idee. Dacă putea convinge pe cineva să spună că l-a văzut pe Wynant și să o țină așa până-n pânzele albe... Acum, partea asta o cunoaștem sută la sută.

— Slavă Domnului.

— În după-masa asta s-a dus la Mimi – a urcat cu liftul două etaje mai sus și apoi a coborât, ca băiatul de la lift să nu-și amintească că l-ar fi lăsat la etajul ei – și i-a făcut o

propunere. I-a spus că nu e niciun dubiu că Wynant e vinovat, dar că e greu de crezut că poliția îl va prinde vreodată. Între timp, el, Macaulay, avea întreaga avere pe mâinile lui. Nu putea risca să și-o însușească, dar putea aranja lucrurile ca ea să o poată face – dacă e de acord să o împartă cu el. Îi va da aceste titluri pe care le are în buzunar și acest cec, dar ea va trebui să spună că Wynant e cel care i le-a dat și va trebui să trimită acest bilet, pe care îl avea tot el, la Macaulay, ca din partea lui Wynant. El a asigurat-o că Wynant, un fugar, nu avea cum să apară ca să nege acest cadou și, în afară de ea și de copiii ei, nu exista nimeni altcineva care să aibă vreun interes asupra proprietății, și niciun motiv să pună sub semnul îndoielii tranzacția. Mimi nu stă prea mult pe gânduri când vede ocazia de a scoate un profit, așa că a acceptat, iar el a primit ce-a dorit – un martor care îl văzuse pe Wynant în viață. A avertizat-o că toată lumea va crede că Wynant o plătește pentru că i-a făcut un serviciu, dar dacă ea va nega pur și simplu, nimeni nu va putea dovedi nimic.

— Deci ce ți-a spus el azi-dimineață despre instrucțiunile lui Wynant de a-i da ei orice sumă cere a fost o simplă pregătire a terenului?

— Poate, poate că la ora aia abia îi venise ideea și o testa. Zi, ești mulțumită cu ce avem până acum împotriva lui?

— Da, într-un fel. Par să fie suficiente probe, dar nu sunt chiar atât de clare.

— Sunt destul de clare să-l trimită în scaunul electric, am zis, și asta-i tot ce contează. Acoperă toate unghiurile și nu mă pot gândi la altă teorie care să o facă. Normal că n-ar strica să găsim pistolul, și mașina de scris pe care a folosit-o pentru scrisorile lui Wynant; trebuie să fie undeva prin preajmă, pentru eventualitatea că ar avea nevoie de

ele. (Le-am găsit în apartamentul din Brooklyn pe care l-a închiriat ca George Foley.)

— Fă cum vrei, a zis ea, dar întotdeauna am crezut că detectivii așteaptă până când fiecare detaliu e limpede ca lumina zilei...

— Și pe urmă te întrebi de ce a avut timp suspectul să ajungă în cea mai îndepărtată țară, cu care n-avem tratat de extrădare.

Ea a râs.

— Bine, bine. Tot mai vrei să plecăm mâine la San Francisco?

— Dacă nu te grăbești tu... Hai să mai stăm un pic. Toată agitația asta ne-a făcut să cam rămânem în urmă cu băutura.

— N-am nimic împotrivă. Ce crezi c-o să se întâmple cu Mimi și Dorothy și Gilbert acum?

— Nimic nou. O să continue să fie aceiași Mimi, Dorothy și Gilbert, așa cum tu și cu mine o să continuăm să fim aceiași și familia Quinn o să fie aceeași familie Quinn. Crima nu schimbă viața nimănui, în afară de a celui ucis și uneori a ucigașului.

— Așa o fi, zise Nora, dar pe mine treaba asta nu mă satisface deloc.

Născut la 27 mai 1894, **Samuel Dashiell Hammett** a fost unul dintre pionierii genului *hard-boiled* şi un scenarist apreciat. Scrierile sale au fost în mare parte inspirate de situaţii şi personaje din viaţa reală, Hammett lucrând vreme de şapte ani în cadrul agenţiei de detectivi Pinkerton. A scris cinci romane (mai toate fiind serializate în publicaţiile de gen înainte să fie editate în volum) şi numeroase povestiri. Primul roman publicat, *Red Harvest* (1929), avea să fie inclus de revista *Time* în topul celor mai bune 100 de romane ale secolului. Toate cele cinci romane ale lui Hammett au fost ecranizate cu succes, cea mai celebră ecranizare fiind, fără îndoială, cea din 1941 după romanul *The Maltese Falcon* (*Şoimul maltez*, 1930), cu Humphrey Bogart în rolul detectivului Sam Spade. *The Thin Man* (*Omul umbră*) a fost şi el ecranizat, cu Myrna Loy şi William Powell în rolurile principale, având parte de patru urmări de succes şi de o nominalizare la premiile Oscar. Dashiell Hammett s-a stins în 1961.